

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 7 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 6 d'octubre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 9

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

El M. H. Sr. President del Parlament manifesta la solidaritat de la Cambra amb el poble xilè pel resultat del referèndum del dia 5 d'octubre (p. 151).

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Posició dels grups

Posició del G. Mixt : I. Sr. Fernández i Teixidó (p. 151).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 154).

Rèplica : I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 157).

Posició del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya : H. Sr. Joan Hortalà (p. 159).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 164).

Rèplica : H. Sr. Joan Hortalà (ERC) (p. 168).

Posició del G. p. Popular : I. Sr. Fernández Díaz (p. 170).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 176).

L'I. Sr. Lorda (S) intervé per fer un aclariment (p. 179).

Rèplica : I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 179).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Posició del G. p. d'Iniciativa per Catalunya : I. Sr. Ribó (p. 180).

Resposta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 186).

Rèplica : *I. Sr. Ribó (IC) (p. 190).*

Posició del G. Socialista : *I. Sr. Obiols (p. 191).*

Resposta : *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 197).*

Rèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 201).*

Posició del G. p. de Convergència i Unió : *I. Sr. Subirà (p. 203).*

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i nou minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Senyories, crec interpretar el sentir de tota la Cambra en deixar constància de la seva solidaritat amb el poble xilè. El resultat del referèndum celebrat ahir en aquella nació constitueix una victòria de la llibertat i de la democràcia que ens omple d'alegria. Desitgem tota mena d'èxits al poble de Xile en la difícil però esperançadora etapa de transició que ara s'inicia.

El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran de trenta minuts. L'ordre d'intervenció dels grups parlamentaris serà de menor a major. Té la paraula el Portaveu del Grup parlamentari Mixt, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Molt Honorable President del Parlament, President, senyores i senyors diputats, vull que siguin les meves primeres paraules, i les del nostre Grup parlamentari, per expressar la nostra solidaritat amb el poble de Xile en unes hores tan delicades, de tan extraordinària importància per a l'esdevenidor de la democràcia xilena.

A força de ser sincer, el nostre Grup parlamentari hauria preferit que ahir i avui el protagonisme polític el tingués, a tot Catalunya, el poble de Xile, i, tot estant orgullosos de la delegació que aquest Parlament ha enviat a aquell país, no hauria estat de més que la representació de Catalunya fos del màxim nivell : l'esforç dels demòcrates xilens i l'expressió de la nostra incondicional solidaritat així ho mereixien. Tant de bo que aquestes primeres dades es confirmin, i que aquest debat coincideixi amb una passa significativa del retorn de les plenes llibertats democràtiques a Xile.

Dit això, voldria fer esment de la molt probable manca d'ido-neïtat d'aquest debat en el temps. En efecte, és molt recent el debat que vàrem assolir en aquesta Cambra el passat mes de juny, sobre la investidura de president. Ahir, President, vostè parlava de no ajornar el debat per tal de no menysprear el Parlament, per tal de no defugir el debat.

Sincerament, senyor President, creiem que un ajornament d'aquest debat estava, en aquesta ocasió, més que justificat. Ens trobem davant d'un debat, si em permet utilitzar l'expressió col·loquial, d'un debat «entrepà» entre la investidura del President i el futur debat dels pressupostos. Aleshores vàrem discutir un programa de govern, i nosaltres hauríem desitjat, avui, un període de temps més ample per poder comprovar les realitzacions del seu Govern, President. Però el debat és un fet, i es tracta de copsar entre tots plegats l'estat de les realitzacions fonamentals a Catalunya. I li haig de dir, per començar, que poques coses va dir vostè sobre aquestes realitzacions.

Va expressar, més aviat, un desideràtum, un inventari d'intencions, de bones intencions. I, malgrat la seva digressió inici-

al sobre les prioritats, jo, nosaltres no vàrem ser capaços de veure clares quines són les seves prioritats de govern.

Va parlar vostè de les prioritats com a arma de polèmica política. Evidentment que ho són. Cada partit té les seves prioritats de govern. Depèn, sense més, de la sensibilitat política de cadascú, i precisament —precisament— perquè el nostre grau d'autonomia financera és més aviat petit, la qüestió de les prioritats adquireix una gran importància; diria que una importància decisiva.

M'agradaria, doncs, adreçar a la Cambra l'ordenació del que entenem, des de Centre Democràtic i Social, que són les prioritats fonamentals en aquesta hora de Catalunya, prendre partit pel mètode que ens és necessari per fer que el país camini endavant. Vull parlar, doncs, de les nostres prioritats i del mètode per defensar-les.

Obligatòriament hem de començar amb la situació econòmica de què avui gaudeix Catalunya. És cert que hem donat passes significatives; és cert que l'economia, en termes generals, funciona; és cert que s'ha fet un gran esforç per part de tots els sectors implicats. Però ens hauran de permetre que expressem, senyores i senyors diputats de la majoria, la nostra reticència a creure, com sembla que vostès ho fan, en camps de flors i violes. El creixement és important, les inversions són significatives, però les xifres d'atur són encara extraordinàriament elevades, i les bosses de pobresa a la comarca metropolitana de Barcelona colpegen ferotgement la nostra sensibilitat democràtica, aquella sensibilitat, senyor Pujol, que ens va dir que tant el feia patir.

Una economia, senyores i senyors diputats, no va bé, no va gaire bé, quan el nombre d'aturats és el que és a Espanya i a Catalunya. Em diran que l'atur s'ha reduït, prenent en consideració les darreres dades del mes d'agost, però voldria manifestar que aquesta disminució —com vostès saben molt bé— és típica de l'estiu, i hom sospita que provisional. Acabada la temporada turística, en tancar bars, restaurants i hotels de la costa, tornaran a augmentar —en parlarem en un parell de mesos—, tornaran a augmentar els índexs d'atur fins als de primers d'any. Se'ns dirà, així mateix, que el nostre atur és inferior si el posem en relació amb el de la mitjana d'Espanya. Però volem aquí dir dues coses : la primera és que en parlar dels percentatges d'atur a Catalunya no es té mai en compte les més de 150.000 persones que, des del 1981, han abandonat la nostra terra com a conseqüència d'haver perdut el lloc de treball —utilitzant el seu llenguatge, senyor President, com a homes i dones que no han pogut seguir—; la segona és que hem de fixar aquelles comunitats que tenen percentatges d'atur més baixos que els nostres —significativament, Madrid, Aragó, Balears, la Rioja... El repte és copsar-les.

La Catalunya capdavantera a Espanya i a Europa, de la qual ens va parlar ahir i de la qual tan orgullosos ens sentim, ha de ser un poble, com ens recordà Pericles, a imitar, i volem imitar les xifres d'ocupació d'Europa : vet aquí el nostre repte, un dels reptes més importants. Ni un mot li vaig sentir dir, senyor President, sobre l'atur juvenil. Ni un mot. I, malauradament, aquest no tan sols no ha minvat sinó que, al contrari, ha augmentat en 768 persones al final de l'agost. Utilitzem aquestes xifres per fer palesa la nostra preocupació per una economia que sembla que va bé, però conscients que els aturats de Catalunya tenen noms i cognoms, que no són només freds

percentatges. Hi ha, així mateix, altres indicadors que ens parlen d'una situació econòmica menys triomfant que aquella que ahir va obviar el President Pujol. Si nosaltres analitzem i comparem només Espanya, ja no Europa, les xifres del creixement del producte brut per cada lloc de treball, si analitzem el creixement de la productivitat total, de la productivitat industrial, el pes de Catalunya dins de la renda espanyola, la nostra renda per càpita, la renda disponible bruta per família, els recursos bancaris de Catalunya a l'Estat..., potser haurem d'arribar a la conclusió que la situació no és tan excellent com la que sovint se'ns pinta.

És cert que alguns negocis prosperen, però les bosses de pobresa i la marginació continuen creixent persistentment. Hi ha molta especulació immobiliària, a Catalunya, però hi manquen habitatges. El nombre total d'habitatges construïts a Catalunya l'any 80 va ser de 80.979, mentre que l'any 87 va ser només de 31.735. En el cas de Barcelona ciutat, els habitatges acabats l'any 77 van ser 24.075; l'any 81, van ser 2.771. Com vostès bé saben, és suficient una lleugera reactivació de la demanda perquè els preus dels habitatges pugin de manera exorbitant, puja motivada per una insuficiència de l'oferta. Vostè se sentia optimista ahir respecte a l'evolució de l'habitatge a Catalunya; nosaltres ens sentim més aviat pessimistes.

Perseguim tenaçment les inversions estrangeres i, a més a més, sortosament arriben, però quantes empreses catalanes travessen greus dificultats de tresoreria, de renovació d'actius, de manca d'inversions? Quin ajut els ha donat el Govern de la Generalitat? Analitzem per un moment les empreses subministradores de material sanitari i els hospitals de Catalunya, dels quals vostè va fer esment ahir. Pensem que les empreses catalanes no poden esperar que l'Administració a Catalunya els pagui, que l'Institut Català de la Salut, sense anar més lluny, trigui entre dotze i catorze mesos a pagar i degui una xifra escandalosa de milions, al voltant de 10.000. Ja sé que Madrid no paga, però convencem així els nostres empresaris? Qui ha de finançar l'errònia negociació amb Madrid? Fins ara, els petits i mitjans empresaris. Ens anuncia ahir una proposta de la Generalitat al Banc Central, el Banc d'Espanya, per fer bestretes a les comunitats autònomes a càrrec dels deutes reconeguts de l'Administració central. Pensem, seriosament, que ho aconseguirem? Pensem, seriosament, que només amb demanar-ho satisfarem els empresaris que avui no poden pagar els seus proveïdors? Qui paga avui els interessos dels préstecs que aquests empresaris han demanat per afrontar els seus compromisos?

I l'estat del petit i mitjà comerç a Catalunya? Ens va parlar de la reconversió d'aquest comerç: «Els botiguers», ens va dir, «han de prendre la iniciativa», ja ens va bé; «Madrid ha d'abocar milions per a la reconversió del sector», ja ens sembla bé. Però, què ha de fer el Govern de la Generalitat? Quina és la seva responsabilitat? Donar consells? Què han de fer amb l'onada prevista d'instal·lacions d'hipermercats a Catalunya de procedència estrangera? Cal dir que potser és necessària, però si aquesta invasió es fa sense l'adopció de mesures de readaptació i remodelació del nostre comerç, comptarem nous aturats per milers; seran molts els que es quedaran al marge dels beneficis d'aquesta espectacular reconversió.

Tenim, doncs, els Centristes de Catalunya la sensació que aquesta mena de triomfalisme no és bo per al país, ni s'adiu

massa amb el nostre tarannà com a poble. Sabem reaccionar quan convé i no seria bo per al país baixar la guàrdia. Creiem que bona part de les dificultats no estan encara superades i en aquesta Cambra hem de fer-ho ben patent.

L'altre eix de crítica té molt a veure amb el tipus de creixement. Creixem, però cap a on? Els reptes de què ens parlava ahir el President són importants, però el 1988 discutir del producte brut sense discutir la funció social d'aquest producte i el respecte del medi ambient és d'una excepcional miopia. Cal créixer, però cal créixer d'acord amb les possibilitats del nostre entorn. Volem deixar als nostres hereus un país ric, però un país sa. No veig preocupacions per part del Govern de la Generalitat entorn de problemes que comprometen autènticament el futur del nostre país. Ni un sol mot, President, ni un sol mot li vàrem sentir dir sobre el medi ambient. Què hem de fer respecte els productes radioactius de la Central Nuclear d'Ascó que es van abocar al riu Ebre per sobre dels límits marcats l'any 77? Què fa el Govern de la Generalitat amb el plutoni procedent de la Central Nuclear de Vandellòs, que torna a Catalunya després d'haver estat reprocessat a França? ¿Què ha de dir el Govern, què ha de dir vostè, senyor President, de les pluges àcides a les nostres comarques, al Berguedà; de la persistent erosió del nostre sòl; de la mort per enverinament de part dels nostres rius; de la desaparició dels nostres boscos? Senyores i senyors diputats, ¿pot oblidar el Govern de la Generalitat, pot oblidar el President totes aquestes qüestions quan parlem del creixement, quan parlem de l'economia a Catalunya? On són els projectes alternatius? On és la voluntat política d'aquest Govern per no doblegar-se davant d'un model pervers de creixement? Parlar de la situació econòmica vol dir també debatre totes aquestes coses.

Ben aviat parlarem en aquesta Cambra de la Llei de Costes i podrem parlar de la rapinya que l'especulació ha produït a la costa catalana, de la destrucció sistemàtica d'un dels indrets més meravellosos d'Europa. Tant se val que governin alcaldes convergents com que governin alcaldes socialistes; la destrucció del nostre entorn segueix imparable, i vostès ho saben. Embogits com estem... (*Remor de veus.*) Tant de bo que aquesta fos l'única responsabilitat d'aquest país, tant de bo. (*Remor de veus i rialles.*) Tant se val —els deia— que governin uns o els altres, que no és un problema de qui governa o no governa, sinó que més aviat tots plegats caminem embogits per un model de creixement que pensem que atempta contra el present i el futur de Catalunya. Aquesta Cambra es va comprometre, en promulgar la Llei d'Espais Naturals, a fer un debat anual sobre el medi ambient. El Govern es va comprometre a la creació de comissions interdepartamentals del medi ambient. Què se n'ha fet de tot això? Quin debat s'ha encetat? Quin ha estat el catàleg de solucions? Li demanem, President, una resposta clara.

Hem parlat de la situació econòmica, del creixement i dels problemes del medi ambient, i hem de parlar ara, forçosament, però amb brevetat, de l'estat dels serveis. La sanitat i l'ensenyament a Catalunya presenten avui un estat força decebedor. No es tracta només de les coses que hem de fer —que ja hi estem d'acord—; es tracta d'aquelles coses que encara no han fet i que vostès van dir que farien.

Quan parla de la sanitat, quan parla de les infraestructures, quan parla de l'ensenyament parla permanentment amb un

cert *ritornello*. Ahir ni un mot sobre l'assistència sanitària; quatre paraules de compromís sobre els problemes dels ensenyants. Cap balanç seriós sobre una cosa i l'altra, i els ciutadans de Catalunya volen saber què opina el President, què opina el Govern sobre l'estat actual de coses. Ens ho dirà avui, però els ciutadans de Catalunya exigeixen saber quin és l'estat actual de coses. Va parlar de les carreteres, ens va recitar tot un llistat de carreteres que ha de fer —si pot—, algunes de les quals ni tan sols ha de fer la Generalitat. Però prioritzar, President, vol dir què va primer i què va després, no vol dir accontentar tothom, no vol dir fer creure a tothom que tots tenen un racó; vol dir que el poble de Catalunya sàpiga què va primer i què va després i, si s'escau, que el Parlament de Catalunya ho aprovi. Objectius? Molts. Però, i els mitjans?

Podríem parlar dels serveis mitja hora més; de les presons, de la increïble situació de les presons; dels vells; dels minusvàlids, de les seves necessitats i de la seva inqüestionable bona fe. Tenim una legislatura per endavant i esperem abordar tema darrere tema.

Jo vull parlar d'una altra cosa, si vostè m'ho permet. Vull parlar de la gestió, vull manifestar-li el dubte de molts catalans respecte a la seva gestió. No discuteixo la seva bona fe, discuteixo el resultat de la gestió. Jo sospito que ens trobem davant d'un problema de recursos escassos i que no estem parlant de problemes fàcils de solucionar. No cauré en el parany de dir que gestionar és fàcil. Vostè, li demanaria que no caigui en el parany de criticar-me a continuació, perquè li pregunto quin ha estat el balanç de la seva gestió. Els nostres balanços no diuen massa a favor de la seva administració. Tindrem oportunitat de parlar-ne; hem presentat diverses interpellacions i esperem un debat profund i fructífer més enllà de l'estira i arronsa propi d'un debat d'aquestes característiques.

Ara bé, hi ha un tema del qual vull fer esment. Què fa el Govern de la Generalitat per lluitar eficaçment contra la droga? Ni un mot, President, sobre aquesta lluita, i els Centristes, de fa temps, estem convençuts que aquest és un problema cabdal de la nostra societat. O som capaços de «liderar» la resposta que la societat ha de donar a aquest problema o els polítics, tots, tots plegats, haurem de fer les maletes. És escandalosa la impotència demostrada per les institucions amb l'afer de la mort de més d'un centenar d'heroïnòmans des de primers d'any. Alguna que altra comissió creada a l'àmbit municipal, ni un sol debat al Parlament de Catalunya i pressupostos —com veurem ben aviat— autènticament ridículs. La droga atempta contra la línia de flotació d'aquell horitzó de la Catalunya triomfant que vostè ens va perfilar ahir. El narcotràfic blanqueja diners a Catalunya; vostès ho saben i nosaltres també. Pot ser que part de l'especulació immobiliària en determinats indrets de Catalunya té a veure amb una xarxa de blanqueig de diner mafiós. El centre de gravetat, malauradament, es va desplaçant molt a poc a poc, però consistentment, des de Sicília a Catalunya.

És aquesta part del futur que volem per a aquest país? Clourà els ulls el Govern a aquesta realitat? Tancarà els ulls el Parlament? No ens cansarem de dir que cal girar els ulls cap als catorze mil heroïnòmans i al creixent nombre de cocaïnòmans al si del nostre país. No ens cansarem de dir que sense una audaç política de prevenció no hi haurà resultats satisfactoris, que aquest país ha de saber la realitat i aquesta és tan crua com

que Barcelona —i vostès, tots, tots ho sabem— s'està convertint en una de les ciutats preferides dels traficants de drogues, amb un punt de subministrament de droga a altres indrets del món.

Ni un mot ahir sobre això, i hom sospita que darrere de tots els problemes de la inseguretat ciutadana —tema que, de fet, preocupa, i molt, els nostres conciutadans, i que ahir no en va parlar— apareix el tenebrós món de la droga. Què hem de fer, doncs? Callem, amaguem el cap sota l'aixella o emprenem plegats, tots plegats, una acció col·lectiva de denúncia sistemàtica, de bel·ligerància decidida, de fer participar els ciutadans en la lluita contra la droga, o d'això —cregui'm, senyor President— no en treurem faves de l'olla.

Quelcom semblant podem dir del terrorisme. Aquella bel·ligerància que reclamàvem fa uns instants la reclamem també contra el terrorisme a casa nostra. Qualsevol feblesa envers els terroristes es paga tard o d'hora, i li diem com abans, President: no permeti que el poble de Catalunya baixi la guàrdia. Avui els terroristes són pocs encara, però, i demà? Estem voltats d'exemples, molt, massa i il·lustratius al respecte.

President, senyores i senyors diputats, són tantes i tantes les coses de què hem de parlar que caldrien vint-i-quatre hores cada dia, molts més dies l'any d'activitat parlamentària. Una breu reflexió sobre aquest tema. Un Parlament que vol controlar de debò, de debò, l'acció de l'Executiu ha de fer dues coses: treballar més i fer-ho amb transparència per a tot el poble. El Parlament no ha de ser tan sols per als dies de festa, i vostès, senyores i senyors de la majoria, han d'impulsar decididament l'activitat parlamentària. Qualsevol altra actitud, si hi és, és menysprear el Parlament.

Aquest Parlament gaudirà de l'immens respecte que es mereix si els ciutadans de Catalunya el veuen com un estri al seu servei. Lluitar contra l'abstenció —de la qual tots parlem—, lluitar contra el desencís —del qual tots parlem—, engrescar els ciutadans de Catalunya a la construcció del seu país vol dir fer d'aquesta Cambra un fòrum de debat polític i de consens permanent, permanent.

Per acabar, volem parlar del mètode, de com plegats fem la Catalunya capdavantera d'Espanya i d'Europa. Ho faran sols? Els hem d'ajudar per dur a terme una tasca que ens pertany a tots? Vostè ens dirà que compta amb tots, vostè ens dirà que la Catalunya d'avui és mèrit de tots, però jo voldria dir que la Catalunya per la qual hem de lluitar o la fem plegats o serà molt difícil d'assolir-la. Deixi'm que li citi uns quants exemples.

Els Jocs Olímpics. Treballar tots plegats significa, per començar, treballar conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, tots a una, fent pinya, sense suspicàcies, sense reticències. És cert, els Jocs són de la ciutat de Barcelona, però perquè són de la ciutat de Barcelona són patrimoni de Catalunya i patrimoni d'Espanya. Corea n'és un exemple, del que pot significar un treball seriós en aquests quatre propers anys. Que cadascú assumeixi la seva responsabilitat; ens caldrà acords sistemàtics entre totes les forces polítiques de Catalunya per fer dels Jocs l'orgull del nostre país. Aquest Parlament ha de vetllar perquè així sigui. Això significa treballar de debò per la Catalunya del 93.

Parlem ara una mica del Canal 33. Li hem de dir el següent: el Govern aquesta vegada té raó —els dictàmens jurídics així ho proven—, però posar en marxa un canal, President, signifi-

ca fer-ho ordenadament i d'acord amb la normativa legal; no cal estirar la corda. Si el que el preocupa és la invasió de televisions privades que desequilibrin l'oferta en català de la nostra televisió ens té al seu costat, i penso que també té al seu costat la resta de forces polítiques d'aquesta Cambra. Si aquesta és la preocupació, per què no en parlem? Per què no en parlem primer, no després? Per què no en parlem, si aquesta és la preocupació seva i la de tots els partits de la Cambra? Què en sabia el Consell d'Administració de la posada en marxa del canal? Què en sabia i què en sap aquest Parlament? Parlem-ne, arribem a acords.

De totes maneres, jo no seria del tot sincer si no li digués primer el que penso del que ja tenim. Endevina vostè a què em refereixo? Estic convençut que sí. Avui TV3 no és un instrument de pluralitat política; avui TV3 és un instrument al servei del seu partit, i això, President, no és bo per a aquest país. I ho tenim ben clar. Vostè s'imagina el Canal 33 com una petita reedició de TV3? Jo sí, i m'esgarrijo. Cal que comencem a amoïnar-nos i molt, ben aviat ens trobarem davant de cinc canals públics de televisió a Catalunya, a més d'una cinquantena de televisions locals. Qui endreçarà tot això? Qui se n'encarregarà, de tot això? Em ve al cap l'embarbussament dels «setze jutges mengen fetge d'un penjat...» Tots dos sabem com segueix.

I algunes qüestions més. Si parlem de les LOT, de la política del joc o de la política de subvencions, ens adonarem que vostès no poden decidir unilateralment en aquests temes. Parlar del futur de les LOT significa signar un acord estable entre totes les forces polítiques. Si no és lícit tenir un canal de televisió al servei d'un sol partit, tampoc ho és ordenar les comarques en funció d'interessos partidistes. Dos mots més per parlar del mètode que proposem: l'aprofundiment de l'autonomia de Catalunya i les converses amb Madrid. La lluita implacable per la refermança de la nostra identitat —per fer complir l'Estatut, per aconseguir els traspassos i els recursos pendents, per assolir un finançament adient, per la sanitat i un generós «en general»— és d'importància cabdal per a nosaltres.

Ahir ens deia una cosa que comparteixo: «els socialistes, a Madrid, no en tenen massa, de sensibilitat autonòmica». Prou generós va ser: molt poca, diria jo que en tenen. No ens va descobrir res de nou, ja ho sabíem. Però per què no compta vostè amb tots nosaltres, per fer-los cara? Per què no presentem un front comú? Per què no anem tots plegats? Per què no treu partit de la col·laboració amb els socialistes catalans, amb ells davant? Jo crec que si vostè encapçala un govern dialogant, President, amb l'oposició aquí, primer, i amb el Govern central, després, en tindrem profit. Faci-ho i hi sortirem guanyant. I, si més no, el Govern central haurà de donar moltes explicacions, i els socialistes catalans també.

Acaba el seu discurs tot dient que no canviarà de política, tot dient que no el mouran cap a la radicalització. Els centristes, a Catalunya, ho celebrem. Estem interessats com vostè en l'aprofundiment de la nostra autonomia, en la preservació de la nostra identitat, en la projecció nacional del nostre país. Ens té, en això, al seu costat. Però sí que caldrà un canvi de política en un altre sentit: el d'incorporar amb generositat totes les forces polítiques a la consecució de la Catalunya de què vostè ens va parlar ahir. No es pot amagar, President, darrere d'aquesta majoria d'un sol diputat més, no és convenient, i el

mètode d'acord i de consens que li proposem donarà fruits si l'accepta ben aviat. En aquesta línia, apellem a vostès, senyores i senyors diputats de la majoria, que traslladin al seu Govern l'esperit de col·laboració que regna en algunes comissions d'aquest Parlament, que incitin el seu Govern a acceptar aquesta col·laboració; apellem, des de la nostra modèstia, a totes les forces polítiques, a la recuperació de l'esperit unitari de l'Estatut de Sau, a la recerca del consens i de l'acord. Jo estic convençut que en la defensa de Catalunya són més coses les que ens uneixen a tots que les que ens separen. Estic convençut que plegats podrem. Ara és l'hora de demostrar-ho un cop més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fernández Teixidó. El senyor President té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, jo ja ho vaig dir ahir, no?, que realment aquest debat hauria estat més útil d'aquí a un parell o tres de mesos, però també vaig dir que em semblava que això podia ser mal interpretat i, encara que vostè diu que no, ens coneixem prou per saber que sí que seria utilitzat políticament per dir allò que es diu sempre, no?, que no es dona la cara en el Parlament, etcètera. Ens coneixem prou i no ens podem pas enganyar sobre això.

Per altra banda, encara que sigui una mica repetitiu el discurs, no hi fa res. És veritat que jo havia pensat, durant aquest estiu, que aquest debat podia oferir poques novetats, des d'un punt de vista estrictament polític. Jo el podia utilitzar per fer una cosa que realment tinc moltes ganes de fer —i que no sé si faré mai—, que és fer una mena d'invitació al país per fer una reflexió sobre ell mateix. No vaig poder evitar ahir de deixar-hi caure algunes engrunes, algunes gotes, sobre aquest tema de l'autoreflexió i de l'autocrítica, meva i de tots plegats. Bé, suposo que en el curs del debat això ja tornarà a sortir, i ja en parlarem, si cal.

També li havia de dir que jo tinc per costum —entre altres coses, perquè em sembla que no pot ser d'altra forma— no fer una relació completa de tots els problemes que tenim, perquè, a més, no pot ser d'altra forma, no? Però, en tot cas, ja per concepte del que ha de ser un discurs d'aquest tipus, pel concepte que jo en tinc, el que no faig és dir: «bé, escolta, has de dir allò que es vegi que has parlat, allò que diuen: «has parlat dels nens, has parlat dels aturats, de les dones; has parlat de no sé quina comarca...» No, escolti, un discurs no pot ser exhaustiu. D'un discurs, se n'ha de treure el que en podríem dir una mena de concepte global de país, que pot ser il·lustrat a través de l'aprofundiment en alguns camps concrets, però no pot sortir tot.

Ara vostès, en el debat d'avui, em conviden que algunes coses surtin. Per exemple, vostè n'ha fet sortir una que a mi m'hauria estat molt fàcil i molt còmode fer sortir ahir: el medi ambient. Hauria estat molt fàcil i molt còmode perquè, precisament, el Conseller Molins té previst de crear una direcció general del medi ambient; fins ara hem tingut una comissió interdepartamental. Escoltin, les comissions interdepartamentals, no ens enganyem, una part de les comissions interdepartamentals no funcionen. Diran: «això és culpa del Govern de la Generalitat». No, les comissions interdepartamentals no funcionen

gairebé enlloc, excepte aquelles en les quals realment hi ha una voluntat política molt constant i decidida sempre. I en el nostre cas creiem, sincerament, que ens en sortirem molt millor fent una direcció general del medi ambient que no pas mantenint la comissió interdepartamental que ja tenim. Una direcció general del medi ambient, adscrita a Política Territorial, que enclourà les competències de política territorial en matèria de medi ambient, que són espais naturals i residus industrials; les competències que tenia i que té encara aquesta comissió interdepartamental, que són fonamentalment d'impuls per a tot el que fa referència al medi ambient, a la protecció del medi ambient; les competències que avui recauen o té Governació, que, bàsicament, són residus urbans i la Comissió d'Activitats Classificades. O sigui que ja veu que, a mi, ahir, això, m'hauria estat molt fàcil de dir-ho, però és que no es pot dir tot, ni ho pretenc dir tot, ni ho vull dir tot, perquè la finalitat d'aquest discurs —ho repeteixo— és donar una imatge de conjunt i crear, per dir-ho així, el que en podríem dir un cert esperit, una certa línia d'acció.

Bé, passant a un altre tema dels que vostè ha dit, senyor Fernández Teixidó —Fernández Teixidó, ja veu que fem progressos... (*Rialles*.) Bé, vostè té raó : no tot són flors i violes, no tot són flors i violes, però és que, o jo m'explico molt malament, ahir —i potser en general, perquè aquest és un tema que toco tot sovint... Jo, justament, en aquests moments estic fent advertiments constants. De tota manera, per dir que no tot són flors i violes, no cal dir coses que no són ben bé exactes, senyor Fernández Teixidó. No és només l'agost, que ha baixat l'atur; no és només l'agost, que ha baixat l'atur. Fa molts mesos que d'una manera ininterrompuda i en ple hivern —des del febrer— l'atur baixa a Catalunya. I avui nosaltres tenim a Catalunya un atur que només és comparable, ja, a l'atur que teníem l'any 1982, del 82 al 87 l'atur ha estat pujant, i el 88 l'atur ha baixat. I nosaltres, que estàvem dos punts per sobre de la mitjana espanyola, estem quatre punts per sota de la mitjana espanyola : l'agost teníem un 15,09% d'atur i a la resta de l'Estat hi havia un 19,53% d'atur, o sigui que hem guanyat sis punts i mig respecte al que era, per exemple, fa dos anys la situació.

Per altra banda, ja que vostè fa una referència al mes d'agost, jo li agrairia que no canviés els arguments en trenta segons; si vostè diu : «és que el mes d'agost és conjuntural», també és conjuntural l'increment de l'atur juvenil. A l'agost, a l'estiu, sempre puja l'atur juvenil, per una raó molt senzilla : perquè els nois que han acabat els estudis s'apunten a l'atur. Però l'atur, l'atur juvenil precisament és el que ha baixat més. En aquest mateix Parlament jo vaig explicar una vegada que el problema que ja tenim en portes no és el problema de l'atur juvenil —que sempre en quedarà, en quedarà una bossa de difícil reabsorció—, però que és l'atur de la gent gran. En el camp juvenil és on ha baixat més, l'atur, i concretament a Catalunya d'una manera molt i molt especial. Ara, el mes d'agost ha pujat, i és lògic : el mes de setembre probablement també pujarà, i potser encara el mes d'octubre, quan els que hagin aprovat... o que havien suspès el mes de juny, hagin aprovat el mes d'agost o setembre, s'hi apuntin. Però, de fet, l'evolució de l'atur és francament positiva.

La reflexió que hem de fer, per tant, per fer notar que no tot són flors i violes, jo crec que no són les que ha fet vostè, tot i que és bo que ens ho recordi tothom —també vostè, òbviam-

ment. La reflexió és una altra. Primera : anem molt bé, globalment anem molt bé; això és veritat : anem molt bé, globalment. Aleshores —jo ja ho vaig dir ahir i suposo que vostè va escoltar amb l'atenció..., en fi, amb atenció el meu discurs—, vaig parlar constantment de les bosses de pobresa i vaig parlar del darwinisme, i de la gent que queda al marge, etcètera. Però el problema no és aquest, el problema és que ara estem en un moment, i aquesta sí que és una reflexió —permetin-me que torni altra vegada al tema de les reflexions— que val la pena de fer en el país : mirin, a la vida, i en els negocis, i en la política i en tot, passa una cosa molt curiosa : de vegades tot va a favor, tot va a favor; no saps com, tot va a favor; i de vegades tot va en contra, hi ha moments que tot se't gira en contra; a les persones, als països, tot se't gira en contra, i quan tot se't gira en contra és molt difícil anar endavant; i quan tot se't gira a favor, doncs és bastant fàcil anar endavant, i aleshores passa una cosa, que ens creiem —això ens passa a tots— que som uns genis. Hi ha molta gent que es pensa, o que s'ha pensat en algun moment que les coses li han anat molt de cara, que és que ell en sap molt, i després ha resultat que, sense adonar-se'n, s'havia posat en una situació en què el vent bufava a favor seu. I ara nosaltres estem en un moment d'aquests, en el qual hem de recordar a la gent que a la millor no som tan genials, sinó que simplement el que ens passa és que estem en una conjuntura tremendament favorable —a tot el món, a tot Europa, a casa nostra també—, tremendament favorable. Jo li deia un dia al Ministre Solchaga, pel qual saben que sento una especial simpatia —malgrat alguna diferència, òbviament— personal i... no voldria dir política, que no s'interpretés segons com, però almenys sí en el que fa referència a la seva política econòmica. Li deia : «De tota manera, Solchaga, hi ha una cosa, no?, tu has de fer aquesta política en un moment que el petroli ha baixat de 35 a 14, i el García Añoveros va intentar fer aquesta política quan el petroli va pujar de 14 a 35. Per tant, això, per a tu —i per a mi, òbviament, també, i per a tot Catalunya— és una incitació a la modèstia, si més no a la modèstia, i a un punt, diguem-ne, de contenció.» Bé, aquesta és la reflexió que efectivament nosaltres hem de fer, i com que jo, durant molts..., durant uns anys, en aquest país, m'he hagut de dedicar fonamentalment a explicar al país allò que en castellà en diuen «no hay mal que cien años dure», no?, i ara hauria de dir-ho també en castellà, que «no hay bien que cien años dure», i, per tant, el país s'ha de preparar per al moment que aquesta circumstància tan excepcionalment favorable, tan excepcionalment favorable —realment, en aquests moments, absolutament, excepcionalment favorable—, doncs s'acabi. I per això nosaltres..., jo ahir deia, per exemple, que segurament hem d'abandonar, si més no en part, la política de subvencions : les empreses ja guanyen prou diners, moltes d'elles, per anar endavant; moltes d'elles, n'hi ha que no; hi ha sectors en crisi, vostè ja hi ha fet referència, suposo que en sortirà alguna altra referència durant aquest discurs; però la resta segurament el que necessita no és això. La resta, el que necessita és que nosaltres posem el país per tal, primer, d'aprofitar al màxim i de la manera més intel·ligent i qualitativament —qualitativament, no solament quantitativament, sinó qualitativament— millor i, a més, posar-lo en condicions de resistir el cop el dia que realment aquesta circumstància, aquesta conjuntura tan extraordinàriament favorable canviï. Això és el que estem fent.

Bé, amb això dono una resposta una mica de caràcter global a la seva intervenció; hauria d'intervenir... s'haurien de rectificar algunes afirmacions que a mi em semblen que són inexactes, que vostè ha fet, però potser no cal tampoc que entri en el detall; simplement sí que li contestaré dues o tres coses que em semblen de més entitat política. Li'n contestaré una, tot i que ahir, evidentment, no m'hi vaig referir perquè no em podia referir a tot, vaig parlar gairebé dues hores, i vaig dir que, en fi, feia referència al que havia dit sobre això, precisament ja el dia 21 de juny, que és el tema de sanitat; però com que vostè me'l retreu i el tema de sanitat realment és molt important, jo li vull dir, ja que diu «què hem fet amb això, què hem amb això, no es fa res», etcètera «funciona molt malament», jo crec, sincerament, que la sanitat, a Catalunya —i ho he dit moltes vegades—, ha millorat molt sensiblement. Això és molt evident en el camp dels hospitals —tot i que ja sé que em dirà que hi ha cues en determinades coses, és cert, però en conjunt hi ha hagut una millora molt important, quantitativa i qualitativa— i, especialment aquesta millora —bé que encara una mica més endarrerida— en el camp de l'assistència primària: hem fet seixanta àrees bàsiques de salut, hem fet trenta-quatre nous centres d'assistència primària, se n'estan fent dotze més; en realitat fan uns noranta, això és cert, si vostè em diu: «Oh!, però encara en falten fins arribar a noranta», sí, és clar, però això no es fa d'avui per l'endema; només en el Gènesi es va crear el món en una setmana, vull dir, la resta, tot costa més. Doncs, trenta-quatre nous centres d'assistència primària; dotze, ara s'estan construint —dotze més—; n'hi ha dinou més en projecte; hem subvencionat setanta-un municipis perquè construeixin o remodelin els seus consultoris locals —municipis més petits—; s'ha inaugurat aquest any mateix 88 un centre hospitalari nou, un hospital nou, de Móra d'Ebre, amb cent llits; hem posat en funcionament l'hospital de Viladecans, l'hospital general de Vic, aquest any; hem creat el consorci del Parc Tamí de Sabadell, que ha representat una gran millora per a aquella ciutat, i també el de Vic, i també la mancomunitat de Terrassa, tot i que encara no funciona, però ja està signat, començarà a funcionar a primers d'any. Des d'un punt de vista qualitatiu, la nostra..., des d'un punt de vista qualitatiu, vull dir de medicina d'alt nivell..., li donaré només una dada, una dada, diguem-ne, molt individualitzada si vostè vol, però que dona, marca el que és el nivell d'un país, des d'un punt de vista mèdic: nosaltres, amb quaranta-dos trasplantaments anuals per milió d'habitants, ens situem a l'avantguarda europea quant a trasplantaments, no solament renals, sinó també d'altres òrgans, i ve gent, evidentment, de tot Espanya, però també de tot el món, cosa que, per cert, gravita sobre les nostres finances sanitàries, però no hi fa res, és un tipus de servei que nosaltres hem de fer. I així podria anar seguint. Pel que fa al problema de les toxicodependències, de les drogadependències, li donaré... li diré que hi ha una xarxa d'atenció al drogadependent, composta per vint-i-un centres d'atenció i de seguiment, que hi ha trenta-tres centres de tractament, que s'han posat en funcionament set unitats hospitalàries de desintoxicació, amb un total de trenta-cinc llits, i que es col·labora amb quaranta-un programes municipals de prevenció. Efectivament, podria donar detalls més precisos, però em sembla que no cal. Però, en tot cas, sí que és cert que moltes d'aquestes coses és bo que les fem i es fan —aquests quaranta-un

exemples que li poso, doncs, són demostratius— en col·laboració amb els ajuntaments. Li dic això, només perquè no pogués pensar ningú que el fet d'haver fet referència vostè a una cosa tan important com és la sanitat i jo no contestar-lo és perquè, efectivament, no teníem resposta; en tenim, i a més respostes que es toquen; vull dir, aquests centres d'assistència primària hi són, aquests hospitals hi són, aquests centres de drogadependència hi són. No li contestaré, en canvi, respecte al problema de l'ensenyament, perquè d'ensenyament sí que en vaig parlar ahir i, per tant, ara jo seria reiteratiu —ja em critiquen vostès que sóc molt reiteratiu i que sempre dic el mateix, cosa que és certa, afortunadament, i no, no, no ho tornaré a fer ara.

Per tant, només ara li diré tres coses més, per acabar la meua resposta i li prego que em disculpi i no ho consideri una desatenció si no contesto totes i cadascuna, diguem-ne amb mil·lèmica precisió, les seves asseveracions. Primer: en el camp del comerç dir «què fa la Generalitat?». La Generalitat, precisament la Generalitat, hi ha fet —relativament, comparat per exemple amb el que, en aquest terreny, ha fet l'Administració central— molt. Ahir vaig dir, amb aquest to, diguem-ne, el més suau i amable possible, que justament l'Administració central havia estat molt i molt poc activa en el camp del comerç. I és cert, i això es pot demostrar fàcilment, i em sembla que no cal. La Generalitat hi ha fet molt més, relativament. Si vostè em diu: «No s'ha fet prou», segur, i a més no es podrà fer prou, sobretot si no hi ha un abocar-s'hi molt considerable per part de l'Administració central, i fins i tot així segurament, atesa la magnitud i la complexitat, la diversitat, l'atomització d'aquest problema, és difícil que puguem arribar a tothom. Però la Generalitat, a través de la seva política de crèdits, a través del FIEC, és a dir, de la institució aquesta de finançament per a inversions i estructures comercials, a través de les lleis que ha fet —una d'elles, evidentment en bona part invalidada, però no pas per culpa de la Generalitat—, doncs, ha mirat d'actuar eficaçment, i ara mateix, amb la Llei d'Equipaments Comercials estem fent una defensa del petit comerç, que l'únic que jo he d'advertir —amb un llenguatge de sinceritat que m'agradaria que fos característic del meu discurs— és que, com vaig dir ahir —i em sembla que es va entendre prou breu—, hi ha coses que es poden frenar i es poden, diguem-ne, mitigar, però no se'n pot invertir la tendència. I aquí, per més que faci la Generalitat, o per més que fes fins i tot l'Administració central, si no hi hagués una reacció molt seriosa per part dels empresaris, dels empresaris comercials, sobretot els botiguers, és a dir dels més petits, i del seu associacionisme, de fet, el problema no es podria resoldre. Però, vostè sap que, justament, no fa gaire, el seu partit i el partit... en fi, la coalició de Convergència i Unió —si no estic mal informat— ens hem trobat junts defensant una cosa d'aquest tipus: a Tarragona, precisament, una gran superfície, que em sembla que no vàrem guanyar perquè no tenim majoria —si no ho recordo malament— a l'Ajuntament de Tarragona, però, de tota manera, vàrem estar plegats, vàrem perdre; però després —si no ho recordo malament— precisament la comissió que ha de dictaminar això de la Generalitat, va prendre una posició, doncs, frenadora, precisament, d'aquesta iniciativa que podia realment ser perjudicial per a molts petits comerciants de Tarragona. O sigui que, precisament, em sembla que vostè no estava ben situat per dir-me que nosaltres no ens preocupem

per aquest tema; primera, perquè ens en preocupem i els números hi són, i els diners que s'hi han dedicat es poden explicar amb prou claredat, i després, fins i tot per aquesta petita anècdota política que li acabo de recordar.

Segona cosa que li vull contestar, molt breument, perquè em sembla que ara —aquí, ara, en aquest moment— no cal dir tampoc res més del que ara li vaig a dir respecte al Canal 33. Només li vull dir una cosa: jo espero que aquest tema del Canal 33 anirà bé; i espero que, si va bé —com, ho repeteixo, i en tinc una convicció que m'agradaria molt que no fos decebuda en aquest cas—, serà en una part important mèrit del Govern central; i arribat el cas, a mi m'agradarà dir-ho, proclamar-ho realment d'una manera ben clara i, de fet, la meua intervenció d'ahir va ser perquè em temia que per algun fet inesperat, doncs, s'hagués pogut posar en una situació difícil, precisament, l'interlocutor del Govern central; però jo, sincerament —ho repeteixo—, crec que això anirà bé, i si va bé serà mèrit..., també serà mèrit del Govern de la Generalitat, senyor Fernández Teixidó, però, indubtablement serà mèrit del Govern central i em complaurà molt poder-ho confirmar d'aquí a poc; espero que ho podrem fer.

Vostè diu: «A veure si endrecen tot això de les televisions», i vostè hi ha afegit el tema de la ràdio; nosaltres ho endrecarem el dia que ens deixin, el dia que contestin tot aquest seguit de cartes que comencen el dia 31 de desembre de 1983 i que l'Administració central ja fa temps que ni contesta les nostres peticions que ens diguin, que ens donin els instruments per poder ordenar —parlo ara de ràdios, però amb televisions, doncs, encara està més endarrerit el procés—, doncs, ho farem; mentrestant, nosaltres no ho podem fer. Però vostè té raó, això és una necessitat urgent per al país, que aquesta ordenació es pugui fer.

Finalment, ha fet una referència dient que jo hauria d'aprofitar, i que el Govern de la Generalitat hauria d'aprofitar, doncs, la col·laboració dels socialistes... Deixi'm que li contesti amb això només una cosa... això ja ho contestaré als socialistes si és que ells ho plantegen, em sembla que correspondrà més que ho faci en aquell moment. En tot cas, sempre serà bo que cadascú, doncs, faci tot el que pugui —com vostè ha dit— per tirar endavant el país, i que, a més, sobretot, cadascú ho faci dintre del lloc que li pertoca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Molt Honorable senyor President. El senyor Fernández Teixidó té dret a una rèplica de deu minuts. *(Pausa.)*

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Hi hauria una primera qüestió, President, a la qual penso que d'aquí als quatre anys —o tres anys llargs— de legislatura que ens queden pendents ens hauríem d'acostumar, i és a utilitzar els instruments de debat en funció de la seva importància i de la seva utilitat. Li vull dir amb això que si vostè —i en això nosaltres estem d'acord— creia que aquest debat es podia repetir, que aquest debat no aportaria res de nou, que algú diria que, doncs, si no es portava el debat malament, jo penso que hauríem d'arribar a l'acord, entre totes les forces —majoritàriament, probablement—, per no desgastar una altra possibilitat de debat, per no fer-ho inútilment, per poder transmetre al poble de Catalunya la seriositat amb la qual volem treballar al Parlament. I això es podia fer. I per a això comptava amb forces per

fer-ho. I que potser valdrà la pena que tots plegats ens acostumem a treballar així; que aprenguem a treballar utilitzant el màxim, traient el màxim de profit dels nostres instruments a l'hora de debatre políticament.

Jo estic d'acord —pensi vostè que tots tenim el mateix problema a l'hora de fer un discurs— que tot no es pot dir, i tot no s'ha de dir; ni es pot ni s'ha de dir, molt probablement. Però tornem a ser en el tema de les prioritats. I és cabdal. Vostè ahir ens va fer una digressió i jo li n'he fet una altra aquest matí. És la qüestió essencial. Vostè, com jo, com tots els altres companys de la Cambra, quan fem un discurs accentuem allò que té molta importància per al país, allò que creiem que és el fonamental per al país; i jo crec, sincerament —i vostè avui no em deixa clar que sigui el contrari—, que les prioritats no són exactament aquestes, i que no podem passar per un discurs —després m'hi referiré— sense dir un sol mot sobre l'atur, fer una breu referència sobre el darwinisme social, i poca cosa més. L'important és com establim en política les nostres prioritats, i vostè sentirà dir als centristes i ens repetirem, naturalment que ens repetirem, durant els propers anys estarem sobre l'atur —tant de bo que haguéssim de callar al respecte—, estarem sobre els temes del medi ambient i estarem sobre els temes de la droga i els temes de la col·laboració política i els de la gestió, i hi insistirem una i una altra vegada. Per què? Perquè són, President, les nostres prioritats. I penso que el discurs d'ahir i la seva resposta avui no ens permet conèixer a fons quines són les seves prioritats.

Parlem del medi ambient: defuig el debat; perdoni, President, però defuig el debat. Vostè diu: «Home, ara em va bé que em digui això, perquè li diré que volem crear una Direcció General del Medi Ambient»; ja em sembla bé; però no estem parlant d'això, President. A veure si som capaços d'entendre'ns; jo faig un esforç extraordinari per entendre'l, President, a vostè i a tothom. Anem a veure si som capaços de posar-nos d'acord; no estem parlant que sigui necessari crear una Direcció General, que «el Conseller ja ho té pensat, i això que hem de fer moltes coses que farem i això és el que hem de fer». Jo li pregunto per aquelles coses que no han fet. Jo li pregunto per com està la situació a les nostres centrals, als nostres boscos, l'erosió del sòl i l'estat dels nostres rius; això és el que jo li pregunto, President. I vostè, quan jo li demano una resposta clara, no em pot dir: «Miri, escolti, les comissions interdepartaments, ja se sap, no acaben de funcionar, ni aquí ni allà, però estem disposats a fer moltes coses». Què no han fet? Per què no ho han fet? És important fer-ho o no fer-ho? Això és del que ens agradaria parlar, i això penso que és el que vol saber el poble de Catalunya si volem que cada debat tingui relació amb els debats anteriors que hem portat aquí a aquesta Cambra; si no, partim sempre del punt que sembla que comencem de nou «veurà que bé que ho farem amb aquesta comissió de Direcció General, ni es preocupin, això ho arreglarem». I hom sospita que al proper debat estarem discutint les mateixes coses, li preguntaré pels rius, pels boscos, per les pluges àcides, pel Berguedà i pel Llobregat, i no ens ha dit un sol mot al respecte.

L'atur. Tornem a una lògica d'un raonament semblant. Ningú li ha dit que l'atur no hagi baixat —i de manera significativa, i tots ho celebrem—; el que li hem dit és que aquest és un problema bàsic en el capítol de les nostres prioritats, i que, mal-

auradament, no aquí a Catalunya, a tot el món, a tot el món occidental ens hem adequat a viure amb nivells d'atur significatius. I sembla que formin part del panorama. Aquesta és la qüestió, senyor President : la qüestió no és si hem baixat tres punts o quatre —és molt important, li dono tota la raó—, és que aquella insensibilitat de què vostè parlava dels polítics —que en parlava ahir—, de la insensibilitat dels polítics sobre aquestes coses, vol dir que ens hem acostumat a viure amb xifres d'atur. I que acceptem que aquests són els nivells d'atur que hem de tenir, que hi continuarem treballant... Què vol que li digui? Independentment —que és cert— si l'atur juvenil s'ha incrementat o no a final del mes d'agost. Però jo li parlava d'una altra cosa, jo li parlava també de la conjuntura que travessa Catalunya. Vostè em deia —i li ho agraeixo— : «Escolti, aquesta és una conjuntura favorable, però, atenció, poden passar moltes coses i vindran temps pitjors». És cert, i és una reflexió prudent, és la reflexió que jo celebro que faci el Cap de Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè passarà, malauradament, vindran aquests dies, i aquesta Cambra, amb el President al seu davant, ho haurà dit a temps. Però jo us dic una altra cosa, jo dic que quan parlem, a Catalunya, de la situació, i quan ens posem gairebé com a exemple, a mi m'agradaria discutir de xifres concretes, per exemple, quant al creixement del producte per lloc de treball a Catalunya o a Espanya —13,6, 18,3, respectivament—, o el creixement de la productivitat total a Catalunya o a Espanya —2,1 anual, a Catalunya, 2,8 anual a Espanya—, o de la productivitat industrial : 3,4 a Catalunya, 3,5 a Espanya; o de la renda per càpita, i així aniríem parlant *thème à thème*, veient tema darrere tema i arribant a les conclusions que, evidentment, aquesta situació no és tan maca com la que sovint se'ns dibuixa.

La sanitat. Vostè ha parlat de la sanitat i vostè ens ha fet tot un recital —que, a més, jo penso que està molt ben fet— de totes aquelles coses que s'han fet. Però a mi em preocupen més aquelles coses que no s'han fet —i vostè ho ha de comprendre, això, vostè ha de comprendre que per això estem aquí : vostè, per dir les coses que han fet, i nosaltres, per dir les que no han fet, i així continuarem treballant.

I, quan parlem, vostè em diu : «Home..., em dirà això de les llistes d'espera...» No; li diré una cosa més concreta : és preferible posar-se malalt d'urgència, a Catalunya. Perquè si et poses malalt d'urgència, entres a l'hospital, i, si tens qualsevol cosa, et pots morir a la llista d'espera, esperant el punt de poder entrar en aquest hospital, i això hem d'arreglar-ho. Diu : «Oh, fem molts llits, i fem tot el que podem!». Però no n'hi ha prou. I, quan un país es troba en una situació on és preferible anar d'urgències que esperar torn, aquest país no pot somriure. I el President del Govern ha de dir : «Atenció, això no està bé, això hem de rectificar-ho, això hem de corregir-ho».

I de la medicina rural? Jo sé dels hospitals de què vostè m'ha parlat : i de la medicina rural, què n'han fet? Què en pensen fer? Quin missatge d'esperança portem a les nostres comarques, a Catalunya? Digui'ns quelcom, President : re.

No parlo dels hospitals : parli, si us plau, del Programa d'Atenció Oncològica. El «cranc» és la segona causa de mort a Catalunya. Què n'han fet, sobre això? Què hem endegat? Quins resultats hem tingut? El dèficit, penso que, en aquest sentit, és greu.

I jo voldria tocar tres temes més —i, amb això, President,

acabaré, per no allargar-me.

La droga. És un problema semblant als anteriors, President. No és un problema dels quaranta-un programes de col·laboració que tenim amb l'Ajuntament : és de quin paper ha de tenir aquesta Cambra a l'hora de dir a la societat catalana que la droga és el problema més important que té aquest país. I això, per a mi, és debatre políticament. Debatre políticament no és que em digui : «Escolti,» —que també ho és— «tinc quaranta-un programes municipals signats, estem fent molta cosa...» Escolti, de què parlem? De la rehabilitació? Parlem dels resultats de la rehabilitació, President? Un 3%, un 2,5%? És culpa seva? És culpa nostra? No és culpa pas de ningú. Però, en canvi, sí que hem de dir a la societat el que està passant en el món de la droga. I estem tranquils. Aquesta Cambra està tranquil·la sobre el que està succeint al món de la droga. Ni una paraula sobre el narcotraficant. I vostès saben molt bé —com nosaltres sabem molt bé— el pes més important que el narcotraficant està tenint a Catalunya. I no en diem una sola paraula, i amaguem el cap sota l'aixella, i no en volem parlar, i no en volem tenir, de debats, i no volem dir clarament a aquesta societat que ens l'estem jugant, com a poble, ens l'estem jugant per la qüestió de la droga. I no en parlem : parlem d'aquests programes de col·laboració que sembla que ens deixin tranquils; creem una comissió municipal per estudiar a veure de què han mort aquests heroïnòmans..., com si no ho sabéssim, com si no sabéssim de què han mort, aquests heroïnòmans. Doncs, d'això, President, és del que aquí volem parlar. I això és el compromís que volem d'aquesta Cambra, el compromís polític de dir a la societat, a Catalunya, el que s'està jugant en el món de la droga; de dir a la societat, a Catalunya, el que pot passar als nostres fills. Aquesta és la meva preocupació, President, i aquesta és la preocupació que jo vull per als homes i les dones d'aquesta Cambra sobre el que pot passar de la droga aquí a Catalunya. Després parlarem si en necessitem seixanta, de programes municipals o de col·laboració.

Comerç i Canal 33. El comerç, jo diria, bé, hem fet el que hem pogut, hem dotat econòmicament de 400 milions de pessetes, que és el que venia de l'antic GRESCO, i això és el que ha fet la Generalitat pel comerç. A veure si ho admetem.

Tots vam viure les passades recents eleccions com el sector del petit comerç era un sector crític, i aquest, vostès saben, tranquil·lament, que és un sector ben pacífic, i els ho dic amb coneixement de causa. El Conseller ho sap : és un sector, Conseller, ben pacífic. Però no s'ha fet res pel petit comerç, a Catalunya, Conseller, no s'ha fet res; no s'ha fet res seriós, no s'ha fet res que pugui donar una esperança al petit comerç de què és el que pot seguir, d'on pot anar el petit comerç. A més, amb un problema agreujat : vostès saben que molts dels aturats que treballaven a les fàbriques que van tenir aquells dos milionets de pessetes, que se'ls van posar a la butxaca, han posat una botiga, i han creat més competència, i aquesta competència és, moltes vegades, una competència ben intencionada, però una competència dolenta quant als continguts. I què ha fet la Generalitat? Hem fet un cens de comerciants?

El Sr. PRESIDENT : Senyor Portaveu, li recordo...

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Acabo ja, President, si vostè em permet, només dos minuts més. Del comerç en podríem parlar més, President, però, com que tenim una interpellació presentada, ho farem ben aviat, cap a aquest mes.

I jo voldria acabar parlant de dos temes molt breument. El Canal 33, això, hi estic d'acord, tant de bo que ho puguem celebrar, això, i ben aviat, però vostè no m'ha dit ni un mot sobre TV3, i això és el que a mi em preocupa. A mi em preocupa ser un foraster, ser un estrany a TV3. A mi em preocupa que el poble de Catalunya que sintonitza amb TV3 pensa que aquest negoci, President, és cosa d'uns quants. Això, a mi, com a català, em preocupa. Em preocupa veure un canal de televisió al servei d'un partit polític, al servei de l'obra d'un partit polític, que pot ser molt raonable, que pot ser molt lloable, però al servei d'un partit polític. Això, a mi, em preocupa. La manca de pluralitat política a TV3. I, és clar, jo penso : què farem amb el Canal 33? Diu : «Escolti, que està millor la pluralitat política a l'altra banda?». No. Potser aquí a Catalunya no està tan malament, i a Madrid és tan escandalosa com aquí. Però jo vull un canal de televisió plural per a Catalunya. Vull que tots vegem aquest canal de televisió segurs que hi ha possibilitats per a totes les forces polítiques, amb la proporció que cada u mereixem. I no la situació que ara patim, que ara estem patint : som estranys, molts de nosaltres, a la televisió catalana —segurament no ens ho hem merescut, segurament no hi hem de sortir, però jo vull pluralitat en aquesta televisió, i no en tenim, de pluralitat, i vostè ho sap. I quan tenim instruments de comunicació, sigui a Madrid o sigui aquí, al servei d'un partit polític, la pluralitat manca absolutament. I l'instrument que paguem tots plegats no ens serveix per a allò que volem fer : construir el nostre país.

Una última cosa —i acabo—, és que jo li deia a vostè, President, i apellava els seus companys de Grup parlamentari, a veure si som capaços d'encetar un nou clima en aquesta Cambra; un clima que no sigui sobre la base de la confrontació sistemàtica. Vostè em dirà : «Uf!, d'això, jo ja n'he patit molt, jo ja sé de què va, jo ja sé qui són uns, ja sé qui són els altres». Jo sóc nou, aquí, amb tots els inconvenients que això significa, President; jo sóc nou en aquesta casa, amb tots els inconvenients que això significa, i penso que, perquè aquest país funcioni, necessitem la col·laboració de tots els grups polítics, de tots, des de la dreta fins a l'esquerra, i vostè té una oportunitat magnífica de fer-ho. I ho farà o no ho farà, que per això és vostè el President del Govern, amb un diputat de més, però hi ha problemes, que si tinguéssim una visió conjunta de la realitat, President, hi sortiria guanyant Catalunya. I jo vull creure que, si així hi sortiria guanyant Catalunya, hi sortiria guanyant el seu partit i hi sortiria guanyant el meu partit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyories, permetin-me també expressar la satisfacció en nom del Grup d'Esquerra Republicana pels resultats del referèndum de Xile. Aquesta satisfacció és l'expressió de la nostra solidaritat democràtica, però també és la nostra gratitud com a catalans per l'acolliment de Xile per als exiliats del nostre país el 1939. Que quedi constància, doncs, de la nostra doble satisfacció democràtica i nacional. I, sense més, passo a respondre el discurs que ens va fer ahir el President del Govern.

Senyor President, vostè va fer un discurs sistemàtic, en la seva concepció formal, però difós, expositivament. Per tant, la

resposta, punt a punt, es fa difícil —i no crec pas que sigui una estratègia : les coses surten com surten, a vegades. Però el problema està en el fet que del que es tracta és de poder-li contestar, i faré com vostè, faré uns blocs.

Abans, però, voldria dir-li que al llarg d'aquest període, entre el mes de juny i ara, aquests dos debats, home, no han passat grans coses, però alguna cosa ha passat. Per exemple : el seu viatge al Brasil. És important, això, a l'estiu a tothom li agrada... doncs, anar (*rialles*) per aquí i per allà, no? (*Remor de veus*). Escolti, nosaltres no estem en contra, seriosament, de la promoció exterior de Catalunya; creiem que és necessària, que s'ha de fer, que és bo. El que passa, senyor President, és que vostè no viatja acompanyat de l'oposició, no ens convida (*fortes rialles*), ni ens convidarà, ja ho sé, però llavors, què és el que s'escau? S'escau que seriosament, rigorosament, vostè vingui a aquesta Cambra i ens expliqui els resultats, les incidències, el que comporta aquest viatge. Què vol dir, tot això, què ha significat : aquest és el tema, aquesta és la qüestió. I potser, d'això, en parlarem més endavant, al llarg d'aquesta legislatura.

L'altre punt també previ abans d'entrar als blocs que volia comentar-li és el relatiu al tema olímpic, que vostè, ahir, en va parlar, també, amb caràcter introductori. De fet, vostè va parlar ahir dels Jocs Olímpics i de la projecció exterior d'un país que s'ha pogut fer a partir d'una celebració en una ciutat. Els Jocs seran, realment, una carta nostra, senyor President, només si transmeten al món la realitat nostra i no la dilueixen en una altra que la faci imperceptible. Només si donen a la nostra llengua la categoria de primera llengua, sense faltes d'ortografia com a Seül; només si els atletes catalans, que majoritàriament han guanyat medalles, competeixen en tant que atletes catalans en un comitè olímpic català; només si es donen aquestes circumstàncies, els Jocs seran una carta nostra. I això el seu Govern no pot només ser un espectador neutral, sinó que haurà de convertir-se en el màxim impulsor, perquè això serà també nacionalitzar el país, fer país, la millor oportunitat, una de les millors oportunitats de la història per fer-nos conèixer com a nació arreu del món. I, sense més, entro en els blocs.

Miri, el primer bloc fa referència al tema d'això que vostè anomena «la modernitat». La modernitat és una qüestió complexa, és una adequació dels nous corrents a uns hàbits, a unes polítiques, que intenten, doncs, incidir, per millorar-la, en la realitat. Per tant, hi ha una dualitat, una interrelació entre nous corrents de pensament i la mateixa dinàmica de canvi social. Per tant, la modernitat, en principi, està renyida amb la continuïtat; vostè fa gala d'una política de continuïtat, i el que passa és que darrerament s'han produït canvis d'una gran acceleració i vostè continua fent la mateixa política de fa vuit anys.

Què passa, llavors? Passa que cada vegada més l'escletxa en la societat civil —això que vostè en diu societat civil, i que a mi m'agrada d'afegir-hi societat civil, mercantil, laboral, cultural, etcètera—, resulta que aquesta escletxa es fa cada vegada més grossa, cada vegada l'Administració està més separada dels administrats, el Govern dels governats, en definitiva, la Generalitat de la societat real, el poble de les institucions en el seu conjunt. Davant d'això, des d'Esquerra Republicana ens sembla que introduir criteris de modernitat és bo, i s'ha de fer, però que en aquests moments això passa, bàsicament, per aquests

eixos : primer, canviar les ponderacions de les prioritats —ara, tots parlem de prioritats—; canviar les ponderacions de les prioritats i els objectius de l'acció de govern. En segon lloc, generar confortabilitat de vida per a tothom, que arribi a tothom i arreu del territori. I, en tercer lloc, redefinir algunes polítiques sectorials.

De tot això, vostè què ens planteja, què fan vostè i el seu Govern, solidàriament i mancomunadament? Miri, anem per parts. Què volem dir quan ens referim a això de canviar les prioritats i els objectius de l'acció de govern? Senzillament, que en una fase expansiva del cicle com l'actual el que s'escau, bàsicament per a un govern que viu en el si d'una societat particularment dinàmica, el que s'escau és vetllar significativament per una oferta solvent de serveis públics. És evident que els governs sempre han de vetllar i han de vetllar bé pels serveis públics —ensenyament, sanitat, justícia, etcètera—, però a la societat actual, a les societats avançades, hi ha una oferta addicional singularitzada de serveis públics, que requereixen la tutela, l'impuls, la vigilància, el control per part de les administracions. Em refereixo, per exemple, al servei de correus, al telèfon, a l'electricitat i al gas pel que fa al seu règim d'escomeses; a les prestacions, també, de les autopistes, i tantes altres coses. Vostè em dirà que moltes d'aquestes qüestions no depenen de vostè, no són competència de la Generalitat..., bé perquè formin part de l'administració institucional de l'Estat, bé perquè entrin dins el règim privatista, però el que és innegable és que tant en un cas com en un altre la Generalitat hi té quelcom a veure. En el primer cas, perquè hi ha un article a l'Estatut —el 53—, que encara no s'ha desplegat, i el segon cas perquè aquestes empreses funcionen sota règim de concessió administrativa o són subjectes a uns reglaments sobre els quals la Generalitat sí que hi té competències.

Per tant, en aquest punt jo li demano què pensen fer, perquè entenc que no han fet gaire res. Què pensen fer en aquest sentit per ajustar els seus comportaments a criteris de modernitat? Això de què sempre parlem, vaja, això de què sempre vostè en parla. Què pensen fer? Perquè resulta inacceptable, senyor President, que els ciutadans rebin la correspondència més tard del compte; o que les esperes dels serveis de telefonia resultin inacabables o sovint bloquejades; o suportar cues interminables a les autopistes per obres de manteniment, però que en arribar al peatge, la tarifa a pagar sigui la mateixa com si tot anés bé; o, en fi, el comportament de certes empreses elèctriques d'àmbit local, les actuacions de les quals, en règim estrictament monopolista, provoquen, mitjançant apagades sense notificació, perjudicis al comerç, a la indústria, a l'agricultura; o el fet que aquestes mateixes empreses plantin els seus pals allà on els sembli, sense respectar ni sembrats ni edificis. Tot això un govern que presumeix de modernitat ho ha de tenir en compte.

Una altra consideració : què volem dir quan parlem de generar confortabilitat de vida? Senzillament això : que des del Govern s'ha de generar confortabilitat de vida, qualitat de vida, a partir de la concepció d'una Catalunya global, total, territorialment parlant. Perquè no és modern que a l'era de la tecnologia avançada encara hi hagi pobles a Catalunya que se'ls hagi de portar l'aigua amb cisternes; no és modern que davant l'increment de la circulació rodada no hi hagi regulacions governamentals de tipus ben explícit en evitació de sorolls;

perquè no és modern argumentar un descens en l'índex de malestar social perquè disminueix la inflació, però, en canvi, l'atur continua persistent. No és modern plantejar l'expansió del país en termes de globalitat, quan les diferències entre les comarques riques i les comarques pobres augmenten acceleradament —i, si de cas, després en parlem un xic—; no és modern no legislar amb eficàcia per regular la marginació, superar les bosses de pobresa..., és a dir, s'ha de legislar amb eficàcia per superar aquests tipus de problemes —al final d'això, n'hi tornaré a parlar—; no és modern no disposar ja ara d'accions decidides per a la defensa de la natura i la protecció del medi ambient. I, en fi, no és modern no disposar d'un programa de reequilibri territorial per donar opcions a les zones rurals en un context de confortabilitat i qualitat de vida equiparable al de les zones urbanes. I en aquest punt, permeti'm recordar-li, senyor President, que a la legislatura anterior, des d'aquesta Cambra es varen prometre —des del Govern— ajudes substantives, per exemple, per a les comarques del Priorat, les Garrigues, i Terra Alta, ajudes que no han pas arribat ni de bon tros.

Per tot això, la concepció de la modernitat que vostè defensa pensem que ha de ser redefinida, ha de ser actualitzada. Ho ha de tenir en compte. Com també ha de tenir en compte determinats canvis en la política sectorial; li posaré dos exemples. Un d'ells, és el sector del turisme.

Vostè ahir ens va dir : «El turisme va bé, enguany també ha anat bé.» Escolti'm, amb el permís del Conseller Alegre, jo crec que el tema del turisme no es pot tractar alegrement (*Ri-alles.*) És imprescindible diversificar l'oferta turística, tant des del punt de vista territorial com de l'estacionari. La Catalunya interior, senyor President, és complementària de la del litoral, té enormes possibilitats de desenvolupament que encara no han estat desvetllades ni aprofitades, incloent-hi, fins i tot, el turisme d'hivern. Equilibrar el territori —dins del punt de vista de l'oferta turística— ha de ser un objectiu important dins de la política corresponent, i procurar atraure visitants de més potencial econòmic no pot comportar menystenir la qualitat del turisme popular a la costa, i, si s'escau, arreu del país; això dit sia des d'una posició d'esquerres.

En definitiva, la nova concepció del turisme, entenem que s'ha de veure dins d'una oferta global de l'oci, i això vostès no ho tenen previst.

L'altre exemple que li vull donar de redimensionament de la política sectorial és la política financera. Aquest és un tema, senyor President, complex perquè això de les finances sempre són coses fosques, d'especialistes, pròpies, a vegades, de negocis-ficció, i sovint de negocis-no ficció.

Miri, la política financera no vol dir política monetària —la política monetària, desgraciadament, correspon a l'Administració central—, però en política financera la Generalitat té algunes competències, i fins ara no s'hi ha fet gaire res, i em sembla que per les xifres que li donaré això no és bo, vaja, per a nosaltres és extremament negatiu. El disseny d'una política financera passa per la regulació de moltes coses, avui dia, per la gran quantitat d'actius financers que estan sortint dia a dia als mercats. Però aquest és un altre tema.

Miri, per a Esquerra Republicana, l'objectiu bàsic de la política financera a Catalunya, ara, no pot ser cap altre —cap altre— que el que l'estalvi dels catalans es quedi a Catalunya;

que l'estalvi dels catalans, senyor President, es quedi a Catalunya. Vostè sap quin és el total d'estalvi en aquests moments a Catalunya? 4,4 bilions, *bilions*, amb *b*; dotze zeros. La Caixa de Pensions —que és la més gran— té 887.000 milions d'estalvi corrent i 387.000 en assegurances. La més petita és la Caixa de Manlleu, amb 38.000 milions. Total, ho repeteixo : 4,4 bilions.

La política monetària de l'Administració central el que fa és que per regulacions antiinflacionistes, etcètera, detreu part d'aquest estalvi, el bloqueja, perquè no circuli, i el bloqueja —evidentment— a Madrid. La política monetària en puritat bloqueja el diner; el fet que estigui a Madrid no és política monetària, això; això és centralisme. Això és centralisme! I quina quantitat bloqueja? Doncs, senzillament, de cada cent pessetes que els catalans posen en una caixa, 27,5 pessetes necessàriament marxen de Catalunya, obligadament marxen de Catalunya; 16,5 van al Banc d'Espanya, allà, tranquil·lament; 10 més són obligades a comprar pagarès del Tresor i van al compte del Tresor —carrer Alcalà, de Madrid, és clar—, i la pesseta restant és per a inversions de tipus especialitzat. Això és greu, evidentment. Podríem començar a negociar fins a on arriba la política monetària, fins a on arriba la política financera, fins a quins són els components de la política monetària, fins a quins són els components del centralisme que informen aquesta política monetària. Però hi ha més : el tema aquest, en si mateix seria un problema de discussió estatutària, doctrinal, complexa. Hi ha més i més greu, i això més i més greu és que les caixes, voluntàriament —i quan dic voluntàriament vull dir sense que ningú els obligui—, inverteixen l'estalvi dels catalans bàsicament en el sector públic estatal.

Miri, per la memòria publicada recentment de la Caixa més important de Catalunya : la cartera de valors en el sector públic d'aquesta Caixa puja a 686.000 milions de pessetes, dels quals 40.000 estan invertits en cèl·lules d'inversió i 590.000 en deute de l'Estat; total, 639.000 milions. És a dir, gairebé un 46% del seu estalvi corrent. Extrapolant, senyor President, què passa? Passa que si sumem per un costat el 27,5 i el 40 per l'altre, resulta —*grosso modo*— que aquí a Catalunya, aquí a Catalunya, de cada cent pessetes que es dipositen en una caixa, setanta marxen del país, obligadament i voluntàriament per la gestió de l'estalvi a Catalunya, i el Govern no té política financera en aquest sentit. Jo li donaria més xifres, però va passant el temps i li he de parlar d'altres coses. Crec que els catalans, senyor President, tenim tot el dret perquè l'estalvi dels catalans es quedi a Catalunya. Aquest ha de ser l'objectiu de la seva política financera.

També en aquest punt de la modernitat voldria dir-li unes coses, unes pinzellades finals. Ens sembla a nosaltres poc modern crear una quarta universitat quan les tres actuals s'estan debatent a nivell de pobresa significativa, de mal equipament, d'inconfortabilitat, i, sobretot, quan no se sap ben bé què ha de passar amb les delegacions —des d'un punt de vista organitzatiu— de Girona, Tarragona i Lleida. No estem en contra de la quarta universitat, ni de la quarta, ni de la «quinta», ni de la «sexta», però, abans de fer-ho, dotem les existents... (*Remor de veus.*) Cinquena i sisena, gràcies, President del Parlament, un altre President... (*Remor de veus.*)

També una altra consideració molt particularitzada, senyor President. Miri, a nosaltres no ens sembla modern que un al-

calde del seu partit i diputat d'aquesta Cambra doncs s'estalvi tot això que suposa pensar que en un moment determinat determinats partits tenien un patrimoni i que el règim franquista els hi va incautar. No és modern que aquest alcalde no reconegui a Joventut Republicana de Lleida el seu patrimoni històric i més encara que sobre aquest patrimoni històric que està en aquests moments en litigi —suposem que un dia o altre es resoldrà—, que sobre aquest patrimoni històric, legítimament de Joventut Republicana de Lleida, des d'aquesta alcaldia, des d'aquesta alcaldia es vulgui impulsar un procés privatista immobiliari i segurament especulatiu. Això tampoc és modern.

I, per acabar, en relació amb el tema de la universalitat. Miri, nosaltres creiem, des d'Esquerra Republicana, que la vocació del nostre poble ha estat sempre una vocació d'obertura intel·lectual, d'europèisme, de contemporaneïtat; una vocació d'universalitat, en definitiva. Però la universalitat no vol pas dir renunciar a la pròpia identitat. Per això el seu exemple, que va posar ahir, del camp del Barça, com a mostra d'universalitat, és un exemple escassament afortunat, perquè, en aquell recital, la presència de cantants catalans i de la llengua catalana hi va ser del tot absent. Repetim una frase tradicional de l'esquerra catalana que a nosaltres, avui, a Esquerra Republicana, ens agrada dir : que «a l'internacionalisme s'hi va des d'un punt de partida». Per a Esquerra Republicana aquest punt de partida és Catalunya.

Un altre bloc de consideracions : el lingüístic i el cultural... En faig tres, no?, per equiparar-me al que va fer vostè ahir, també, no? Per no ser menys, vaja! Ah, en va fer quatre vostè, però el primer el vaig considerar prosa poètica olímpica. (*Fortes rialles.*) El segon bloc, senyor President, és el lingüístic i cultural. Home, ahir va parlar vostè de la llengua i d'aquestes coses, però molt de passada. Hi ha un tema important en aquest punt : escolti'm, com va l'ús del català?, com està avançant la normalització lingüística? Vostè no creu que un bon reforçament perquè la normalització lingüística es consolidi i avanci passa perquè els mestres a Catalunya, tots, parlin català? Això és important. A les terres de Lleida, Tarragona i Girona la normalització segueix un ritme, al cinturó industrial un altre, diferent, més baix.

El que passa és que ara hi ha un tema, en aquests moments, particularment complex i que ens preocupa. Fins ara els professors... A la universitat el tema del català ja fa temps que està bloquejat, malauradament, però a l'ensenyament primari i secundari hi ha més, no ho sé, més intensitat de preocupació. Però hi ha un tema —com li dic— recent que és preocupant : fins ara els professors per poder accedir a un concurs de trasllat necessitaven acreditar la titulació específica, és a dir haver passat per uns cursets de reciclatge; ara, per una Ordre del 8 d'agost d'enguany, aquests cursets de reciclatge són substituïts per la petició dels interessats, que tenen temps de presentar-la fins al 31 d'octubre, per demostrar que, si estan en possessió del títol d'ensenyant abans del 1975 i poden demostrar, juntament, experiència en continguts docents d'àmbit català a les seves escoles, se'ls convalida, se'ls fa idonis. Senyor President, això és preocupant, això és seriós; és un tema que convé que s'hi fixin, de veritat, un tema d'aquests globals, de país. Primer perquè és un greuge a tota la gent que fins ara ha fet l'esforç, i en segon lloc perquè aquesta Ordre pot obrir una porta a l'arbitrarietat, a la discrecionalitat, a tenir la titulació de

català i no saber català.

Si, des de l'escola, als nois i a les noies de Catalunya no se'ls ensenya el català, com podran vostès garantir no només l'aplicació de la Llei, sinó la continuïtat d'una nació que té en la llengua, precisament, el seu nervi, com vostè tantes vegades ha dit? Després de vuit anys d'autonomia, senyor President, el Govern ha de tenir quelcom a l'abast per forçar tots els professors de Catalunya —gradualment, si s'escau— perquè coneguin el català, i perquè no es doni la paradoxa que uns mestres sàpiguin molt menys d'allò que es demana i s'exigeix als seus alumnes. Ens dirà quelcom d'això.

I fóra bo que també ens digués quelcom per saber què pensa el Govern per garantir, d'acord amb les prescripcions legals de la Constitució, l'Estatut i la Llei de Normalització, l'ús del català a Catalunya, sobretot després de les sorprenents declaracions del senyor Rodríguez Colorado, ordenant que a totes les comissaries de l'Estat es parli espanyol. Si els policies nacionals volen parlar espanyol, allà ells, però a cap ciutadà de Catalunya no se li pot prohibir a Catalunya d'expressar-se en català, llengua pròpia i oficial; ningú no pot fer això, i menys que ningú encara el senyor Rodríguez Colorado. I no n'hi ha prou que un director general de vida partidista itinerant faci una promesa formal, una protesta formal. El dret dels catalans, senyor President, a parlar el català ha de ser correspost amb el deure de l'administració de garantir-lo. L'oficialitat és això, i la llengua no es pot fer servir a tot arreu..., si no es pot fer servir a tot arreu, no és llengua oficial. El senyor Rodríguez Colorado no s'ha posat vermell a l'hora de demostrar la seva concepció colonial de l'administració, on és el ciutadà que es troba al servei del funcionari, en comptes de les administracions democràtiques, on és el funcionari qui es posa al servei dels ciutadans. El senyor Colorado no s'ha posat vermell, però sí que nosaltres, tots plegats, hauríem de posar-nos-hi perquè avui encara es produeixin aquests tipus de fets tan lamentables. I és ben segur que, després de vuit anys d'oficialitat, si el català hagués adquirit l'estatus inequívoc de llengua de prestigi i de govern, ahir al Palau de la Generalitat el discurs del President alemany Honecker hauria estat traduït al català i no, com va ser, al castellà.

Una altra qüestió en aquest camp... Tot plegat per limitar-me a coses que han passat aquest estiu, i li agrairia que en parlés-sim; si li sembla, vaja. Es tracta del Canal 33. Només dir-li això, senyor President : el possible acord amb l'Administració central pot suposar que les televisions o les emissions de Catalunya no es veuran o no es vegin al País Valencià? Podria suposar això el possible acord, una modificació dels aparells de retransmissió que hi ha al Montcaro? Sota cap concepte no podem nosaltres mateixos posar fronteres a l'àrea lingüística cultural i nacional dels Països Catalans. Senyor President, el marc constitucional no permet, ara com ara, establir acords de federació entre comunitats autònomes, però l'actual Constitució no prohibeix pas acords d'àmbit federatiu de tipus de difusió televisiva. En conseqüència, arribar a una situació que delimités l'àmbit televisiu a un espai diferent dels Països Catalans constituiria una renúncia imperdonable pel que fa a la consolidació de la cultura i la llengua catalanes.

Tercer bloc. El marc institucional, consolidació de l'autogovern i expansió de l'autonomia. Bé, senyor President, vostè, en aquest punt, ja sap que mantenim una discrepància fona-

mental entre vostè, els plantejaments del seu partit i les actuacions del seu govern. Vostè considera que l'Estatut actual —i he de dir-ho una vegada més, i ho diré fins que no s'aconsegueixi això, consolidar l'autogovern i expandir l'autonomia—, vostè considera que l'Estatut actual, doncs, ja està bé, almenys de moment. Nosaltres, contràriament, considerem que aquest Estatut ja va néixer baix de sostre i que el seu exercici, la seva posada en pràctica constitueix i ofereix mancances significatives per a la governació de Catalunya, i, per tant —fixi-s'hi bé—, d'acord amb l'ordenament vigent, d'acord amb l'ordenament vigent, demanem la seva reforma : el títol vuitè de la Constitució és un procés constituent obert.

La seva lògica, senyor President, des del nostre criteri, en aquest punt no s'aguanta; per a nosaltres no s'aguanta. Segons vostè l'Estatut encara té possibilitats de desplegament pel que fa a la transferència de serveis. Per tant, vostè argumenta : «s'ha d'esgotar d'acord amb l'esperit originari, abans de demanar la seva reforma». Això ho va dir en el debat d'autonomia de febrer del 87. Però resulta que qüestions pendents d'anys i panys no es traspassen pas : l'Administració central no vol sentir parlar ni de la transferència de l'INEM, ni de les competències relatives a les competències de recerca, ni de la formació professional ocupacional, entre altres coses. Els recursos d'inconstitucionalitat contra la Generalitat no disminueixen. Resulta, en fi —i sembla la cançó de l'enfadós—, que les interferències i envaïments de l'Administració central, fets de manera subtil i intel·ligent —perquè és que ho són, vull dir, ho saben : són tres-cents anys d'exercici administratiu i burocràtic—, fets doncs de manera subtil, augmenten alarment. A més a més, el sistema de finançament..., vostè ja ho sap, ahir ho deia : és injust, inadequat, i no es modifica. Per què, doncs, en aquest punt no admet que no hi ha altra sortida que el concert econòmic, més encara quan des de Madrid —vostè ho ha reconegut— ens deuen diners i no ens els paguen?

I davant de tot això, davant del fet que l'autonomia està aturada, vostè què fa? Doncs vostè crea una comissió extrastatutària, partidista, sense la representació plural dels representants del poble de Catalunya presents en aquesta Cambra, l'anomenada Comissió de Cooperació, que a més a més la fa presidir per algú que no té cap representació estatutària. Més encara, a mesura que va funcionant aquesta Comissió, resulta que cada acord que pren, voluntàriament, constitueix una renúncia d'una quota d'autonomia, ja que els corresponents acords, en ser bilaterals, comporten necessàriament la rebaixa de quelcom, i així a cada bugada perdem un llençol.

La seva lògica esdevé, senyor President, inconsistent; de fet, creiem que no n'hi ha cap, de lògica, en tot això. Vostè —i dit amb tota la cordialitat—, està en una mena de carreró sense sortida. I li ho torno a dir : l'autonomia està bloquejada. I també li torno a dir una vegada més que, si no adquireix el compromís d'anar preparant i plantejant la reforma de l'Estatut, assossegadament, democràticament, dialogantment, la recuperació legítima dels nostres drets i llibertats nacionals, com diu la dita, quedaran com l'aigua en un cistell. I aquest procés —per saturar-nos de raó— l'ha de forçar, amb tota urgència, a posar en funcionament les comissions mixtes de valoracions i traspassos, a actuar d'acord amb les prescripcions que els pertocquen, a requerir a l'Administració central i, arribat el cas, a

plantejar les corresponents denúncies davant el Tribunal Constitucional, i també a demanar el suport de tot un poble que ja comença a estar desencisat pel frau d'una autonomia que no ho és.

Sense la reforma de l'Estatut a l'horitzó el panorama s'anirà deteriorant, no només perquè subrepticiament s'enforteix l'Administració central, sinó també perquè la governació de Catalunya deixa de ser governació per transformar-se tan sols en una administració, i mentrestant el panorama deteriorat. I això s'evidencia en moltes coses: per exemple, en els incompliments de la llei. Vostès incompleixen la llei; vostès havien de presentar al Parlament de Catalunya el projecte de llei de província única i no ho varen fer dins el termini fixat. Que ho faran? Naturalment que ho faran; hi estan obligats. Però de moment han incomplert la llei. Han constituït els consells comarcals i encara no han rebut ni les competències ni els recursos suficients per anar funcionant. Vostès fan tergiversacions parlamentàries: per exemple, aquest Parlament va aprovar celebrar els mil anys de la independència —dic «de la independència»!— dels comtats catalans i vostès, en canvi, parlen del «mil·lenni del naixement polític de Catalunya» o, senzillament, «Catalunya, mil anys». Fan menysteniments del Parlament, com és el cas recent de la presentació..., dit sigui amb tots els respectes, no tinc res personalment contra el senyor Gomis, tot al contrari, però les coses són com són i he de denunciar això: el Conseller de Governació va donar notícia de l'avantprojecte de la llei d'Aran en una conferència de premsa, davant dels periodistes, sense notificar-ho a aquesta Cambra. I, és clar, davant d'això un es pregunta: per conèixer els interessos, les finalitats del Govern, un s'haurà de treure el carnet de periodista per estar ben informat?

Fan incongruències declaratives, senyor President. Vostè —i jo crec que amb raó— declarava fa temps —i suposo que encara declara—, i també algun dels seus consellers, que el Ministeri de Cultura era sobrer. Fa pocs dies un alt càrrec del seu Govern s'afanyava a dir que el *Ministerio* no havia de desaparèixer. En què quedem? Tenim i volem competències exclusives o no?

Un altre tema: falta de diàleg institucional. Escolti, d'aquest tema, n'hem parlat moltes vegades, i ja som conscients que el diàleg amb l'Administració central és difícil, ingrat, dur, però és necessari, és necessari, tant per qüestions institucionals com per qüestions quotidianes. Per exemple, en el marc institucional: vostè, el mes de juny, ens va dir que iria a parlar amb el President del Govern, el senyor Felipe González Márquez; no hi ha anat, encara fa avantsala? A nivell, escolti'm, a nivell conjuntural, fa uns dies el Govern central va haver de reajustar la taxa d'inflació del 3 al 5%, i a continuació va decretar un desarmament aranzelari. Això, com tots vostès saben, té efectes desiguals sobre el territori de l'Estat; a Catalunya, per la seva estructura industrial de transformació, les conseqüències són més fondes, més fortes, per dir-ho d'alguna manera, que a la resta de l'Estat. El criteri de solidaritat, que tan sovint esgrimeixen a Madrid, però que el tenen equivocament, perquè a Madrid es pensen que «solidaritat» vol dir només que Catalunya pagui; no, «solidaritat» vol dir que Catalunya ha de pagar quan ha de pagar i Catalunya ha de cobrar quan ha de cobrar—, però bé, el criteri de solidaritat tan sovint esgrimit no ha implicat cap mena de compensació per a Catalunya; més encara: jo

vaig assabentar-me de la notícia pels diaris —la qual cosa és molt greu, suposo que vostè també—, i la qüestió és que vostè és..., vaja!, que jo no sóc el President de Catalunya i vostè sí. D'aquest tema, pels diaris! No hi ha aquesta comunicació absolutament necessària i, d'altre costat, absolutament imprescindible, per endegar, modificar i reconvertir determinades polítiques que afecten el progrés del país, des d'un punt de vista conjuntural, i que afecten la consolidació institucional des d'un punt de vista polític.

Hi ha més coses: per exemple, les disfuncionalitats d'organismes estatutaris, és el cas de la Junta de Seguretat. Un autèntic model nacional de policia no pot pas basar-se per més temps en la indefinició que vostè ahir ens presentava, ni tampoc en unes comissaries mixtes, no d'homes i dones, sinó mixtes de mossos d'esquadra i *policías nacionales*, que és fàcil preveure qui farà de policia i qui no en farà, en aquestes comissaries mixtes, si es posen a la pràctica. Mirin, amb un ordre públic dependent de la Generalitat, estem segurs que no s'haurien produït detencions tan irregulars com la del professor Carles Castellanos, avui encara a la presó a Alcalà-Meco.

I acabo, senyor President, acabo. Acabo amb una reflexió de tipus general: miri, la intervenció que tinc l'honor de fer en nom del Grup d'Esquerra Republicana ofereix uns plantejaments que, òbviament, no són els seus, tot al contrari, constitueixen una alternativa ideològica i nacional als seus plantejaments. El que passa és que vostès governen, i la cosa pública ens preocupa a tots —a nosaltres, particularment; suposo que a les altres forces amb més o igual raó. Ens preocupa, senyor President, escoltant les seves intervencions i observant les seves polítiques, el que ideològicament, cada vegada que van sortint aspectes difícils de la societat, la marginació, les bosses de pobresa, l'atur, la discriminació, els sectors més desvalguts, vostè parla amb un posicionament determinista, com si això fos així, se'n plany, però que no hi pot fer gaire res. Escolti'm, des d'un posicionament d'esquerres jo li he de dir que això no pot dir-ho des d'aquesta concepció, totes aquestes situacions són el resultat de polítiques governamentals, i això, vostè, no pot oblidar-ho. I en unes circumstàncies com les actuals, parlant de prioritats, atesa l'expansió que comença a viure el país, aquests sectors, aquestes actuacions són bàsiques i fonamentals, prioritàries.

I també li he de dir que des del punt de vista nacionalista, ens anem preocupant perquè veiem que incrementa la seva laxitud, la laxitud dels seus plantejaments. Miri, ahir, sense anar més lluny, hi havia estones, mentre vostè parlava, que a nosaltres ens semblava que més que el President de Catalunya era el representant d'una colònia de la Commonwealth, esperant amb resignació la benevolència i el paternalisme de la metròpoli, en comptes de presentar, senyor President, en comptes de presentar un autèntic projecte nacional amb uns objectius fixats en el temps, objectius concrets, necessaris, capaços d'engrescar el nostre poble i de tornar-li la confiança en ell mateix i la conveniència d'accedir a la plena sobirania.

Senyor President, aquest és un gran problema per a nosaltres, i és la gran mancança de vostès, és a dir, perquè darrere seu no hi ha un projecte nacional.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Me les pot donar, senyor Hortalà,

perquè ha gaudit de dotze minuts de propina. *(Rialles.)*

El Sr. HORTALÀ : Doncs les hi torno a donar, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. El senyor President de la Generalitat té la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyores i senyors diputats, senyor President, senyor Hortalà, miraré de contestar la seva intervenció d'una manera al més completa possible, no totalment perquè vostè, en alguns aspectes de la seva intervenció, ha estat molt detallista, i tampoc no em sembla que hagi d'entrar en tots i cadascun dels problemes, alguns d'ells lligats amb plantejaments més generals però en ells mateixos menors.

Respecte als viatges, una petita, molt petita referència : els viatges, entre altres, però fonamentalment, tenen per finalitat allò que jo ahir deia en el meu discurs : es tracta que nosaltres tenim un país que, primer, perquè és un país, perquè és una nació i té una personalitat pròpia, i segon, perquè té en aquests moments, afortunadament, doncs, unes possibilitats, té un dinamisme, volem que aquest país no es tanqui a casa, i a més volem que no sucumbeixi a una certa temptació que de vegades hi ha hagut de tancar-se a casa. I, per tant, el primer objectiu —a part dels concrets, que aquests serien molt llargs d'explicar i algunes, segurament, discutibles, jo sempre dic que quan s'aconsegueix una cosa, la que sigui, rarament això és el resultat d'una sola gestió... Jo l'altre dia havia de recordar, a la inauguració de les noves instal·lacions d'un laboratori de recerca d'una empresa japonesa, de KAO, que, de fet —i em permetran que en aquest punt sigui una mica immodest—, de fet, en bona part o en una part, si més no, la que sigui —no em vull atribuir més mèrit del que em correspongui—, però la presència japonesa, molt massissa a Catalunya, no és el resultat d'aquesta gestió ni de l'altra, ni de l'altra, ni de l'altra..., de moltes, algunes iniciades per mi mateix, i en forma important, una d'elles amb KAO, precisament, aquesta empresa que l'altre dia inauguràvem, els anys 70, al començament de tot dels anys 70, fins i tot potser una mica abans i tot. I bé, i a partir d'allà, doncs, s'han fet moltes coses, i el resultat és que avui tenim més del 90% de la inversió japonesa a Espanya a Catalunya. Per tant, dels resultats concrets, voler-ne fer un balanç, és pueril, de vegades esdevé ridícul —pot ser publicitari, però és pueril—, i de vegades esdevé ridícul i, en tot cas, gairebé sempre és inexacte.

El resultat que s'ha de mirar de poder escatir és el resultat global, des del punt de vista de com això afecta la mentalitat del país, la imatge del país, el volum de decisions que sí que de mica en mica, de coses que es resolen bé, quin gruix va fent de mica en mica —aquest cas japonès és un èxit total, per exemple, i que és llarg, i que hi ha moltes coses que hi juguen. Però això passa amb tot. Per tant, aquest és l'objectiu, donar una imatge de país, de Catalunya, fora de Catalunya, donar-nos-la a nosaltres mateixos, mentalitzar el país, i mirar de tenir allò que dèiem ahir, que deia en el meu discurs, que és el màxim possible de protagonisme propi arreu, de protagonisme propi arreu, deia ahir —poden repassar-ho en el meu discurs d'ahir. En fi, sobre això no intervindrà més; vostè tampoc no hi ha insistit gaire.

I ha parlat de la modernitat, que diu que està renyida amb la continuïtat. Això no és veritat. La modernitat no està renyida

amb la continuïtat. La modernitat està renyida amb el tancament, amb l'esclerosi, però no amb la continuïtat de línia; de fet, els països que progressen més —miri, el cas del Japó que acabem de dir— són països d'una tremenda continuïtat. El que passa és que sobre la base d'aquesta continuïtat van posant, cada dos per tres, sempre que cal —no cada dos per tres, sempre que cal—, van introduint les novetats que convé, no?; nosaltres també ho hem fet —fins i tot tenim un conseller nou d'Indústria, imagini's ... —això, dit amb tota cordialitat, Hortalà. *(Rialles.)*

Bé, però és el que deia ahir en el dinar, en el dinar amb el... Al costat tenia el Ministre d'Hisenda de la República Democràtica Alemanya, i li vaig fer la següent pregunta : «Éscoltin, com és que vostès, amb règim comunista, van molt bé» —estic parlant en termes econòmics, sense entrar en judicis polítics; per altra banda, vostès ja saben quins serien els meus— «i, en canvi, tal altre país» —i no em facin dir quin— «del mateix sector geogràfic i polític, va molt malament?» I ell em va dir : «Miri, aquests senyors, cada vegada que s'ha hagut de fer una opció per saber com s'havia de fer per posar-se al dia, cada vegada s'han equivocat.» Aquest país X, i és clar, doncs, enrere, enrere, enrere, era un país molt important els anys 30 i avui, avui, doncs, no ho és. Naturalment, vostès saben que Alemanya no ha fet pas..., és un país continuista, precisament, l'Alemanya Oriental, però de tota manera han sabut fer això. Sense insistir més en aquest exemple —perquè, evidentment, tampoc no és el que a mi em convé—, però de tota manera el que li vull dir és això : la continuïtat no és pas dolenta, si és la continuïtat allò que és essencial, allò que marca una línia, sempre que se sigui capaç, cada vegada, d'inserir-hi allò que a cada moment concret convé perquè el país es posi al dia, tregui profit de les possibilitats que hi ha, etcètera.

I és per la mateixa idea que nosaltres ara, molt probablement, hem de reduir sensiblement les nostres partides per a subvencions; de la mateixa manera que —fixi's vostè en una cosa, i ara potser, doncs, això, pot semblar imprudent que ho digui— nosaltres, l'any 84, vàrem fer una cosa que, des d'un punt de vista econòmic, i des del punt de vista autonòmic, diríem, era un disbarat : vàrem dedicar 5.000 milions de pessetes a l'atur. Era un disbarat perquè no teníem competències per a l'atur, ni teníem els diners, i perquè, a més, passava que després, quan anàvem a demanar diners a Madrid, ens deien : «escolti, vostès com és que han dedicat 5.000 milions de pessetes a l'atur?» —el Govern socialista, òbviament— «com és que els hi han dedicat si no tenen competències i ara ens vénen a demanar diners?» Però és que en aquell moment calia fer això, en aquell moment de desesperació calia fer això —a finals del 83, començaments del 84. En canvi, avui no, evidentment; avui, tot i que hi ha molt d'atur, com vostès han dit molt bé —i com jo també vaig fer-hi referències ahir, encara que sembla que hagin estat totalment oblidades; breus, però n'hi vaig fer—, avui, per exemple, sembla que farem més feina de cara a continuar lluitant contra l'atur i incrementar la tendència positiva que ara hi ha, doncs, ajudant una determinada o determinades empreses, segurament amb subvencions, i després molt, molt, molt, incrementant el que fa referència a formació professional ocupacional; segurament és cap aquí on hem d'anar, i així ho farem, i, per exemple, en el terreny de

tipus empresarial posarem, no pas l'accent en aquest tipus de subvencions o aquests ajuts diguem-ne directes a l'empresa, sinó en tota aquesta creació d'una xarxa d'eines que permetin que les nostres empreses estiguin realment al dia.

Jo li vull dir una cosa : en el meu discurs d'ahir, i pensant que potser, doncs, podia semblar confús a algú, ho vaig subratllar, vaig dir : «Ara vaig a dir una cosa molt important», vaig dir, la qual cosa sempre és una mica petulant i arriscat; però ho vaig dir precisament perquè a ningú passés desapercebut : «Vaig a parlar de les quatre reconversions», vaig dir, i això, evidentment, dient : «Hem de fer unes determinades actuacions en el camp de l'indústria, en el sector agro-ramader i agroalimentari i en el sector turístic, i el sector del comerç»; evidentment, això no està gens en la línia de la continuïtat en el sentit pejoratiu que vostè hi dóna, sí que ho està en la línia del que en podríem que les estructures bàsiques del país són les que són i nosaltres volem que siguin aquestes, continuïn essent aquestes.

Vostè em parla, a més, d'unes coses que vostè sap perfectament que no són competència nostra —el correu, els telèfons—, això ja ho sap vostè, això ho ha de dir al senyor Solana i al senyor... Al senyor Solana potser no, perquè aleshores ell li dirà allò que diu a vegades, diu : «Jo sóc una empresa privada, sap?» Però algú ho ha de dir que no sóc jo. I al senyor Barrionuevo... I de les autopistes li explicaré una anècdota : evidentment, nosaltres vam fer arribar la nostra queixa a ACESA, la Societat d'Autopistes, pel fet que estigués fent les obres d'ampliació dels peatges en ple estiu, i ACESA ens va dir el següent, va dir : «Miri, escolti, nosaltres vam demanar permís al Ministeri per fer-ho el mes de novembre i el permís ens ha arribat el mes de maig». Ho dic de passada sobretot perquè tothom sigui ben prudent a l'hora que parlen d'allò del rigor de la gestió, no?, i perquè, en aquest cas almenys, les autopistes no hagin de rebre més crítiques de les que de vegades ja rep.

Vostè, senyor Hortalà, ha parlat també, en un moment, de l'equilibri territorial. Vostè sap que, justament —o almenys hem intentat explicar-ho i sobretot hem intentat fer-ho, i em sembla que Déu n'hi do que bé que ho hem fet—, que aquesta ha estat una de les nostres constants obsessions, fins i tot m'han acusat de vegades de ruralista, senyor Hortalà —com sap vostè. Però no cal anar més enllà del meu discurs d'ahir per comprendre que això és així. Jo, justament, d'una manera que ja estic disposat a admetre que va ser gairebé excessiva, vaig fer tota una relació de les carreteres que tenim projecte de fer, segons com d'aquí al 92, segons com d'aquí al 93, segons com d'aquí al 94 —aquest sí que va quedar una mica obert, perquè no podem donar una resposta precisa sobre les nostres perspectives financeres, però sí durant els anys propers—, i les vaig explicar totes —les importants, vull dir—, començant per Terradets i acabant pels trossos, pels trams de carretera pendents de l'eix de l'Ebre. I a mi em passa sovint que em ve gent i em diu : «Escolta, però per què la feu aquesta carretera de Terradets, si, escolta, si és igual...», vull dir, si, a més, hi ha una altra carretera», com vostès saben, que entra en el Pallars, però que s'està fent també per la banda de Comiols, doncs, «si no cal, si això en l'ordre de prioritats», allò que dèiem ahir, «això del Pallars, en ordre de prioritats és secundari». Això, hi ha gent que ho diu, que no és del meu partit, per cert. I bé, no, nos-

altres la farem, no sé si la farem amb tota la puntualitat que voldríem, la del pas de Terradets. Bé, aquí té un exemple. I a l'hora de fer terrenys industrials, estem mirant de fer terrenys industrials, doncs, per exemple, o d'ajudar instal·lacions industrials a Sant Guim de Freixenet, oi, posem per cas, i quan ens ve un poble, d'on sigui, i ens diu : «escoltin, nosaltres voldríem uns terrenys industrials», home!, hi ha alguns llocs que realment no té cap mena de sentit, perquè, pel que sigui, hi falta tot el que cal perquè s'hi pugui posar una indústria, però, per mica que puguem, l'Institut Català del Sòl els complau. I en el terreny dels equipaments passa exactament igual : si vostè fa una repassada de les inversions escolars que hem fet, per exemple, de les escoles unitàries que hem vingut a mantenir o que hem creat, doncs, ho veurà. I pel que fa al turisme interior, també exactament igual : jo li vull recordar, per exemple, des de les rutes que hem fet del romànic, o del gòtic o del modernisme —un modernisme, evidentment, molt més centrat a Barcelona, però les altres molt centrades fora de Barcelona; tot el que s'ha fet en el camp del lleure i de l'esport, hem potenciat tant com hem pogut i tant com els ajuntaments han volgut o han sabut, per tal de superar les seves tensions internes de vegades en alguns ajuntaments, però tant com hem pogut i els ajuntaments han acceptat que els ajudéssim, doncs, hem mirat d'ajudar a crear ports esportius, o bé camps de golf; hem fet una política de la neu important i amb resultat —aquest hivern encara ha de donar algun altre resultat concret més, interessant, en comarques que ho necessiten molt. O sigui que, de fet, s'ha fet un esforç d'aquest tipus, no solament centrat a les ciutats, ni tampoc, en aquest cas, del turisme a les platges, sinó a tota la Catalunya de l'interior.

Li agraeixo que hagi tornat a parlar del tema del medi ambient, perquè em permet dir, així, diguem-ne, en un to d'una molt lleugera i amable, evidentment, i simpàtica crítica, que, de tota manera, aquestes crítiques que vostès ens fan potser no ens les farien tant si realment contempléssim una mica el conjunt de la nostra acció de govern, o almenys, quan fessin la crítica i tinguessin el que sé segur que tenen, que és un sentit de l'equanimitat, l'afegirien; perquè em poden dir : «home!, aquesta Comissió Interdepartamental no ha treballat prou i...», bé, d'acord, «i ara, doncs, faran la Direcció General»... Bé, hem fet altres coses, mentrestant, o és que el Foc Verd, la campanya del Foc Verd no és una campanya de medi ambient? És que perquè vostès considerin que una cosa és medi ambient ha de portar una etiqueta que digui «medi ambient»? És que no som capaços, tots plegats capaços de veure què és medi ambient, sigui quin sigui el capítol en el qual es presenta? O bé vostès parlen de medi ambient : és que la Junta de Sanejament no ha fet una tasca molt important en els rius de Catalunya? No a tots, ja ho sé, sempre passa allò, diu : «oh!, encara falten aquests», el senyor Fernández Teixidó diria : «jo sempre parlo del que no s'ha fet». Molt bé, podrà parlar sempre, escolti, a vostè no se li acabarà mai el discurs. (*Rialles.*) Però, de fet, s'han fet en una pila de rius i platges, i aquí a la Generalitat, i moltes vegades realment amb una col·laboració absolutament decisiva, de vegades absolutament determinant de molts i molts ajuntaments. De la neteja de l'aigua del mar; jo, cada estiu, al començament de l'estiu aprofito algun viatge que faci en helicòpter per recórrer-me la costa per veure com està, com, a cent metres d'alçada i a cent metres de la costa, es veu

l'aigua del mar. Perquè quan em vingui algun periodista estranger i em comenci a parlar amb tòpics que ja no tenen sentit : «És que vostès tenen les platges i l'aigua brutes»; «escolti!», i ho vaig fer amb un : «escolti, vol fer el favor, demà a l'helicòpter, vostè». (*Rialles.*) I, sí senyor... Sí, i vaig dir : «Escolta, a aquest el baixeu des de Portbou fins a les cases d'Alcanar i després, de tornada, feu alguna volta a veure si el maregeu una mica, perquè havia estat una mica insolent». (*Rialles.*) Però, de tota manera, l'aigua era clara. (*Remor de veus.*) O bé la política que, indubtablement queda molt per sota quantitativament del que hauríem de fer, no!, que és el tema dels abocadors, els abocadors urbans i els abocadors industrials, el país vol indústries, sobretot, moltes indústries, però després no vol ningú per dir que es facin, que els residus es posin, en fi, on sigui, a qualsevol lloc, enlloc. I els rius han de ser nets, a més; és a dir, sembla mentida : «Oh!, tiren la brutícia al riu», i aleshores, bé, posem-ho en un lloc o altre, però no hi ha manera. Però, en fi, això es comprèn i, de tota manera, una certa visió de conjunt convindria que tothom la tingués. Però és igual : boscos, Foc Verd, sanejament d'aigua, de rius, sanejament de platges, sanejament de l'aigua del mar i política d'abocadors, és insuficient, però se n'han fet una pila durant l'anterior legislatura. Per tant... En fi, ho dic perquè, en tot cas, si el proper orador també ha de parlar del medi ambient, valdria la pena que ho pogués fer ja amb arguments nous.

Respecte al tema de les propietats antigues que havien estat d'institucions polítiques, d'organismes polítics o de partits polítics, o de sindicats d'abans de la guerra, vostè sap —deixant de banda ara qualsevol altra anècdota, per important que sigui, i que no conec prou bé, per altra banda— que, justament, Convergència i Esquerra en el Parlament espanyol sempre han estat d'acord a intentar fer acceptar —inútilment fins ara—, doncs, la consideració d'alguna proposició de llei per tal que a nivell general d'Estat això tingués una solució.

Potser té raó : nosaltres som un país amb una gran fragilitat financera —això ho sabem prou bé—, malgrat que tinguem unes caixes molt potents —una d'elles d'una manera molt especial, però totes elles—, malgrat que, probablement, hi haurà, doncs, una expansió d'aquestes caixes arreu d'Espanya i d'Europa molt important, però nosaltres tenim, evidentment, un dèficit important des d'un punt de vista financer.

Vostè sap, però, que, pel que fa referència a les caixes, i també pel que fa referència a la borsa —però deixem la borsa de banda, de moment—, les caixes, nosaltres, fins al mes d'abril o maig —ara no recordo ben bé si és el mes d'abril o maig— no vam començar a tenir les mans lliures. Nosaltres teníem una llei, l'Administració central en va fer una altra, les dues lleis van entrar en conflicte, vàrem anar, uns i altres, al Tribunal Constitucional, i vàrem acabar guanyant nosaltres —no dic que haguéssim guanyat per 6 a 0, però sí que vàrem guanyar substancialment—, en allò que substancialment ens interessava guanyar nosaltres vàrem guanyar —nosaltres, vull dir el Govern de la Generalitat, va guanyar. I és a partir d'ara que nosaltres podem començar a prendre algunes mesures.

N'estem parlant aquests dies, precisament, a causa, per una banda, del pressupost —que estem estudiant i que ens dona molts maldecaps i que els en donarà a vostès quan arribi a aquesta Cambra—, i a causa d'aquest debat he hagut d'interrompre unes converses que estava tenint amb diverses perso-

nes, però fonamentalment amb el Conseller Trias Fargas, perquè estem preparant algunes iniciatives en aquest camp, també en el camp dels actius financers, al qual vostè feia referència. Més endavant, senyor Hortalà, amb molt de gust —si cal, evidentment, en aquest mateix Parlament— en tornarem a parlar. Més endavant, no gaire més endavant, perquè —ho repereixo— aquest és un tema que tenim a l'ordre del dia actual.

Ha parlat vostè del senyor Rodríguez Colorado. Vostè té raó, tota la raó; En el que no té raó és en dir que la Generalitat no hagi pres posició en això. Nosaltres, concretament la Direcció General de Política Lingüística —i, òbviament jo penso també fer alguna gestió en aquest sentit—, vàrem dirigir-nos, concretament al Director General de la Policia, per dir-li : primer, demanar-li una explicació —que no ens han donat fins ara—, i, per altra banda, per explicar-li quins són els nostres arguments. Realment els arguments del senyor Rodríguez Colorado són com ara els següents : «Como quiera que su interpretación» —la de la persona que es queixava— «sobre el bilingüismo dentro del territorio nacional no se ajusta en absoluto a lo promulgado por la Constitución Española, lamento comunicarle que, en este caso concreto, no me siento obligado a darle explicaciones, ya que, como leo en su carta, tiene usted un perfecto dominio del idioma castellano, por lo que debería plantearse su actitud ante los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado que prestan servicios en Cataluña, que proceden en su mayoría de otras comunidades autónomas y que se encuentran, a la hora de hablar su idioma, con más dificultades que usted para expresarse en castellano». Això és el que diu el senyor Rodríguez Colorado. El que nosaltres li diem és que : «su interpretación del bilingüismo “dentro del territorio nacional”» —que agafo, això està entre cometes, de la seva frase, ho dic perquè ningú ara digui què vol dir això de «nacional»— «choca frontalmente con lo preceptuado en la Constitución Española, el Estatuto de Autonomía de Cataluña y la legislación que los desarrolla, así como con la reiterada jurisprudencia existente en materia de derechos lingüísticos»; després li enumerem tota una sèrie de lleis : la nostra Llei de Normalització Lingüística, la Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública i la Llei Orgànica del Poder Judicial, i, a més, li esmentem una sentència de l'any 86 del Tribunal Constitucional que diu, que parla, afirma —entre cometes, ara— : «el Tribunal Constitucional afirma el derecho a no ver rechazadas los ciudadanos las comunicaciones que dirijan a cualquier ente público en la lengua oficial elegida, lo que no es otra cosa que una consecuencia directa del derecho a usar lo establecido en la Constitución y en el Estatuto de Autonomía.» Bé, el senyor Rodríguez Colorado, això, no ens ho ha contestat.

Efectivament, aquest és un tema sobre el qual fins ara hi ha hagut, per part de Catalunya i per part de la Generalitat, molta paciència. I el senyor Hortalà segurament dirà que n'hem tinguda massa, però cadascú té la paciència que considera que ha de tenir, i cadascú és responsable de la seva paciència, i nosaltres som responsables de la nostra. Però ja que ens ha plantejat aquest tema, i que aquesta carta del senyor Rodríguez Colorado, a part d'inexacta, és mal educada —i això també es pot dir ben clarament—, doncs sí que he de dir que convindria que el Govern central comencés a pensar que la policia i la guàrdia civil, a Catalunya, com a mínim hauran d'entendre el català.

Nosaltres..., mai ningú no podrà dir que nosaltres som d'aquells que hem posat llenya al foc en allò que en deien «las fuerzas armadas», «las fuerzas de represión»... Mai. Nosaltres, quan estava de moda fer-ho, això, i fer discursos, nosaltres no ho fèiem. Jo sempre he dit que jo sempre he anat a favor del Ministre de la Governació, fos qui fos. I, per tant, tenim més força moral per dir que els policies de Catalunya i la guàrdia civil hauran d'entendre el català. I, a més, el senyor Rodríguez Colorado, fóra bo que ens contestés perquè, entre altres coses, és una obligació de qualsevol persona que té una responsabilitat de govern.

Quan ahir jo parlava de la prepotència... Fixin-se que miro de ser amable amb tots els ministres, no? Amb en Solchaga, que, a més, en molts aspectes s'ho mereix, amb en Barrio-nuevo, que també en molts aspectes s'ho mereix, i amb molts altres que també en molts aspectes s'ho mereixen. De tota manera pensava que de tant en tant traspuen una prepotència que, realment, no és bona. I aquesta carta que els acabo de llegir n'és un exemple clar. Sí, té raó en això.

Per altra banda, de tota manera, respecte a allò que ha dit abans, de si hi havia un retrocés en el tema de l'ensenyament del català o de l'exigència respecte als mestres, no és cert. Escolti, senyor Hortalà, jo només sóc un nacionalista, sap?, jo només sóc un nacionalista. I, per tant, si en alguna cosa faré tot el que pugui... Ei!, tot el que pugui, no tot el que vostè digui que he de fer. Vostè, que no ho pot fer, em diu: «Vostè ha de fer això». Això és una cosa, però jo que sóc qui ho he de fer, faré tot el que pugui: d'això, en pot estar ben segur, i, per tant, no és cert que hi hagi, en aquest sentit, una reculada.

La Comissió de Coordinació no és una comissió partidista, senyor Hortalà, és una comissió de govern, de la mateixa manera que la part espanyola, la part del Govern central no és una comissió partidista, no podem dir una comissió del PSOE; és una comissió del Govern, del Govern central, i nosaltres tenim una comissió de Govern. «Oh, hi ha el senyor Roca!». Sí, el senyor Roca, perquè és una persona de la meua molt gran confiança, i com que és una persona de la meua molt gran confiança hi puc posar qui vulgui —el President de la Generalitat, en aquesta Comissió, hi pot posar qui vulgui. I com que és un home que en el passat i en el present ha tingut unes actuacions prou importants i positives, li hem posat —com també n'hi ha altres: el Conseller Alavedra, el Conseller Bassols, etcètera. Però això no és una comissió partidista, és una comissió del Govern. Com és del Govern la part que presideix el senyor Almunia, és del Govern central el que hi ha allà, aquella Comissió.

En canvi, sí que és cert que hem d'activar més —això també s'hi està treballant, i vostès ho saben, i el senyor Cebrià té l'encàrrec meu d'activar-ho a nivell del Parlament— la creació de les comissions mixtes.

Nosaltres entenem que tenim..., que no estem fora de termini, pel que fa referència a la presentació del projecte de llei de la província única. Primer, perquè hi ha comarques que es varen crear, tot just, el mes de juliol i, segona perquè, en teoria, si volguéssim —que no en farem cas, no tinguin por, això estarà resolt en molt pocs dies—, fins i tot podríem donar altres arguments, com per exemple que, de fet, aquestes comarques, no són definitives fins d'aquí a uns mesos. Però, en fi, en un termini molt breu, nosaltres, molt probablement

—ho subratllo: molt probablement, gairebé segur, però no segur, molt probablement—, a través de la comissió de l'article..., de la comissió conjunta, presentarem un text perquè aquest tema sigui començat a estudiar aquí al Parlament.

La nostra posició, la del Govern i la dels consellers respecte a la Conselleria de Cultura..., perdó, el Ministeri de Cultura. Nosaltres, el que diem tots és que creiem que no n'hi ha d'haver, de Ministeri de Cultura; el que passa —i és el que el Conseller va dir, i ho va dir molt bé— és que hi és. Aquest és un altre tema. Per tant, nosaltres, a l'hora de determinar certes coses, doncs, evidentment, pensem el que pensem, hem de parlar... amb qui? Doncs, amb el Ministre de Cultura. Jo ahir, precisament, ho vaig posar com un exemple, la cosa relacionada amb el Ministeri de Cultura, com un exemple d'aquella radical incomprensió sobre temes autonòmics. Hi ha un Ministeri de Cultura; nosaltres creiem que no n'hi hauria d'haver. Hi ha un Ministeri de Cultura que, a més, en aquest moment —i això sí que no tinc cap inconvenient a dir-ho—, està ocupat per un home que mereix una gran consideració nostra —això també sigui dit de passada—, en l'ordre personal, i amb el qual ens agradaria poder tenir una bona relació. Això no treu, però, que nosaltres, políticament i institucionalment, creguem que, de Ministeri de Cultura, no n'hi ha d'haver.

Vostè diu que sóc determinista. No, jo no sóc determinista, justament no en sóc gens. Si pogués parlar de coses que, de vegades, m'interessien molt —però que, evidentment, no corresponen a aquest Parlament—, que és de llibres, de segons quins llibres i de segons quins corrents de pensament, veuria que no en sóc ni tan solament en el sentit filosòfic de la paraula; sóc, exactament, un antideterminista en tot. Però, bé, això és filosofia i ja no hi entrarem, però tampoc, evidentment, no en sóc en aquest tema de les bosses de pobresa. Si justament jo en parlo tan sovint, i en parlo en un to, per dir-ho així, una mica «apenat», no és perquè a través d'aquesta pena, diguem-ne, em vulgui escapar, sinó perquè el que voldria és que, això, fóssim capaços de treure-ho del que és el llenguatge estrictament polític. No ens enganyem: tot sovint, aquí i a tot arreu, el llenguatge polític és un llenguatge superficial... No sempre, evidentment: moltes vegades és d'una gran profunditat, però hi ha el perill que ho sigui, que es diguin aquelles paraules justes que un ha escrit abans, amb tots els punts i comes exactes i amb molts matisos per semblar que diu sense dir res —això passa, en la política, vostès ja ho saben. Al costat d'això, també hi ha actituds i plantejaments polítics d'una gran obertura i, en darrer terme, la política és un fet positiu, noble, i Déu nos en guard del país que té una mala política. Però, precisament, si moltes vegades intento introduir aquest llenguatge diferent és per veure si tots plegats som una mica colpits per aquest tema, perquè el que sí que passa —ho repeteixo— és que en aquest tema moltes vegades es paga amb bons consells i amb bones paraules.

I és per això que, tot i que sé perfectament —i ho deia ahir, ja— que parlar d'això, i parlar-ne en aquests termes, em posa en una posició de gran fragilitat... Molta gent em pot dir: «Bé, què més fa?». Fem el que podem, i una mica més, però resulta que això és insuficient. Però, de tota manera, li vull dir una cosa, senyor Hortalà: si vostè es mira els pressupostos del 87 i del 88 i els compara amb els pressupostos dels anys abans —i ara quan tingui l'oportunitat de veure el pressupost del 89,

malgrat les seves grans limitacions—, veurà que en allò que no són paraules ni són sermons ni són discursos només, sinó que són pessetes —poques, però pessetes—, de fet aquest és un dels camps en els quals hi ha hagut més increment. Per exemple, l'any 88 : l'increment per a atencions a la vellesa va pujar en un 49%; l'increment per a les atencions als disminuïts va pujar en un 33%; l'increment per a l'atenció primària —aquesta estava més endarrerida, ho he d'advertir— va pujar un 58%; de cara a les inversions, per tal de crear equipaments, residències, etcètera, l'atenció a disminuïts va pujar un 258% —he de confessar que al 87 estava anormalment baix—; l'atenció a la vellesa —que, en canvi, estava alt— va pujar un 77%; l'atenció primària, que no havia estat prou atesa fins aleshores, va pujar molt més, va pujar un 10.000%... No té significat, això, vol dir que no hi havíem dedicat prou atenció i que ara n'hi dediquem. Però, en tot cas, no, de determinisme, absolutament res. A mi m'agradaria... Si alguna cosa em pogués deixar feliç del meu discurs d'ahir, no és pas haver-los convençut en el que són els aspectes pròpiament polítics —que, per altra part, em sembla que això està fora del meu abast—, sinó d'haver-los conduït en alguns punts —i també en aquest— a un cert punt de reflexió, amb una punta també d'autoculpabilitat —si pogués ser de tothom, no solament meva—; això és el que m'hauria agradat, concretament. Però, de determinisme, res, i procurarem que, a més, es reflecteixi en els pressupostos, tot i que ja sabem que, després, d'això que dic, fàcilment, algú ens podrà acusar.

I una última cosa, en la qual sí que em permetrà que jo sigui una mica crític amb vostè, senyor Hortalà —com pot comprendre, si tinc ganes de ser amable amb els ministres de Madrid, més ganes tinc de ser amable amb vostè, però, de tota manera, ara he de ser una mica crític. «Va dir que veuria el President del Govern, vostè! No l'ha vist encara, fa avantsala?» Per què ho diu, això, si sap que no és veritat? Jo no he demanat entrevista. Perdoni : jo no he demanat entrevista, i vostè ho sap. Per tant, dient això, vostè em disminueix a mi, perquè em vol presentar com un senyor que està assegudet a l'avantsala, i disminueix el President del Govern, perquè el vol presentar com un home que no compleix amb la seva obligació de rebre, amb tota la rapidesa que cal, el President de la Generalitat. Jo no he demanat entrevista : la demanaré quan cregui que això és oportú, que té sentit fer-ho, que pot tenir el màxim possible d'utilitat.

I res més. Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : No, perdó, perdó, un moment. És que vostè... No, dispensi, eh?, dispensi, senyor Hortalà, però és que m'he descuidat una cosa i com que, en principi, no voldria haver de tornar a contestar la seva intervenció, vostè em recordarà que hi ha un tema important que no l'he contestat, i tindria raó. I, a més, l'hi vull contestar, doncs, aquí sí que rellegint un paper.

Vostè diu : «Què hem de fer, amb la policia?» I aquí no s'ha progressat, i és veritat que s'ha progressat poc : s'ha progressat de cara a uns temes concrets, s'han desencallat, ja és important, però jo el que li vull recordar és el model de policia que nosaltres estem defensant des de fa tres anys, ja des de l'època que era Conseller de Governació el senyor Alavedra, l'any 85, i l'hi vull tornar a llegir, simplement, només perquè

en quedi constància —constància, també, que fins avui no hem avançat en aquest punt : hem avançat en coses concretes, puntuals, però no en aquest plantejament global. El model que nosaltres defensem ve articulat en tres nivells administratius i competencials, d'acord amb la Constitució i amb l'Estatut d'Autonomia. Són : «Primer, àmbit municipal : defensem que hi hagi policies locals fent de policia de base en els municipis que, per nombre d'habitants i condicions econòmiques, en puguin disposar; els municipis que no puguin disposar-ne tractaran de prestar conjuntament aquest servei posant en comú els seus recursos; en els que, malgrat això, tampoc no puguin, el servei els serà prestat per la policia autonòmica. Segon àmbit, l'autonòmic : una policia autonòmica com a policia de Catalunya; assumeix totes les tasques policials en l'àmbit territorial català; disposa per a això de tots els recursos de qualsevol policia moderna. I, tercer àmbit, l'estatal : la policia de l'Estat assumeix les tasques extra i supracomunitàries, sens perjudici que alguna o algunes d'aquestes competències puguin ser transferides a la policia autonòmica de Catalunya.»

Crec que aquest és un tema que, realment —no ara : d'aquí a uns mesos—, valdrà la pena que sigui objecte d'un debat diguem-ne monogràfic, en aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Hortalà, per a un torn de rèplica.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats... Miri, jo he de reconèixer, una vegada més, senyor President del Govern... Escolti'm —i li ho dic amb tota la cordialitat, amb tanta cordialitat com discrepància política puguem mantenir— : vostè, és clar, fa un discurs des d'aquesta Tribuna que menciona les coses que nosaltres... vaja, almenys que jo he dit —ja no em poso amb els altres—, però no, no hi entra. És clar, això ho donem per televisió i tots intentem anar una mica més lluny d'aquesta Cambra —és normal : un partit polític està permanentment en campanya electoral, i si està al Govern, doncs, és clar, més confortablement que els que no hi estem. Llavors, vostè, les coses, les contesta d'una manera que, sí, cita els temes que li hem exposat, però no entra en la resposta, ni en determinats continguts, amb certa profunditat. I això fa, doncs, que sí, que faci referència als temes, però que, en alguns aspectes, no respongui el que li demanem, sinó que continuï explicant els seus plantejaments —és una bona tàctica, ho reconec.

Bé, dit això, tornaré a fer la revisió, ja no de tots els temes que abans exposava, sinó només d'aquells que vostè —ara— ha tingut a bé referir-s'hi, ben educadament.

Miri, viatges : jo li he dit que nosaltres no estem en contra de la projecció a l'exterior de Catalunya, en absolut. L'única cosa que li he dit és que fóra bo..., perquè a vegades surten polèmiques, si va a un país republicà, doncs, va a la *suite* presidencial; si va a un país monàrquic, va a la *suite* reial..., aquestes coses surten, hi ha comentaris... La institució, sovint, en recull el desprestigi. Per tant, què li demanem, dels viatges? Que ho expliqui, que expliqui al Parlament doncs això del KAO, del KIO, totes aquestes coses, no?, que expliqui el que ha passat —amb diferents latituds geogràfiques, evidentment, del KAO i del KIO. (Rialles.)

Vostè em diu que la modernitat no està renyida amb la continuïtat. Miri, si m'ho planteja així, jo li hauré de dir, doncs, que modernitzin la seva modernitat, perquè, senyor President, la

continuitat no és un ingredient de la modernitat. La continuïtat és un ingredient del conservadorisme, és un ingredient d'aquelles concepcions dogmàtiques que es creuen en possessió de la veritat absoluta. Hi ha dues maneres d'entendre epistemològicament una determinada proposició: des d'un plantejament absolutista i des d'un plantejament relativista. Els absolutistes diuen: «això és bo o això és dolent», i quan tenen una cosa bona que ells creuen que és bona la defensen aferrissadament, conservadorament; els relativistes, en canvi, no parlen de bo o dolent, parlen d'adequat i d'inadequat, i si la realitat canvia és evident que els plantejaments també han de canviar. Des d'aquest punt de vista, jo li dic que la seva política de modernitat avui ja no és política de modernitat, que necessita determinats ingredients, serveis públics, li he parlat dels serveis públics. Vostè diu: «és que nosaltres, a correus...», escolti'm, no, però hi ha un article, el 53 de l'Estatut, que li permetria tenir alguna incidència a Catalunya sobre els correus i sobre el funcionament del sector públic de l'Estat a Catalunya, i aquest article no ha estat desplegat malgrat, això és veritat, que a cada legislatura s'ha presentat un projecte de proposició de llei a les Corts Generals, i ni tan sols —i això sí que és un gran menystiment de les Corts Generals al Parlament de Catalunya— n'hem rebut resposta.

Em diu: «Home, un bon element o un bon factor per demostrar que la continuïtat és modernitat és que hi va haver un canvi en Indústria.» Escolti'm, per canviar el conseller d'Indústria no necessàriament vol dir que s'ha modernitzat. (*Rialles.*)

En el tema del reequilibri... I dit sigui amb tota la simpatia pel Conseller Macià... (*Rialles.*) Escolti'm, en el tema del reequilibri, a mi m'agradaria veure el que, és clar, el que els economistes entenen per un programa de reequilibrament territorial, i per això quan vostè tenia un economista de Conseller d'Economia i Finances, va pujar a aquesta tribuna i va començar a explicar coses d'aquestes, i va parlar de tres comarques —en podrien ser més—, va parlar del Priorat, de les Garrigues, de Terra Alta; el problema és que ara vostè té un Conseller que no és economista, és advocat, i..., no, no hi és, però, en qualsevol cas..., no, és catedràtic d'Hisenda Pública de la Facultat de Dret traspassat a la Facultat d'Econòmiques (*rialles*), escolta, no parlis del que no saps (*rialles*). Senyor Camps, no parli del que no sap, no faci bufonades, que no és aquest el tema (*Remor de veus.*), eh? Val. Llavors, quan parlem de reequilibrament, senyor Pujol, no n'hi ha prou amb parlar dels problemes de les carreteres; les carreteres, evidentment, constitueixen un element de cohesió territorial, però no n'hi ha prou. Vostè ha de dissenyar un programa, de dir que aquestes comarques, amb una renda per càpita infinitament diferent, inferior a la de les comarques més privilegiades, necessiten confortabilitat de vida, necessiten escoles, necessiten equipaments sanitaris, necessiten equipaments d'oci, necessiten tot un conjunt de coses... Realment aquest programa vostès no el tenen. Es varen programar fa uns anys des d'aquesta tribuna actuacions a les comarques com deia del Priorat, de Terra Alta i de les Garrigues, i resulta que d'això s'ha fet ben poca cosa. És clar, vostè, des d'aquest punt de vista, ens deia ahir: «Bé, faig un inventari de carreteres», deixant de banda ara que no va parlar de l'eix transversal, només d'un tros, va parlar de Girona a Vic i no sé si havia de parlar de Vic a un altre lloc, però és igual, és

igual, l'important és que es faci.

Miri, el que passa és que parlant vostè de la reconversió ahir, i en relació amb aquest tipus de coses, va dir una frase d'aquestes que són singulars, va dir, *sic*, eh?, literalment: «l'entrecreuament entre carreteres i neveres serà perfecte.» (*Rialles.*) Va explicar el tema de les carreteres, que ens obririen..., sí, sí, ho va dir, llegeixi el seu discurs, rellegeixi el seu discurs, ho va dir. És clar, ho explica en el context, «...i farem carreteres que arribaran a Europa i la Corberó», amb tot el que costa la Corberó i està bé que costi el que costi, que continuï funcionant i que tiri endavant, «doncs portarà unes neveres; l'entrecreuament carreteres i neveres». És clar, aquest és un plantejament, senyor Pujol, senyor President, que..., home, si m'hó permet dir, doncs, per entrar en altres consideracions que m'ha fet vostè després..., potser li hauríem de fer entendre que alguna vegada hauria d'escoltar i fins i tot fer cas al que li diu l'oposició des d'aquesta tribuna, perquè ningú, absolutament ningú està en possessió de la veritat, i perseverar en criteris propis pel sol fet que siguin propis no és una bona conducta de govern per tirar un país endavant.

M'ha parlat del medi ambient. Escolti'm, jo del medi ambient li he dit que no és modern no tenir una política de medi ambient, i llavors vostè em diu: «Home, jo convido en helicòpter...»; molt bé, baixi de l'helicòpter (*rialles*), baixi de l'helicòpter —perquè d'helicòpter no en té tothom— (*rialles*), escolti'm, i camini per les platges, i s'hi banyi, i després agafi la barca i fem una excursió pel Besòs... (*Rialles.*) Home!, que han fet coses? Evidentment, que han fet coses, però en aquest moment una política de defensa ecològica, entre altres coses, doncs intentaria controlar, vigilar el contraban de residus industrials que s'està fent al Segrià i a les Garrigues, per exemple, o coses semblants.

Bé, el patrimoni històric. El patrimoni històric, el patrimoni, perdó, político-històric, o el patrimoni històric dels partits polítics confiscat pel franquisme, al qual vostè s'hi ha referit i que a nosaltres ens afecta a molts llocs i particularment en aquests moments a Lleida. Bé, si Convergència i Unió i Esquerra en aquest sentit han mantingut plantejaments coincidents a Madrid, encara resulta més particularment escandalosa —per dir-ho d'alguna manera, sense faltar al decòrum de la Cambra— la insensibilitat de l'alcalde, de què abans li parlava.

De finances ha dit que en parlàriem un altre dia, d'acord. Celebro que vostè reconegui que s'ha de fer quelcom,estic segur que ho faran, desitjo que ho facin bé, estem a la seva disposició per ajudar-hi, perquè aquest no és un tema «baladí», senyor President, és un tema que va lligat estrictament a qüestions de finançament per un altre costat i que pot forçar a un altre diàleg financer amb Madrid i pot també evitar determinades actituds del *lobby*, el *lobby* pernicios que algunes institucions d'estalvi estan ja exercint a Catalunya. Per tant, des d'aquest punt de vista, crec que si vostè ha recollit la iniciativa, celebraré que la tiri endavant, i, si ho fa, compti amb nosaltres. És un tema important que l'estalvi dels catalans es quedi a Catalunya.

Sobre el senyor Rodríguez Colorado..., bé, doncs, li he dit el que li havia de dir, i penso —si em permet de dir-ho— que les explicacions que vostè li ha demanat i que encara no han arribat segurament no han arribat perquè el servei de correus funciona malament. (*Remor de veus.*)

En el tema del català, miri, l'Ordre del 8 d'agost, s'ho mirin

per on s'ho mirin, és preocupant. En política lingüística, la Generalitat, després de vuit anys, ha de tenir instruments per poder garantir gradualment, d'una manera convivencial, d'una manera, si vol vostè, fraternal, el que li sembli, però ha de poder garantir que a Catalunya tots els professors parlin i s'expressin en català, perquè malament ensenyarem els nostres fills, les noies i els nois de Catalunya, l'estima a la pàtria si des de l'escola ja els parlen en castellà o no els parlen en català. Aquest és un tema important, sé que vostès hi tenen preocupació, però és lògic que des d'aquí nosaltres la tinguem i els la fem arribar, perquè vostès fan el que fan i nosaltres els hem d'empènyer a més, fins que de veritat a Catalunya tots els mestres parlin català.

La Comissió de Cooperació; bé, vostè em diu que era una comissió del Govern..., bé, d'acord, és un matís, és un matís, és una comissió en què no hi ha representació dels altres partits, per tant, una comissió del Govern partidista. La presideix el senyor Roca? Doncs, miri, en aquest cas, a mi m'agradaria, malgrat tot, que els èxits del senyor Roca en la presidència d'aquesta Comissió fossin més significatius que les seves intervencions quan vàrem elaborar l'actual Estatut; fóra important perquè, si no, cauríem dues vegades o ensopegaríem dues vegades i malament amb la mateixa pedra.

El tema de la província única : vostè em diu que el termini no ha passat..., aquesta és una qüestió relativa, senyor President. Vull dir, si vostè em diu : «és que no ha acabat el termini perquè unes quantes comarques noves s'han constituït o perquè a algunes encara els falta algun requisit legal», és igual, vostès presentaran la província única? Endavant, és un bon instrument per tirar endavant el país, suprimint els governs civils i concentrant les diputacions, i, per tant, donant poder a la Generalitat.

El tema del Departament de Cultura, del Ministerio de Cultura, que vostè n'ha tornat a parlar, és el tema de les *meigas* gallegues, no?, és clar, vostès el neguen però hi creuen. Que neguin que existeix? Evidentment, però no era un tema d'existència de persona o de referència institucional; és un tema de competència exclusiva. Si les tenim, exercim-les, i, si no, al Constitucional.

No volia dir-li, senyor President, que vostè, des d'un punt de vista conductista, és determinista. El que li volia dir —i li he dit— és que la seva concepció sobre determinats fenòmens socials particularment negatius de les societats modernes —marginació, bosses de pobresa, atur, etcètera—, de la manera que vostè fa la corresponent explicació dóna la sensació que això és inevitable, que això és així, que no s'hi pot fer res, i el que jo li deia i li torno a dir és que hi ha una responsabilitat perquè en aquest sentit tot això, a part d'altres coses, però fonamentalment, això es deu també a la posada en pràctica de les corresponents polítiques governamentals que vostès, com a govern, posen en pràctica. És el resultat d'un conjunt de coses, però també de les seves polítiques en aquest sentit, i, per tant, jo el convido a canviar de prioritats, a canviar de política, a incidir —vostè diu que ho farà pressupostàriament; millor—, a incidir, a intentar, a minorar tots aquests sectors, tots aquests sectors més desvalguts dins del context social contemporani.

El Sr. PRESIDENT : Li prego que acabi, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Sí, amb molt de gust. Senyor President, si jo li he parlat del Felipe González és perquè vostè ens va dir

el mes de juny que iria a veure el senyor Felipe González. No el vull menystenir a vostè ni menystenir ningú ni disminuir-lo a vostè, ni disminuir ningú. Des d'aquest punt de vista, l'única cosa que em preocupa és la dignitat de Catalunya.

I, finalment —vostè n'ha parlat ja a última hora—, el tema de la policia. Vostè té un model de policia, és un model del qual nosaltres discrepam totalment. Nosaltres no defensem —podríem defensar-lo— el model del coronel Escofet, tot l'ordre públic a Catalunya depenent de la Generalitat, però en aquests moments ens sembla més operatiu un model nacional de policia de caràcter substitutori, és a dir, mossos d'esquadra, policia municipal. Que els mossos d'esquadra vagin creixent, i a mesura que van creixent els mossos d'esquadra, fora de Catalunya la Policia Nacional, el Cuerpo Superior de Policía, la Guardia Civil, etcètera. Si algú es vol quedar i té els requeriments democràtics per fer-ho, i lingüístics adequats, que es quedi, però com a policia municipal o com a mosso d'esquadra. Aquest és el model que nosaltres entenem que a la Generalitat li donaria les prerrogatives a tenir el control decidit i total de l'ordre públic a Catalunya.

I, per acabar, només indicar-li que dels temes que sempre parlem, vostè no me n'ha parlat : de l'Estatut, de la seva reforma, de la necessitat d'incrementar el poder material i polític, d'això no me n'ha parlat, i, és clar, torno a dir-li que per a nosaltres això és preocupant. És preocupant que, des de les posicions de govern, doncs no es posin com a objectius absolutament prioritaris l'augment de poder polític i l'augment de poder econòmic real, i de tota mena. Això, per a nosaltres, senyor President, des de posicionaments nacionalistes que no qualifico, des de posicionaments nacionalistes, és terriblement preocupant, i cregui'm que aquesta falta de resposta en aquests temes, que evidentment amaga una falta d'acció en aquests temes, no la podem trobar compensada perquè a partir d'ara TV3 faci una sèrie de dibuixos animats sobre la història de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Fernández Díaz.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en el moment de començar vull explicitar que el nostre Grup parlamentari fa absolutament seves les paraules de caire institucional que el President del Parlament ens ha adreçat referint-se al resultat del plebiscit xilè i als desitjos de retorn pacífic a la democràcia que ha obert el poble xilè en una jornada històrica ahir. Jo, a nivell personal, lamento que la coincidència amb aquest debat m'hagi impedit —com tenia previst— assistir-hi formant part de la delegació parlamentària d'aquest Parlament, i viure personalment una jornada tan històrica com aquesta.

Senyor President, en el seu discurs d'investidura del darrer mes de juny, i en la seva intervenció d'ahir, com en tantes i tantes ocasions, el President de la Generalitat ha reiterat la seva preocupació pel que en podríem anomenar el ser de Catalunya : expressions com «la nostra identitat, ens hi juguem la nostra identitat» —precisament era un dels grans reptes i dels grans riscos que tenia Catalunya des del seu punt de vista, que el nou món que està sorgint pogués posar en perill la identitat de Catalunya—, «ens cal ser», «que Catalunya sigui», són re-

currents en els missatges presidencials, i ahir les vàrem tornar a escoltar. Aquest component de la doctrina del Molt Honorable senyor Jordi Pujol sobre Catalunya, la seva identitat, la seva essència, el que ell ha anomenat amb indubtable força «la seva voluntat d'ésser», en ocasions l'ha portat fins i tot a la tautologia : «la voluntat de ser el que som». Són paraules literals seves, senyor Pujol. Jo només he vist la rotunditat de definir el «ser» mitjançant el «ser» en el llibre precisament posterior al del *Gènesi*, és a dir de l'*Èxode*, i en els seus discursos.

Aquesta que podríem qualificar fins i tot de fixació —sens dubte, noble i positiva en el seu concepte i en la seva intencionalitat— pateix tanmateix de riscos i limitacions que no voldria deixar d'assenyalar en aquest debat de política general. És evident que som el que som, tan evident que en dir-ho no diem res. El que som —i en política, on per òbvies raons higièniques ens hem de mantenir, i més que en qualsevol altra activitat, a una distància prudent de la mística—, el que som, senyor Pujol, és el que fem —som el que fem, com ja assenyala, amb esclaridora visió, José Ortega y Gasset, com vostè sap—, i en aquest debat hem d'analitzar, discutir i decidir les línies generals de l'acció de govern en el curs polític que ara comencem, o que ara reobrim, després del debat d'investidura, de les vacances parlamentàries, i hem de tenir, sens dubte, voluntat de ser; en la nostra vida pública ja hi ha prou especialistes en l'esdevenir i en esculpir el fum perquè nosaltres optem perquè s'ha de posseir i cultivar aquesta voluntat, però sobretot s'ha d'impulsar la voluntat de fer. I vostè em dirà que estic predicant a un convençut, que vostè ja ha adoptat com a lema electoral la frase «fem i farem», que ningú més que vostè ha demostrat el desig i la capacitat de fer coses, de pragmatisme, possibilisme i flexibilitat. Ahir, vostè, fins i tot va arribar a donar-nos una llista exhaustiva de carreteres, que va transformar, per un moment, el seu discurs en una guia Michelin. Per tant, res més lluny de la meua intenció que negar que vostè fa coses, moltes coses. Però existeix un matis, senyor Pujol, que és essencial, per a nosaltres : vostè, entenem nosaltres, en la seva política posa el «fer» al servei del «ser», però no del «ser» en abstracte, sinó d'una manera determinada d'entendre el ser de Catalunya, d'allò que vostè creu o desitjaria que fos el nostre país, i nosaltres no podem sinó aplaudir que vostè tingui una idea de Catalunya en la línia de la cèlebre afirmació del general De Gaulle, que ell sempre havia atresorat una certa idea de França. No el podem sinó aplaudir, perquè nosaltres també tenim el modest orgull de comptar en el nostre bagatge ideològic, com a força política, amb una idea de Catalunya, que si bé no és incompatible amb la de vostè —fixi's amb el que li dic, senyor Pujol—, no és incompatible, però sí que és diferent : nosaltres no supeditem el «fer» al «ser», perquè això pot conduir al fonamentalisme i a la unidimensionalitat, posició que no és ni la seva ni la nostra, i encara deixi'm que li recordi que el «ser» en abstracte és l'estàtica, que en definitiva és un cas particular de la dinàmica, que és el «fer».

Amb l'esperit, per tant, del desitjable equilibri entre el «ser» i el «fer», exposaré tot seguit aquelles qüestions que al nostre parer són prioritàries —lògicament, hem de parlar de prioritats— en les diferents esferes de l'actuació governamental, en el si del marc constitucional i estatutari. I, a aquests efectes, senyor President, d'entrada fixaré les coincidències, d'acord amb la seva intervenció d'ahir i d'acord també amb

l'estructura del seu discurs.

Coincidim en la prioritat bàsica de vostè, prioritat a la qual es supediten totes les accions de govern, que és el manteniment de la cohesió social i territorial de Catalunya. Hi estem absolutament d'acord. I, si em permet una reflexió sobre la cohesió social de Catalunya, jo crec que això ha estat un esforç de tots, de tots, i no tinc cap inconvenient a reconèixer, per exemple —perquè ho he reconegut en moltes converses privades, i fixi's si estem enfrontats políticament, no?—, que els socialistes de Catalunya han col·laborat molt decididament a mantenir la cohesió social de Catalunya; també —modestament— nosaltres, perquè tots tenim tensions en els nostres partits, i els electorats que representem; evidentment, també vostè, i sobretot per la responsabilitat institucional que ha tingut al llarg d'aquesta transició. Però, en definitiva, mantenir la cohesió social, estem d'acord que és la prioritat bàsica aquí a Catalunya.

Mantenir la cohesió social, anant ja en una línia més concreta de l'esfera governamental, suposa també, en la vessant econòmica i social més pròpiament dita, que aquestes bosses de pobresa i aquests desequilibris tendeixin a minorar-se. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres volem manifestar la nostra confiança personal al Conseller de Benestar Social, el senyor Comas : ens alegrem de la creació d'aquesta Conselleria i he de dir que confiem en ell, al capdavant d'aquesta Conselleria, perquè estem segurs que intentarà, efectivament, que els recursos procedents del joc —sobretot— destinats a una política de benestar social no quedin pel camí, per la via de l'administració —i crec que tots ens entenem—; que les despeses destinades de veritat a disminuir les diferències socials, a incrementar el benestar social dels ciutadans que més pateixen a Catalunya, vagin cap a aquesta finalitat i no quedin en estudis, en comissions i en dictàmens, i a incrementar, en definitiva, els funcionaris d'un nou departament de la Generalitat.

I ha parlat també de la cohesió territorial. I parlar, per tant, de la cohesió territorial implica necessàriament parlar de les inversions a les diferents comarques d'arreu de Catalunya, veure si efectivament van més inversions per càpita a les comarques que tenen una renda per càpita, doncs, més modesta. I, per l'anàlisi que nosaltres hem fet dels pressupostos fins ara —no lògicament dels del 89, que encara no els coneixem—, no van en aquesta línia; en principi, van en la línia de demostrar que s'incrementen les desigualtats territorials des d'un punt de vista d'inversions públiques a nivell comarcal. I també té a veure, lògicament, amb el desplegament que farem de les lleis d'organització i divisió territorial. La institucionalització del país descansa de manera fonamental en la seva organització i divisió territorial : crec que sobre això tots coincidim, i és evident, a partir de les diferències que s'han posat de manifest al llarg del debat de l'anterior legislatura sobre aquest tema, que no hi ha acord sobre la institucionalització del país, i això és greu i és preocupant, i per això precisament tots ara hem de fer un especial esforç per disminuir al màxim les diferències, i crec que encara estem en el moment de fer-ho. Aviat es presentarà la Proposició de Llei a defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre la província única; bé, nosaltres, sobre aquest tema, crec que tenim una posició que és molt coneguda i molt clara. Que quedi clar també que nosaltres no sacralitzem el que no és sagrat i, per tant, tampoc la divisió provincial, ni les diputacions, ni els governs civils, però és evident que Catalunya

d'entrada té un gran desequilibri territorial. A Catalunya som sis milions; a Barcelona i l'àrea metropolitana, tres milions, aproximadament : la macrocefàlia, per tant, de Catalunya és evident; la força centrípeta que té Barcelona respecte al conjunt de Catalunya és evident. I, a partir d'aquí, el disseny que es faci, l'organització, la divisió territorial de Catalunya, des d'un punt de vista institucional i des d'un punt de vista de l'adequat equilibri de Catalunya, és bàsic. Anem en la bona direcció? Jo crec que no. S'ha extingit la Corporació Metropolitana de Barcelona; tenim dos nous ens locals metropolitans —el de les aigües, els transports i els residus— que no funcionen —funcionen formalment, però no funcionen d'entrada, perquè no tenen una assignació de recursos procedents de la Generalitat en aquests moments decidida—; tenim una mancomunitat de municipis engegada des de l'Ajuntament de Barcelona per gestionar determinades competències que abans gestionava la Corporació Metropolitana i que pot convertir-se en una Corporació bis, amb la qual cosa seria pitjor el remei que la malaltia; tenim, en definitiva, un procés de comarcalització que encara no s'ha iniciat —s'ha iniciat formalment, s'han constituït els consells comarcals, però, com ja s'ha dit, ni hi ha assignació de recursos, ni hi ha assignació de competències. Paral·lelament, hem de buidar de competències tot el que sigui el nucli essencial bàsic de les diputacions provincials; hem de parlar de la descentralització de la Generalitat a través de les regions internes o vegueries de Catalunya i, paral·lelament a tot això, presentem a Madrid una pilota que jugui Madrid, que : «escolti, paral·lelament a això, vostès han de dir sí un cop més» : creem una ofensa a Catalunya no acceptant que desapareguin les províncies o, al contrari, això ho acceptem? Jo crec que la raó d'oportunitat política en aquests moments és absolutament negativa, i vostè sap, senyor President, que tan important en política és a vegades la raó de fons com la raó d'oportunitat política, i plantejar en aquests moments una iniciativa que molt possiblement, molt possiblement, no sigui aprovada per les Corts Generals és portar Catalunya a una nova frustració, i a dir que ells en tenen la culpa i que nosaltres no podem anar en la línia d'un adequat equilibri d'organització territorial de Catalunya, perquè a Madrid no ens deixen, perquè... Ja ho veu vostè. Hem demanat la conversió de Catalunya en província única, que desapareguin els governs civils, les diputacions, les províncies, i no ens deixen, i les coses que des d'aquí sí que podem i hem de fer resulta que no les estem fent adequadament.

Potser la prudència, i el pragmatisme, i el possibilisme —el realisme, en definitiva—, ens hauria de portar a fer les coses d'una altra manera : primer, comarcalitzem Catalunya; el nou disseny metropolità de Barcelona, acabem-lo de perfilar, perquè en aquests moments és un magma absolut, i quan això estigui consolidat, i consolidat també el tema de la descentralització de la Generalitat, de les regions de la Generalitat, aleshores plantejar, en tot cas, el tema de la província única. Però és que aquí hem començat la casa *por el tejado*, com tantes i tantes vegades, lamentablement. I després diem que la culpa és de fora, i molt sovint la culpa és de fora —per entendre'ns—, però en aquest cas, sincerament, crec que no.

A continuació parlaré de la modernització, i també, seguint l'estructura del seu discurs d'ahir, dels grans pretextos, entre cometes, per incrementar substancialment, tant quantitativa-

ment com qualitativament, la modernització que suposen els Jocs Olímpics del 92 i el mercat únic europeu del 93, per entrar després en una anàlisi, des del nostre punt de vista, si efectivament l'acció de govern que vostè va plantejar ahir com a prioritària en el context del que és un debat propi d'això, que és l'orientació global del Consell Executiu durant un any polític, va en aquesta línia de modernitzar o no el país.

Esport, Jocs Olímpics... Compartim moltes de les coses que vostè va dir ahir sobre aquest tema, senyor Pujol, evidentment. Per cert, una cosa que s'ha comentat aquí, el tema del Comitè Olímpic Català, i sense voler entrar en aquesta polèmica : de vegades, l'entusiasme patriòtic ens porta a conseqüències que abans no hem previst. Jo recordo, fa uns anys, que els bascos, sobretot els nacionalistes bascos, van plantejar, seguint l'esquema del model britànic —ja saben que el País Basc se sent molt a prop, per moltes coses, raons històriques, econòmiques, del Regne Unit—, de fer un esquema similar a nivell futbolístic : «Hi ha una selecció nacional del País de Gal·les, d'Escòcia, d'Anglaterra, d'Irlanda del Nord, no és la selecció de futbol de United Kingdom, del Regne Unit, també ho podem fer nosaltres», deien els bascos, i, per tant, «la lliga nostra, la federació nostra, la selecció nacional basca de futbol». És clar, el problema va arribar després, quan van dir : «Escolta, és que jo vull que l'Athletic jugui i competi, participi en una competició futbolística i que els seus adversaris siguin el Barça i el Real Madrid», i, és clar, d'aquesta manera s'adonaven que competirien contra el Sestao i l'Indautxu, i van dir : «Potser aquest no és el camí».

Aquestes són reflexions no de molta altura, però sí molt planeres, que a vegades hem de recordar, perquè —hi insisteixo— en ocasions l'entusiasme patriòtic ens porta a solucions que no són precisament beneficioses i que no s'adiuen gens ni mica amb els desitjos profunds de la immensa majoria de la ciutadania. I el tema dels Jocs Olímpics i el gran repte que hem de guanyar en els Jocs Olímpics ens ha de portar a tractar aquest tema amb serietat i també amb serenitat.

Bé, i és evident, s'ha dit i és cert : els Jocs Olímpics són de Barcelona, de la ciutat, i, per tant, són de Catalunya —Barcelona és la capital de Catalunya— i són d'Espanya —perquè Barcelona forma part d'Espanya—; els Jocs eren de Seül, però la visió que ha arribat a tot el món, a través de la televisió, ha estat la visió de la Corea del Sud d'avui, i això és el que passarà l'any 92 també. Sabem el protagonisme que té l'Ajuntament de Barcelona i el COOB'92, i això per a nosaltres és molt clar, ens agrada molt que quedin les coses molt clares : la divisió del treball, la divisió competencial, el respecte al paper que ha de jugar cadascuna de les institucions davant d'un determinat problema, d'una determinada situació. Evident. Ara, la Generalitat hi participa, no?, hi participa, hi participa i és present en el COOB, d'acord; però, en la mesura que el Govern de Catalunya hi participa, aquest Parlament, dins de la seva competència de control i impuls de l'acció de govern, ha de tenir una adequada informació. No a través dels diaris, no a través dels representants..., la informació indirecta a través dels representants que tingui el Govern de la Generalitat en el COOB. No, no, aquest Parlament. La legislatura anterior va existir una comissió, formalment creada, per al seguiment del tema dels Jocs Olímpics, que no va funcionar en absolut. Fins i tot, qui la presidia era un diputat del nostre Grup, el senyor Curto,

i va dimitir perquè estava cansat de fer el ridícul. Les coses clares : entre el Grup de Convergència i el Grup Socialista bloquejaven absolutament el funcionament d'aquesta Comissió, i és veritat. Aquesta és la realitat. Ara, en aquests moments ja no podem permetre'ns aquest luxe. Nosaltres demanem que es constitueixi aquí una comissió de seguiment, en l'àmbit del que són estrictament les competències de la Generalitat, no competències que siguin d'altres organismes, d'altres institucions que tenen la seva fórmula adequada per seguir adequadament les inversions, sobretot en infraestructura, que depenen d'alguna manera dels recursos de la Generalitat de Catalunya.

I també : hem parlat de medalles, ara no de posar-se medalles per sortir a la foto, no, sinó medalles olímpiques. Corea del Sud, 30 medalles; Espanya, 4. Dintre de les medalles espanyoles, quantes catalanes? No sé si dues o tres, és igual. I aquesta situació pot tornar-se a repetir d'aquí a quatre anys, però és que els Jocs Olímpics ja no seran a Seül, seran a Barcelona, i per tant és evident que hem de fer un esforç important, selectiu, perquè aquesta situació no es torni a reproduir. I, per tant, també dins del que són competències de la Generalitat, que té competències molt clares en matèria esportiva, senyor President, nosaltres li demanem, si és possible en la rèplica i si no en un altre moment, més concreció : plans de preparació dels diferents esportistes catalans, de l'entrenament que proposen les federacions respectives. No hi ha hagut idees per a l'esport, ni a nivell d'Espanya ni a nivell de Catalunya, senyor President; no hi ha hagut programes, no hi ha hagut programacions a temps i avui dia la programació d'un esportista no és producte o fruit de la improvisació. És necessària la confecció immediata d'un pla intensiu de preparació dels nostres esportistes. Encara hi som a temps, perquè manquen encara quatre anys; encara hi som a temps. És el moment d'exigir-ho i jo crec que, en un debat com aquest, que ha de programar l'actuació del Govern de la Generalitat durant un any, és el moment de parlar d'aquestes coses. Escolti : durant quatre anys, i, en tot cas, durant aquest primer any, quin pla de preparació per als esportistes catalans en el context de les competències de la Generalitat té previst el Govern de la Generalitat de Catalunya? I sobretot en aquells esports, especialitats o modalitats esportives en què la tradició catalana és clara : el tema del bàsquet, la natació o natació sincronitzada, l'hoquei herba, l'hoquei sobre patins —que sens dubte, o molt probablement, serà esport d'exhibició als Jocs Olímpics de Barcelona? Sobre això, nosaltres demanem un pla, que presenti un pla el Govern de Catalunya a aquest Parlament.

Sobre el tema del mercat únic, no vull estendre'm, perquè és un tema que s'ha tractat molt. No perquè no sigui important, sinó perquè tots coincidim en la importància que té això : adaptar el teixit social i econòmic de Catalunya a aquest nou escenari on es desplegaran i es desenvoluparan totes les activitats culturals, socials, econòmiques, educatives, formatives... I, per cert, parlant d'això, jo, aquesta discussió —la veritat, no sóc catedràtic ni economista, però jo crec que no s'ha de ser metge per ser ministre o conseller de sanitat ni coses per l'estil—, aquesta discussió sobre el tema de les finances, jo no l'he entès massa; jo crec que el mercat únic suposa, entre altres coses, llibertat de circulació de capitals, no? Suposo que els capitals van on tenen més expectativa de rendibilitat. Per tant, jo crec que certes discussions en l'escenari del mercat únic

europeu són més pròpies d'una economia autàrquica, d'una economia autàrquica, que no pas d'una economia que va al mercat únic europeu de l'any 93. I ho dic perquè després, en la resposta, la contesta del senyor President de la Generalitat, m'ha semblat que li donava la raó al senyor Hortalà, cosa que m'ha preocupat. (*Remor de veus.*) M'ha preocupat, per això, perquè una cosa és el control i les competències sobre les caixes de la Generalitat de Catalunya —i ens alegrem molt que hagin guanyat una part molt substancial del recurs corresponent interposat davant el Tribunal Constitucional— i una altra cosa és que es pugui arribar a aquests nivells, no?, de crear el *fort knox* en cadascuna de les comunitats autònomes i a més obligar l'estalvi català que vagi, no on té més expectatives de rendiment, sinó : «escolti, per patriotisme, vostè inverteixi aquí». El que hem de fer és crear una situació econòmica a Catalunya que faci que les inversions aquí siguin més productives que a la resta d'Espanya, però no per reial decret, perquè això no és una economia de mercat, evidentment, això és una economia absolutament intervinguda, i no crec que aquesta sigui la línia en què estem en aquests moments nosaltres caminant, suposo.

I, en tot cas, sobre el tema europeu, senyor President, un tema sí que molt concret però que m'interessa molt destacar : és el tema del Patronat Català Pro Europa. Vostè sap que a l'anterior legislatura vam tenir algunes reunions, molt poques —crec recordar que dues—, presidides per vostè i a convocatòria seva, amb els presidents dels diferents grups parlamentaris; una va ser quan l'atemptat d'Hipercor, una altra va ser no recordo per què, però un dels temes en què va assolir vostè un compromís davant nostre va ser que es reformaria d'alguna manera l'estructura de funcionament del Patronat Català Pro Europa perquè hi hagués una mica més de pluralisme polític. Després hi ha un pluralisme social, que nosaltres no tan sols no qüestionem sinó que ens alegrem que hi sigui, però el Patronat Català Pro Europa ha d'evitar no solament els enfocaments o les actuacions partidistes, sinó la mera apariència d'utilització partidista per part d'aquesta institució.

I entrem ja, salvats aquests dos «pretextos» —entre cometes—, al tema de la modernització, des d'un punt de vista de prioritats. És evident que el document bàsic que ens donarà la pauta de si anem pel bon camí de la modernització del país és el document pressupostari —d'aquí a pocs dies tindrem el projecte de pressupostos en el Parlament i tindrem ocasió de discutir-ho—, però d'entrada sí que una cosa : senyor President, l'estructura dels pressupostos de la Generalitat en els últims anys posa de manifest que quasi el 90% de les despeses són despeses corrents, i aproximadament el 10% despeses d'inversió, i aquesta relació, evidentment, no va en la línia de possibilitar unes accions de govern que modernitzin el país —això és evident—, va més en la línia d'una hipertròfia administrativa institucional. Crec recordar que era el 89 contra l'11. I em diran : «nosaltres tenim un sistema de finançament que és el que és». Sí, però el tenen les altres comunitats autonòmiques també; no m'estic referint a la basca i la navarresa, que tenen el sistema de concert a «cupos», no : les de règim comú. Miri, a Castella-Lleó, en aquests moments, per exemple, resulta que l'estructura no és aquesta, és d'un 60-40, amb un sistema de finançament que és el mateix que té Catalunya. Per tant, és un problema de voluntat política, i jo li dic, senyor President, que

amb un 90% de despesa corrent i un 10% de despesa d'inversió no es pot anar, de veritat, en la línia de la modernització del país, perquè, en definitiva, modernitzar el país —hi estem d'acord— suposa, sobretot, invertir, per exemple, en infraestructures, i queden molt pocs diners per invertir en infraestructura amb una despesa corrent d'aquest nivell.

Sobre el tema de les subvencions, s'han de controlar les subvencions. No hi vull aprofundir en aquest moment —tenim una iniciativa parlamentària presentada—, però és evident que la transparència i l'objectivitat en el tractament de les subvencions també forma part del que és un país modern o és un país tercermundista. Però sobretot no es pot parlar d'un país modern si no té una educació, un sistema educatiu adequat i no té una administració i una funció pública adequada. Ja sé que en un discurs no es pot parlar de tot; això ho dic pel tema de si els joves, les dones, el medi ambient i el que ha dit algun diputat, també, que si vostè parla d'això segur que es deixarà alguna cosa; no. Però parlar de modernitzar el país sense fer una referència a l'administració pública d'aquest país, jo crec que és un error considerable, senyor President. Vostè sap perfectament que una de les coses que més defineixen i caracteritzen un país des del punt de vista del seu progrés, de la seva modernitat, és el tipus d'administració que té. Si té una administració que de veritat serveix amb objectivitat els interessos generals, si és una administració professionalitzada, si és una administració apartidista, si és una administració que funciona amb eficàcia, amb austeritat, aquest país és un país modern; si, al contrari, és un país que té una administració que té, per exemple, els vicis que de sempre ha tingut l'administració espanyola —i la majoria d'administracions arreu del món, d'acord—, no és un país que va en la línia de la modernització. I aquí nosaltres teníem l'oportunitat de crear una administració i una funció pública per a un país modern. Quina és la situació?, és aquesta? Creiem que no, creiem que no, de veritat, senyor President, creiem que no. En aquests moments tenim, aproximadament, 92.000 funcionaris; la immensa majoria traspasats en el seu moment, però 13.000 han estat contractats per la Generalitat. Hi ha moltes «ràtios», moltes, que posen de manifest que hi ha una excessiva hipertròfia de l'Administració pública catalana. I voldria mencionar també que l'objectivitat en el tractament dels funcionaris respecte dels ciutadans al servei dels quals es justifiquen, justifiquen la seva funció, ha de ser també present des del Govern de la Generalitat a l'hora de tractar tots els funcionaris. No dubto que no hi ha voluntat que així sigui, però les obres, els fets, són de vegades contradictoris amb aquesta bona voluntat que nosaltres suposem. Hi ha un recurs presentat per la CSIF, precisament, que afecta els funcionaris traspasats, sobre els criteris de classificació de llocs de treball; hi ha moltes queixes per aquest tema, i vostè ho sap. No hi ha, de vegades, un tractament objectiu, igualitari, entre els funcionaris contractats *ex novo* per la Generalitat respecte dels que van ser transferits en el seu moment des de l'Administració de l'Estat.

He parlat també que parlar de modernitat i d'un país modern és parlar de la universitat i de la formació. Efectivament. I s'ha parlat de la quarta universitat. Jo dic que, com tots vostès saben, l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra, i en el tema de la quarta universitat, malauradament, si anem per la via que estem veient, ens temem

que correm el risc de donar una quarta ensopegada. Una quarta universitat que sigui un clou de les tres universitats ja existents a Catalunya, amb els mateixos defectes i deficiències, seria un error imperdonable. Des del nostre punt de vista, senyor Pujol, abans de pensar en una altra universitat s'han de canalitzar recursos públics a les tres universitats que tenim en aquests moments. Vostè em dirà : «pla quadriennal, 26.000 milions de pessetes». Miri una cosa..., i sé que va ser un esforç important, des d'un punt de vista pressupostari i econòmic, de la Generalitat, però absolutament insuficient, absolutament insuficient. Al marge de les discussions que hi ha hagut entre les diferents universitats perquè creuen que no es van establir criteris objectius de distribució d'aquests 25.000 milions entre les tres universitats, al marge d'això, si tenim en compte els dèficits acumulats, els deutes pendents i les inversions i infraestructures previstes..., per exemple : equipaments en recerca o investigació, absolutament inexistents a la pràctica. Aquesta és la realitat d'un pla quadriennal, d'un pla quadriennal; i estem parlant d'una quarta universitat.

Nosaltres creiem de veritat que el que convindria és dotar, com he dit, de mitjans adequats les tres existents, per desenvolupar la seva tasca amb eficàcia, temperar la massificació, subdividint, per exemple, la Universitat de Barcelona en diverses de mida raonable, i preparar, en definitiva, la universitat que ja existeix per a l'escenari europeu del 93. Tenim l'oportunitat, amb aquesta quarta universitat, de construir amb raonabilitat i realisme, en un esforç conjunt i entusiasta liderat per la Generalitat i de tota la societat civil catalana, un centre de formació superior d'*élite* —i no tinc por de parlar d'un centre de formació superior d'*élite*, perquè és veritat—, un centre descentralitzat de veritat, amb la mirada posada en el segle XXI, sense rigideses i anacronismes que ara encotillen el funcionament de les nostres universitats, que garanteixi la qualitat i busqui l'excel·lència, per què no?, amb un fort èmfasi en la investigació i en estreta connexió amb la societat, i on l'administració estigui al servei de la docència i la investigació i no a l'inrevés, com està succeint en aquests moments en les universitats catalanes.

I, sobre el tema de la investigació, un tema, senyor President : si no ho vaig sentir malament ahir —i ho vaig consultar amb l'especialista del meu Grup; per tant crec que no—, vostè va dir que pensaven superar les previsions del Govern central en aquesta matèria, i vostè sap que no és el Govern de l'Estat que tenim el que nosaltres somniem, però, escolti, el Govern de l'Estat ha fet un esforç important en el Pla Nacional d'Investigació. Superar això, ni tan sols fins i tot amb les correccions d'escala aplicades a Catalunya, suposaria un canvi absolutament copernicà, i per tant esperem, de veritat, absolutament expectants, el projecte de pressupostos per veure si això és veritat, si això és veritat : que vostès pensen guanyar el Govern de l'Estat per la mà de la investigació o de la recerca.

I una altra cosa per acabar el capítol aquest de la universitat : els consells socials de la universitat. Vostè sap que en la Llei de Reforma Universitària els consells socials es justificaven per aproximar, connectar, coordinar la universitat i la societat, i també per captar recursos de la societat, dels empresaris, de les fundacions, de les entitats financeres. Em podria dir, amb la maleta que porta sempre a aquests debats, senyor Pujol, quin percentatge dels recursos de les universitats han captat els consells socials de les universitats?

Modernitzar. Ha parlat vostè de reconversions; estem d'acord en la del turisme, però una cosa : els recursos del turisme en el passat a Catalunya, el 90% han estat per promocionar estacions d'esquí, i consti que això s'ha de fer, però amb una distribució d'aquest tipus no sabem com es pot aconseguir l'objectiu que assenyalava ahir el President de la Generalitat de renovar el 60% de l'oferta total i global del sector turístic a Catalunya. I sobre el comerç no vull estendre'm més tampoc, però sí dir que estem absolutament a favor de la reconversió del sector del comerç. Sabem de les dificultats específiques d'aquest sector, perquè, entre altres coses, si hi ha hagut reconversions industrials és perquè hi ha sindicats —entre altres coses, perquè hi ha sindicats; i no hi ha sindicats de botiguers, perquè el botiguer té mentalitat de petit empresari, és un autònom a la Seguretat Social, i per això s'ha de fomentar l'associacionisme professional d'aquest sector. Estem absolutament d'acord. Però ha de liderar aquest procés, senyor President, la Generalitat de Catalunya. I desitjariem que fos més concret en aquest tema : efectivament, promoure mesures adequades —subvencions, fins i tot— de l'associacionisme professional del petit i mitjà comerciant, dels botiguers, en definitiva, i a partir d'aquí, mitjançant un diàleg coordinat per la Generalitat amb l'Administració central, anar a la conversió que necessita aquest sector, sens dubte.

Se m'està acabant el temps, i per tant, passaré sobre alguns temes que m'hauria agradat comentar, com és el tema de les infraestructures... Per cert, que ens alegrem que aquí es construeixin autopistes, perquè saben vostès que la ideologia del Govern del PSOE no és aquesta : «Autovies, sí, autopistes, no; les autopistes són d'*élite*, peatge, per als rics..., autovies», i així van les coses com van; afortunadament aquí, a Catalunya, tenim la sort en aquest cas que amb l'autonomia, i tal com la gestionem, podem tenir la possibilitat de tenir més autopistes. Afortunadament.

Però sobre el tema del diàleg institucional, el finançament, la Comissió de Cooperació... Jo no vull reobrir el debat sobre la Comissió de Cooperació, senyor President. Vostè sap que en un debat jo vaig treure aquest tema, i fins i tot vam presentar una iniciativa parlamentària, ens vam quedar sols —ens alegrem ara que altres grups polítics coincideixen amb la nostra opinió—, i jo no vull discutir —perquè al final ja el tema és tan de matís— si presidint aquesta Comissió una persona que no és del Govern de la Generalitat, com el senyor Miquel Roca, és governamental o és partidista, és igual. En qualsevol cas, vostè diu : «Escolti, el meu interlocutor és partidista, és governamental o és institucional? Són presents en aquella Comissió tots els grups parlamentaris que tenen presència al Congrés dels Diputats? » És que no és la mateixa situació, senyor Pujol. És clar, nosaltres anem a demanar, a demanar que ens traspassin això, que ens donin aquests recursos econòmics..., no és el mateix; no és el mateix que el sistema de concert econòmic o quotes i el sistema de finançament de règim comú; és veritat, no és el mateix recaptar tu i després donar a l'Estat una cosa que pactes, o que recaptin ells i després tu demanis els diners que t'han de donar. Aquí estem negociant amb el Govern —és igual que sigui socialista, seria igual en una altra situació—; una comunitat autònoma quan va a negociar amb el Govern de l'Estat va a demanar, en situació d'inferioritat i, per tant, nosaltres incrementem la nostra inferioritat; és a dir,

en lloc de ser aquesta una comissió institucional amb la unitat de totes les forces polítiques catalanes, és una comissió únicament partidista o governamental? M'és igual. M'és igual. No és un problema de protagonisme. Per part nostra, en absolut, li puc assegurar que no és un problema de protagonisme, és un problema d'eficàcia; crec que tenim més força, a negociar temes institucionals, perquè els temes governamentals... escolti!, el tema del Canal 33 no és un tema institucional, almenys des del meu punt de vista; el tema de la policia tampoc, perquè el Govern pot tenir un model policíac i nosaltres un altre; però hi ha coses que, escolti, d'acord amb la nostra interpretació de l'Estatut ens corresponen aquests traspassos, ens corresponen aquestes institucions, ens corresponen aquests organismes i creiem que necessitem aquests recursos econòmics per gestionar adequadament totes aquestes competències. Aquest és un tema institucional —aquest és un tema institucional, i és evident que aquesta unitat, per a aquestes coses que no són governamentals...; si vostè ha de parlar amb el senyor Barrionuevo és evident que ha de parlar vostè o el Conseller corresponent, no el Parlament. Però aquestes coses institucionals requereixen el concurs de tots, i no es pot demanar el concurs només quan interessa, només quan interessa.

Acabo, per tant ja, senyor President, perquè sé que no tinc més temps. Jo vull parlar, senyor President, senyores i senyors diputats —i unint la meua intervenció, l'exposició final, amb l'inici de la mateixa intervenció—, des de l'òptica de l'equilibri entre el ser i el fer, de les qüestions que més ens preocupen, en el marge de temps de què disposem, en el curs polític que reiniciem amb aquest Ple, amb aquest debat, i la manera d'abordar-les que, des del nostre punt de vista, seria el més eficaç i convenient per defensar adequadament els interessos de Catalunya. Concretarem, amb una sèrie de propostes de resolució, les accions que considerem més urgents.

No voldria acabar, senyor President, sense dedicar unes paraules a la nostra idea de Catalunya —perquè ahir, feia referència a la seva, i fins i tot a la idea de França que tenia el general De Gaulle—, entre altres raons, perquè el President de la Generalitat recordi que hi ha projectes globals per al nostre país diferents al seu i construïts també sobre una fidelitat i un amor a Catalunya de què ningú no pot dubtar.

Nosaltres creiem, senyor President, que el seu projecte, que conté elements positius i valuosos, no pot abastar Catalunya per complet en el seu moment històric actual, amb mil anys sobre la seva esquena, i un futur que accelera el seu present de manera vertiginosa. Catalunya no es pot permetre cap tipus d'autolimitació, i és per això que, al nostre parer, el seu projecte, amb tot respecte, no és suficient perquè el nostre país desenvolupi tota la seva enorme potencialitat, i, en ocasions, pot esdevenir més que un vestit en què puguem estar presents sense complexos, una cotilla. Catalunya és massa Catalunya per autolimitar-se, tancar-se camins o recrear-se en l'hostilitat a l'enemic exterior, sigui aquest real o fictici, i accepto que, de vegades, des d'un punt de vista polític és real.

Lluny, doncs, de la intranquil·litat, del llenguatge múltiple i d'ambigüitat, el nostre projecte, modestament, pretén alliberar Catalunya, d'una vegada per totes, de la tràgica contradicció que l'ha turmentat al llarg de la història i que fou inapel·lablement expressada per Gaziel : «Ésser perdent, o no ésser tot guanyant». I només hi ha una manera de trencar aquest nus

que a vegades ens ofega, senyor Pujol, i és acceptar i assumir de manera natural les coses que són reals, i és, per exemple, que Catalunya forma part d'Espanya, i assumir-ho, no amb resignació o com un element tàctic de tipus polític, sinó amb lucidesa, serenitat i entusiasme, sense renunciar, és clar, a la nostra identitat i a la nostra plena autonomia. I així, integrats a Espanya, amb voluntat d'aportació constructiva —i fins i tot, perquè no, com vostè va dir ahir, amb voluntat de lideratge, podem emprendre amb èxit la gran aventura europea del 93.

Vostè es preguntava ahir què és el que fa que un país progressi? Jo crec que nosaltres tenim la resposta, i vostè també: l'esforç, la inversió productiva, l'estalvi, una fiscalitat raonable, un sector públic no hipertrofiat, una atmosfera, en definitiva, en què tots ens alegrem, com vostè s'alegrava ahir, que hi hagi ciutadans, com més millor, que es guanyin molt bé la vida honradament, i on l'excel·lència i el mèrit tinguin el seu reconeixement social i la seva recompensa.

Acabo ja, senyor President, senyores i senyors diputats. Al principi de la meua intervenció m'he referit a paraules del senyor President de la Generalitat en la inauguració de la casa-museu de Prat de la Riba el primer d'agost del 84, a Castellterçol. Voldria acabar recordant l'afirmació d'Eugeni d'Ors sobre l'autor de *La nacionalitat catalana*: «el catalanisme era una elegia, Prat de la Riba va transformar-lo en una tasca». Si vostè, en la legislatura que avui comencem, deixa en part el plany per entregar-se plenament a la realització, si no permet que el ser inhibeixi el fer, reforçarà el paper de Catalunya en aquesta hora històrica, i sap vostè que en aquelles grans tasques comunes que requereixen l'esforç de tots comptarà —i li ho dic sincerament— amb la nostra col·laboració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fernández Díaz. Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor President, jo de vegades tinc la impressió —i no només sentint el seu discurs, senyor Fernández Díaz— que els discursos que es pronuncien aquí han estat escrits abans de jo pronunciar el meu. És a dir, que hi ha un discurs fet i aleshores s'aboca aquest discurs, hagi dit jo el que hagi dit; tinc molt sovint aquesta impressió. Perquè, és clar, és que del meu discurs d'ahir se'n pot desprendre que jo propugno que Catalunya s'autolimiti? Si precisament és tot el contrari, si tota aquella part que el senyor Hortalà ha definit d'històrico-poètica, lírica, olímpica, no sé què..., etcètera, doncs, tot això jo el que intento, precisament, en aquella part, el que intentava era situar Catalunya en el món, aquest país tan petit que és Catalunya, situar-lo en el món, i arrencar d'aquella cançó del Llach, per dir que nosaltres, només en territori hem d'admetre que som petits, i en població. O sigui que, això d'autolimitar-nos, res de res, de res, de res. Posats a fer una petita digressió —que sempre va bé— de tipus mig literari, mig de pensament polític, sempre és bo, doncs... Miri, jo trobo molt bé que parli de l'*Èxode*, que és un gran llibre, que jo recomano a tothom que llegeixi. Ara, jo li vull dir també que això que volem ser el que som no ho dic només jo, evidentment, ni ho diu només l'*Èxode*, sinó, per exemple, que ho diu un personatge com Renan, que té una definició de la nació que és aquella que diu: «Una nació és el plebiscit de cada dia», un

plebiscit de cada dia. I això també ha tingut influència en el catalanisme polític, almenys en el meu, i justament avui ho vull subratllar perquè també en aquesta línia d'atribuir a l'adversari polític allò que convindria que tingués per poder-lo rebatre fàcilment, doncs... evidentment es fa una presentació, de vegades, del nostre plantejament polític i nacionalista que no és el que és; aquestes ganes de veure si ens poden pintar com a fonamentalistes i com a essencialistes..., és clar que tenim un component essencialista, i el té tothom, un component essencialista, cadascú el té amb ell mateix; un és el que és, és clar que sí. A part d'això «fa», com deia l'Ortega i Gasset, i si només és i no fa, evidentment, acabarà no essent res, però és el que és i allò que és ho defensa; i aquest essencialisme és bo, i nosaltres tenim un cert component d'essentialisme, tots els països en tenen. Però, voler-nos presentar així és —potser sí— donar una mala imatge de nosaltres, però, al mateix temps, com que també els qui ho fan s'equivoquen, al final també equivoquen l'estratègia per derrotar-nos. Perquè —ho repeteixo— en el nostre plantejament polític i ideològic, per exemple, aquest testimoni de Renan «una nació és el plebiscit de cada dia», si cada dia quan un es lleva diu: «jo vull ser o nosaltres volem ser això», és això una nació, també. Hi ha uns elements permanents... nosaltres en tenim, per exemple, un de molt important, que és la llengua. Però, per altra banda, sobre aquests elements permanents hi han jugat, en el cas de Catalunya —això sempre s'ha de tenir present—, moltes influències: nosaltres no som un país aïllat, al fons d'una vall, en una illa a la qual no hi va mai ningú..., ja que abans parlàvem del Japó, això sí que és un país que mai no hi havia anat ningú, fins l'any 45 no els havien envaït mai, mai!, fins l'any 1945. Nosaltres no, nosaltres posem la base del nostre nacionalisme en la cultura; i la cultura, per definició, és un element canviant, és un element que s'ha d'adaptar a cada moment històric.

Bé, hem fet aquesta petita digressió —que també és bo fer-la, de tant en tant—... m'agrada molt aquesta frase de l'Ors: «Convertir una elegia en tasca», però és que li puc ben assegurar, senyor Fernández Díaz, que des que jo era molt jove, vaig tenir aquesta mateixa preocupació, perquè aviat el que en podríem dir els cenacles dels que recitaven poesies o recitaven «Les Tombes Flamejants» —per altra banda, una poesia tan bonica i que en mi mateix va exercir una influència important i positiva—, doncs, em van fatigar, i vaig pensar que el catalanisme s'havia de fer allà on hi ha la gent. L'any 1955, vaig pujar a la pica d'Estats i quan en el llibre —és una anècdota— aquell que hi ha a dalt del cim, n'hi havia hagut un que havia pujat el dia abans, que allà a la pica d'Estats havia fet un discurs abrindatíssim de catalanisme i patriotisme, i allò em va —jo tenia vint-i-quatre anys, llavors— irritar una mica —perquè compregui això—, i aleshores jo a continuació vaig dir: «Catalunya es fa a la plana, no a la pica d'Estats». I he de dir que després, al cap de molts anys hi vaig tornar i vaig tornar a mirar el llibre, i el dia següent d'anar-hi jo n'hi va haver un altre que hi va anar i va llegir la dedicatòria del que hi va anar abans que jo i la meua, i aleshores va escriure una cosa que encara tenia més raó, dirigint-se a mi —de manera poc respectuosa, però aleshores jo no era President de la Generalitat— (rialles), deia: «Catalunya es fa a tot arreu, gamarús». (Fortes rialles.)

Bé, és per dir-li que aquesta preocupació de transformar l'elegia en tasca sempre ha estat molt meua —si em permet que

personalitzi; de tota manera li agraeixo que em recordi el mestatge d'aquests grans mestres : en Prat de la Riba, pel qual tothom sap que sento una especial devoció, i per l'Ors, que la gent potser no ho sap tant, però també sento per ell una especial devoció.

En aquesta mateixa línia li voldria dir una cosa, senyor Fernández Díaz —vostè ho ha recordat i ha fet molt ben fet de recordar-ho, però no pas perquè..., ha fet molt ben fet de recordar-ho perquè és bo recordar-ho sempre, però no pas perquè jo no pensí com vostè, i ho tinc escrit—, tots —ahir mateix ho vaig dir— : «Escolteu, la Catalunya que tenim, amb el que té de bo i amb el que té de dolent, però amb el que té de bo» —i ahir jo subratllava uns aspectes bons, quan deia això— «és obra de tots». Evidentment també dels que no són polítics, òbviament, però en el camp polític de tots, tots els grups que estan representats aquí, tots, i també alguns que no hi són, doncs, han contribuït, d'una manera o d'altra, a la construcció de la Catalunya que tenim; en termes positius, tots hi haurem contribuït també en alguna cosa negativa.

Té raó vostè quan posa l'accent i quan ens diu : «Compte amb això del benestar social». Jo els recomano —ja que avui estic potser, doncs, fent uns discursos que surten una mica del que són els típics discursos polítics— que llegeixin —i dispensin els consells que els dono—, si el troben, un article del director o president, no sé si és director o president de Caritas, mossèn Joan Ventosa, en el qual deia això que vostè deia, i ho deia dirigint-se al nou Departament de Benestar Social, i ho haurem de tenir en compte, no? i deia : «Compte, perquè amb això del benestar social, tantes vegades...» —i és veritat, i aquesta és una més d'aquestes reflexions que els convido a fer aquests dies, que tinc una mica de vena moralista (*remor de veus*)—, «se'n van tantes coses en comissions, en estudis, en llibres, en viatges, en plètoras de tècnics, se n'hi van tantes i tantes i tantes coses...!» Té raó i, evidentment, nosaltres hem de ser especialment vigilants. Comas, tots nosaltres hem de ser especialment vigilants en aquest sentit.

Ara, és cert, com vostè ha dit, nosaltres tenim aquí un greu problema de finançament que estem estudiant, espero que abans de la presentació del Pressupost, a veure si trobem algun desllorigador perquè, independentment de tot, malgrat tot, els recursos són molt limitats i no és que jo sigui, com abans algú m'ha dit, determinista o passiu o resignat, és que és com és, però mirarem de fer un esforç en aquest sentit.

El Patronat Català Pro Europa. Miri, el Patronat Català Pro Europa, el que el Govern de la Generalitat proposa és el següent. Primer vull advertir una cosa —ho dic perquè, de vegades, hi ha unes certes confusions— : el Patronat Català Pro Europa és un organisme del Govern, també cal dir-ho, això. Ho dic perquè, de vegades, es plantegen les coses, doncs, diguem-ne, com si determinades institucions o iniciatives fossin de no sé quina assemblea, ni tan solament del Parlament de Catalunya, hi hem de ser tots, no, vull dir, això, no és això! Al Parlament i el règim parlamentari i les eleccions democràtiques es fan per assignar unes determinades responsabilitats, de la mateixa manera que abans he dit que aquella Comissió, ni per part del senyor Almúnia ni per part nostra no és una Comissió partidista, és una Comissió del Govern central i del Govern de la Generalitat, queda clar. Ara bé, dit això, dit això, nosaltres proposarem dues coses : una, la presència de representants polítics a

la comissió assessora i una altra la creació d'una Comissió Mixta Parlament Patronat Català Pro Europa perquè, amb la freqüència que vostès vulguin —que, en tot cas, no sigui més d'un de cada mes o de cada dos mesos, perquè, altrament, probablement, seria massa sovintejat, això—, que hi pugui haver una informació puntual de l'activitat del Patronat Català Pro Europa.

L'esport. Home! Senyor Fernández Díaz, em sembla que l'altra vegada ja en vam parlar. La Generalitat, en aquest camp de l'esport, ha fet un gran esforç; molt, però, evidentment, no dona medalles —no dona medalles i, també reconec que el tipus d'esforç que s'està fent, que és molt notable i molt positiu, i crec que mereix, realment, una valoració molt positiva, la mereixeria, crec jo per part de vostè—, evidentment, s'hi ha de fer alguna cosa més, si és que a més volem medalles, si és que, a més, volem medalles. De tota manera, el que s'ha de fer per, a més, voler medalles, està iniciat per la Generalitat, i per la Generalitat més que ningú a nivell d'Estat; ho repeteixo : per la Generalitat més que ningú a nivell d'Estat.

Nosaltres hem fet dues coses —ja fa temps— : una, la creació d'una sèrie de centres de tecnificació, que en tenim nou o deu o onze : de piragüisme, de diverses modalitats d'atletisme, sobretot de concursos... Vostès saben que l'atletisme català, i, en general, l'atletisme espanyol va molt fluix de concursos —concursos, perdonin : suposo que tothom entén que vol dir llançament del martell, del *javelot*, del disc, etcètera, salts—, de velocistes, de natació. Bé, aquests centres de tecnificació més —ara no ho recordo—, però després hem fet una altra cosa que aquesta serà —és ja important—, però sobretot és ara el moment que ho ha de començar a ser, perquè, fins ara poca cosa es podia fer, aquests set o vuit mesos que hauríem..., i que, de fet, hem treballat abans, poca cosa es podia fer perquè... perquè, en realitat, la preocupació de tot l'esport espanyol —i de tothom— estava centrat en les olimpíades i, és clar, en les olimpíades aquestes que acaben d'acabar i, en realitat, el tipus d'actuació que vostè demana i que nosaltres volem fer, requereix un termini més llarg, no? Però és el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, jo, d'entrada, ja els vaig recomanar un dia —em sembla que no ho han fet— però es podria organitzar una visita de la Comissió —deu ser de Cultura— perquè visités el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, és una obra molt important que va iniciar la Generalitat sola, després s'hi va afegir —vam estar negociant amb ells i hi va haver una bona resposta per part d'ells, per part del senyor Gómez Navarro—, i ara s'hi ha afegit el Centre Superior d'Esports. Però, els recomano que ho vagin a veure, ja hi ha les bases per fer una tasca d'aquest tipus i s'està començant a fer i, evidentment, s'està començant a fer no només amb atletes catalans, aquest és un d'aquells casos, en passen molts, però, bé, forma part d'aquesta nostra voluntat de presència i liderat en el qual, de fet, de les nostres inversions se'n beneficia molta altra gent de la resta de l'Estat. Però jo els recomano que ho vagin a veure. Ara és el moment, ara que, de fet, ja s'ha acabat tota aquesta —diguem-ne—, aquesta mena d'hipoteca que eren els Jocs Olímpics de Seül, ara és el moment de començar.

Bé, vostè fa una cosa que fa tothom, però que no pel fet que la faci tothom vol dir que estigui bé, que és comparar així, per les bones, les autonomies. Jo vaig tenir en un debat, una vegada, a un locutor de televisió li vaig haver d'explicar què

era, això, quan em volia comparar el que cobrava l'autonomia de Madrid amb el que cobrava l'autonomia de Catalunya. És que vostès, per què es queixen, si cobren molt més que l'autonomia de Madrid. Home, és clar, l'autonomia de Madrid no té ensenyament, l'autonomia de Madrid no té sanitat, naturalment, cobra menys. Però és que amb això també val, perquè, de cara a això que se'n diu despesa corrent, tenir o no tenir ensenyament i sanitat, tenir o no tenir ensenyament i sanitat, naturalment, ho canvia, absolutament tot.

Jo li vull recordar que fa pocs dies el Secretari d'Economia, el senyor Borrell, ha dit que el patrimoni de l'Estat, en el patrimoni de l'Estat —en el moment de fer la confecció del patrimoni de l'Estat— el marge d'opció de llibertat, per dir-ho així, que té el Govern, no recordo bé si deia que era un 5 o un 6%, per tant, compregui que quan hi ha aquestes comparances que es fan, oh, és que per a obra pública només s'hi dedica tant. Evidentment, si s'agafa el pressupost sencer amb tot el que són les pensions, amb tot el que són tots els funcionaris, amb el que és sanitat i amb el que és ensenyament, totes les inversions, fins i tot les grans, per exemple, inversió gran que el Govern central pensa fer en qüestions d'infraestructura, quedaran petites percentualment. Això passa sempre.

De manera —diguem-ne— que és com quan ens diuen alguns: «Vosaltres teniu 700.000 milions de pessetes de Pressupost, podríeu fer tantes coses!». No, nosaltres tenim 700.000 milions de pessetes de Pressupost que, abans de començar a pensar què hem de fer, hem de pagar tots els mestres, hem de pagar tots els funcionaris de la Generalitat, hem de pagar tots els metges i hem de pagar moltes altres coses. Bé. Escolti, això dels *ratios*... Bé, de *ratios* en podem fer tots els que vulguin, eh? però, de tota manera, jo li vull dir una cosa: li puc ben assegurar... Aquesta és una de les coses que, per exemple, el senyor Hortalà —no sé si era el senyor Hortalà o algú altre, ho dic perquè ara no se senti alludit— doncs (*ri-alles*), algunes vegades, ens ha criticat i és que, realment, els nostres traspessos, moltes vegades, van estar mal dotats de personal, precisament de personal, i és una cosa que se'ns ha criticat amb raó.

No, jo, francament, no crec que hi hagi aquesta plèthora. Una altra cosa és que vostè em digui: és que hi ha coses de l'Administració de la Generalitat que no van prou bé, segur, i no pas una ni dues ni tres, sinó moltes més, segur! I que l'esforç que hem fet i que continuem fent, d'una manera molt callada i molt poc agràida i, en certs aspectes, poc reeixida —en altres sí, per sort— per millorar l'administració, doncs és molt lent i, sobretot, molt lent que es noti en els resultats.

Ara, per exemple, respecte a això de les queixes. Nosaltres acabem de fer una cosa molt complicada, molt complicada, que és refundre, en un sol cos de funcionaris, tots els funcionaris que hem rebut de diverses administracions i crear tota la valoració de llocs de treball. Això sempre que es fa, qualsevol administració que ho fa —i aquí, en aquest Parlament, hi ha algunes persones que ho han patit en la seva carn, perquè ho han hagut de fer en les seves institucions i han passat moments difícils—, sempre que es fa una cosa d'aquest tipus, realment se sua sang. Bé, doncs, la veritat és que, evidentment, hi ha persones descontentes, n'hi ha, però, de tota manera, quan es mira el percentatge de persones que fan recursos o que manifesten la seva insatisfacció, comparat amb altres administraci-

ons que han hagut de fer —Administració central i altres Administracions no centrals—, operacions d'aquest tipus, realment, no n'hem quedat pas descontents. Aquesta és la veritat, la veritat tal com la veiem nosaltres.

I em sembla que només em queden dues coses més per contestar-li, senyor Fernández Díaz. Home, jo ja comprenc que el diàleg i la polèmica política sempre obliguen a dir que el Govern ho fa malament, la veritat és que, vostè, ha fet alguna excepció, ha dit: «Això, ho han fet bé». Per exemple, jugar a favor de les autopistes, posem per cas, o alguna altra cosa però, de tota manera és lògic, vull dir, l'oposició sempre ha de dir que el Govern ho fa malament i que el President de la Generalitat, doncs, no té massa sentit, és inconnex, etcètera, però jo penso que, de vegades, hi ha coses que són tan evidents que, no acceptar-les com un fet positiu per part del Govern, treu credibilitat a tota la resta de les coses que diuen aquí, en aquest cas, l'opositor que sigui, en aquest cas ha estat vostè. Home!, només Catalunya —i després el País Valencià, després— han dedicat quantitats importants suplementàries a les universitats; probablement —ara ho veurem— el Pressupost de l'Estat per al 89 introduirà una política d'aquest tipus, no sé de quina magnitud, però fins avui només Catalunya primer i, al cap d'uns mesos, el País Valencià, han fet una tasca, han fet un esforç d'aquest tipus. Per tant, és clar, aquest és un punt en el qual es pot dir, evidentment, es pot fer la queixa real i, per altra banda, també rutinària —quasi— sobre el nivell de la universitat i si sobre si es tracta prou bé o no es tracta prou bé, però que el Govern de la Generalitat ha estat l'únic, primer l'únic, després conjuntament —i no m'estranya perquè el País Valencià és un país que està portant, permeti'm que li ho digui de passada, en el seu conjunt una política molt ben orientada. Doncs, bé, som els dos únics que ho hem fet, senzillament, som els dos únics que ho hem fet. Em dirà: «S'ha de fer més.» Llavors arriba algú, és clar que s'ha de fer més, sí que s'ha de fer més, però, torno a dir-li una cosa —a vostè i a una mica tothom—, a base de dir no n'hi ha prou, no n'hi ha prou, no n'hi ha prou, al final arriba a ser una mica la cançó de l'enfadós i realment arriba que ja no impressiona ningú.

La veritat és que les úniques comunitats autònomes que han fet una política important —perquè 25 mil milions de pessetes no és «calderilla», 25 mil milions de pessetes no és pas no res a favor de les universitats—, han estat Catalunya i, posteriorment, el País Valencià. Esperem que tinguem seguidors.

Últim punt. La ciència. Escolti, jo crec que ho van sentir malament i, en tot cas, per això hi deu haver el text, hi deu haver el text del meu parlament d'ahir, però jo em sembla que ho van sentir malament. Jo no vaig dir —i si ho vaig dir va ser un *lapsus* que ara vull corregir, però estic segur que no ho vaig dir, comprovem-ho— que nosaltres donàriem més diners que l'Estat. Perquè, és clar, és que això, si ho hagués dit, hauria dit una autèntica barbaritat. Nosaltres no donarem més diners que l'Estat, perquè no en podem donar més, i, a més, perquè no tenim la competència —recordem-ho altra vegada, això—, perdonin, no tenim la competència. Nosaltres no tenim la competència, ni tenim traspessos, ni en la fórmula de finançament s'hi ha posat res que faci referència a la recerca. Tot el que fem en recerca és de més a més. És d'aquelles coses que ens poden dir: «vostès ens demanen diners, per què donen diners a la CIRIT?» Jo dic: «oh, és que en donem molt pocs», i és veri-

tat que en donem pocs, nosaltres voldríem donar-ne tres o quatre vegades més. «Escolti, no n'han de donar cap. Perquè vostès no la tenen la competència en la recerca». Per tant, seria absurd que ara jo digués que nosaltres farem més en recerca, no tenint-ne la competència i no tenint diners ni per a allò que és la nostra competència, per a la recerca. El que passa és que ahir vaig dir, vaig agafar un to compungit —i molt sincerament compungit— dient : «aquest és un camp en el qual ens interessaria molt poder fer molt i no fem gaire», amb una excepció : i aquesta excepció m'interessa subratllar-la perquè, és clar, dóna una pauta del que podríem fer, del que voldríem fer i del que, indubtablement, fariem, si tinguéssim les competències. Nosaltres sí que en tenim una de transferència en recerca, que és agricultura. L'IRTA, l'Institut per a la Recerca i la Tecnologia Aplicades, aquesta sí que ens l'han transferida. Aquesta àrea ens l'han transferida. Bé. I he de dir que nosaltres, l'any 88, aquest any, hi tenim assignats 800 milions, a l'IRTA, que és una quantitat petita, en tot cas, l'increment que estem fent aquests últims anys en l'IRTA és molt superior al que està fent l'INIA, és a dir, l'Instituto Nacional de Investigación Agraria. Aquí sí, aquí Catalunya està per sobre de l'Estat, perquè en tenim la competència, en la resta no, en la resta mirarem d'estar presents en el camp de la recerca, mirarem, a més, ahir es parlava que el Conseller hi està treballant, diguem-ne, d'agrupar i de coordinar iniciatives diverses, però, evidentment, estem en una situació d'inferioritat respecte a la resta de l'Estat, i no és pas que no sigui greu, això. I no és pas —com a petita mitigació d'això— que no n'hi hagi, de recerca, a Catalunya, per altre conductes, però, evidentment, l'aportació de la Generalitat és modesta, excepte en un lloc en el qual és netament superior a la de la resta de l'Estat, que és en agricultura.

Nosaltres vam rebre aquesta competència amb un centre de recerca, que era el de Cabriels i, actualment, en tenim cinc, cinc que s'han fet gràcies al Pressupost de la Generalitat.

Moltes gràcies.

(*L'I. Sr. Lorda s'aixeca per parlar.*)

El Sr. LORDA : Senyor President, una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT : Digui.

El Sr. LORDA : Considero, efectivament, una qüestió d'ordre el fet que s'hagi comès un error greu, i aquest error l'ha comès el senyor Fernández Díaz en atribuir una determinada frase al senyor Eugeni d'Ors. El senyor President ha acceptat l'error amb submissió. Aquesta frase, «la Renaixença va començar essent una elegia i acabà essent una tasca», no és del senyor Eugeni d'Ors, sinó d'algú —als meus ulls— molt més respectable, el gran poeta Carles Riba.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Lorda. Per a un torn de rèplica, el senyor Fernández Díaz. (*Remor de veus.*) Bé, deu minuts, eh?

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Jo podria dir al senyor Felip Lorda que jo he matisat la frase del senyor Eugeni d'Ors perquè, si «m'apura», no va dir «el catalanisme», sinó que va dir «el catalanisme de dretes». Vostè ha parlat de la Reinaxença, jo no sé..., en tot cas no és el mateix que jo he dit. Potser vostè té raó, però, en tot cas, en tot cas, jo crec que si ha servit per obrir aquesta polèmica i aquesta discussió, doncs ha estat bé.

Bé, senyor President, quan parlem de prioritats, jo ja sé que no reconèixer els èxits del govern, doncs, no és la credibilitat, però, és clar, amb temps limitat i amb prioritats, la primera prioritat de l'oposició no és felicitar el Govern. A pesar d'això, me n'alegro que vostè hagi reconegut que jo li he reconegut alguns —des del nostre punt de vista— èxits com continuar, almenys a nivell de Catalunya, construint autopistes, que crec que és molt important i molt convenient per a Catalunya.

Alguns aspectes concrets. Vostè ha dit el tema de la comparació de les autonomies. Les comparacions són odioses, però hem de comparar, hem de comparar. Jo sé el que he dit, senyor President, i vostè ho sap molt bé. Jo ja sé perfectament que Castilla-León no té sanitat ni ensenyament, i, en conseqüència, aquesta proporció despesa corrent-despesa inversió no és comparable, perquè no és homogènia la comparació des del punt de vista competències, tants mestres, tants metges, tant personal sanitari..., ho sé perfectament. Però hi ha una realitat, i és que abans vostè sap —que no s'enfadin els col·legues socialistes—, vostè sap que abans la Comunitat Autònoma Castilla-León era governada pels socialistes, ara per Aliança Popular, i en un any de gestió ha canviat en vuit punts la proporció que tenia la Comunitat de Castilla-León, amb les mateixes competències. Gestionada pels socialistes la proporció despesa corrent-despesa inversió era una; en aquests moments és diferent. Ha guanyat vuit punts a favor de la despesa d'inversió, a minorar la despesa corrent. Per tant, la gestió també influeix. Sens dubte, per molt que es millori la gestió aquí no arribarem a quotes d'aquest tipus, és impossible, metafísicament, si m'ho permet, impossible, però la proporció 89-11 pot millorar-se.

Sobre el tema de les universitats, jo he reconegut que l'esforç dels 25.000 milions del Pla Quadriennal va ser un esforç important, i ho reconec. El que he criticat, senyor President, és una altra cosa : que quan, a pesar d'aquest esforç, no en tenim prou per a les necessitats de tres universitats, l'objectiu no sigui el d'aconseguir més recursos per dotar adequadament les tres existents, sinó crear-ne una quarta. Per això he dit que el que farem serà crear un clon —i, ja saben, no un pallaso, sabem que és una cosa diferent— respecte a les existents; no solucionarem el problema universitari, no millorarem la situació; el que farem serà crear un nou problema. Aquesta és la crítica, aquesta és la crítica, i aquest és el nostre model alternatiu : vostès governen, però la nostra obligació és criticar el que considerem que és una dolenta o equivocada decisió i, en tot cas, intentar convèncer-los a vostès que rectifiquin perquè creiem que aquest camí seria millor que no pas l'elegit en aquests moments. Però que quedi això clar, que quedi això clar.

No m'ha respost, i m'agradaria molt —m'agradaria molt— que em digués la resposta, que em donés la resposta que li he demanat, referint-se al tema dels consells socials, perquè els consells socials no funcionen, eh?, no funcionen. Ni estan aproximant, lamentablement, la universitat a la societat, i, sobretot, és que no estan portant ni un duro a les universitats, i els consells socials han de recaptar diners, recursos econòmics de la societat, per finançar una part de la universitat. Ja sabem, això és el que justificava la Llei de Reforma Universitària aprovada a Madrid, en el Parlament espanyol, el que justificava un esforç, que justificava els consells socials. I jo crec que és la

nostra obligació també exigir que, d'alguna manera, comencin a fer alguna cosa respecte a això, eh?... no, no, sí; és veritat. Jo he demanat quin percentatge de recursos han recaptat de la societat els consells socials, que és una de les seves principals obligacions cap a la universitat, i vostè sap quina és la resposta : percentatge pràcticament zero.

M'alegro molt del tema Patronat Català Pro Europa, senyor President, i confiem que aviat això sigui ja una realitat, i, efectivament, l'oposició tingui alguna entrada en aquest Patronat, i, com que confio en la seva paraula, també esperem que això serà una realitat.

Saltem al finançament, que abans no he tingut temps, una cosa, i analitzem el tema de l'autolimitació. Jo no tinc cap mena de dubte que vostè no vol que Catalunya s'autolimiti, no en tinc cap mena de dubte; el que passa és que algunes conductes, algunes actuacions, objectivament autolimiten Catalunya. Jo m'he referit abans, per exemple, al diàleg institucional amb Madrid d'una manera o d'una altra. Jo crec que s'autolimita Catalunya quan al diàleg institucional no estrictament governamental hi va només una representació del partit o de la coalició que governa Catalunya, del Govern que governa Catalunya. És una decisió del poder? D'acord, però jo crec que això és una autolimitació, això és una autolimitació. Com és una autolimitació també de Catalunya, objectivament, President —i crec que vostè està d'acord en això perquè alguna cosa va dir al seu moment respecte a això—, que quan s'està discutint el nou sistema de finançament, Catalunya va a remolc del que decideix Madrid des d'un punt de vista doctrinal; que aquí no estem creant doctrina en relació amb el tema del finançament autonòmic. Nosaltres vam demanar al seu moment la creació de l'Institut d'Estudis Financers, que pogués servir de base documental i doctrinal per elaborar una doctrina que pogués servir als negociadors i interlocutors catalans davant Madrid de quin tipus de recursos, quins recursos necessita Catalunya, i no tenim cap tipus d'organisme, perquè l'Institut d'Estudis Autonòmics en aquests moments no està preparat per a això, que ens prepari una base documental doctrinal, i això és una autolimitació per a Catalunya. Anem segons la doctrina d'ells, del senyor Borrell o del qui sigui, i aquesta és una limitació per a Catalunya. I sap que hi va haver una iniciativa nostra que no va ser acceptada. Per tant, hi ha conductes, hi ha actuacions, això és humà perquè no som perfectes, que, objectivament, des del meu punt de vista, autolimiten Catalunya.

I, finalment, jo he parlat del tema de la funció pública perquè he cregut, de veritat, que en un debat de política general el tema de la funció en l'Administració pública no en pot ser absent. Vull dir, la columna vertebral del Govern de la institució de la Generalitat és reservada a la funció pública, són els seus funcionaris, no ens podem enganyar. Sense els 92.000 funcionaris que té la Generalitat de Catalunya doncs legislaríem en el buit, el DOGC, el *Diari Oficial de la Generalitat* promulgaria decrets, lleis, el que vostès vulguin, però després qui controla tot això, qui fa complir tot això? Són els funcionaris de la Generalitat, i hem d'analitzar efectivament si estem creant una administració, una funció pública catalana a l'alçada del segle XXI i per crear i al servei d'una societat i d'un país modern, que és el que volem. Per això ho he tret; ja sé que no pot ser un llistat exhaustiu de temes el que porti aquí el President de la Generalitat en el seu discurs, però el tema de l'admi-

nistració de la funció pública no pot quedar, no pot ser absent en un debat d'aquestes característiques. I ja li he dit que hi ha coses, des del nostre punt de vista, que no funcionen adequadament.

I, ja per acabar, sobre el tema de l'esport, Jocs Olímpics. Bé, que quedi clar que nosaltres res més lluny de la nostra voluntat i de la nostra idea que posar bastons a les rodes del tema dels Jocs Olímpics, i crec que la nostra trajectòria en aquest sentit avala el que estic dient; ni a nivell d'Ajuntament de Barcelona, ni de Diputació, ni de COOB, ni de cap tipus d'organisme institucional on sigui present Aliança Popular nosaltres no fem més que el que honestament i modestament podem fer per col·laborar en l'èxit, que serà un èxit de tots. Però això no ho diem nosaltres, ho diuen tots els diaris, tots els diaris..., de fa tres dies? No, això és del 4 d'octubre, d'abans-d'ahir : «Para el 92 se van a dar una serie de divergencias. Ayuntamiento, Generalitat, COI y Gobierno central mantienen un pulso en varios frentes». Ara en parlo perquè parla de Generalitat, i ho explicita : la Generalitat, no parlo de les coses específiques de l'Ajuntament de Barcelona : «La vía férrea condiciona la Villa Olímpica. La seguridad con retraso e incógnitas», no s'ha parlat de quin tipus de col·laboració pensa tenir la Generalitat en matèria policial, en matèria de seguretat en relació amb els Jocs Olímpics, i és un tema important. Per exemple, és a dir, portem coses que jo crec que s'han de portar aquí perquè és el moment, ja ha acabat Seül, és el moment de començar ja a posar la cinquena velocitat. Jo crec que no ha contestat vostè si té la voluntat política o no de crear, de veritat una comissió de seguiment que, en l'àmbit de competències de la Generalitat, des del Parlament pugui vetllar perquè, efectivament, les coses on la Generalitat té competències, on la Generalitat té responsabilitats van adequadament. La nostra obligació és demanar-ho, la seva és dir o donar la resposta que consideri adient, però, en tot cas, tingui en compte, senyor President, que nosaltres no podem, des del Parlament, en un esdeveniment d'aquestes característiques, d'aquesta importància, tenir només la informació que dona la premsa. Crec que tenim el dret i el deure de tenir un coneixement directe des del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

(Són les dues del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i per un temps de trenta minuts, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, «El Parlament de Catalunya acorda : constatar el progrés assolit en els terrenys econòmic i de modernització i la millora en l'àmplia temàtica del benestar social, i instar el

Govern de la Generalitat a continuar i aprofundir en la línia d'aquests objectius, que han d'assegurar que Catalunya sigui una societat moderna, oberta, competitiva i acollidora per a tots els seus ciutadans.» Si algú no ho recordava —n'hi ha de nous—, aquest és el gran treball que varem fer tots plegats l'any 87, ara fa un any, en el debat de política general. Varem estar aquí, com estem aquests dies, tres dies!, treballant en un debat parlamentari per acordar que Catalunya sigui «moderna, oberta, competitiva i acollidora». M'he permès aquest exercici, no amb cap afany de caure en el defecte que vull criticar, que és el del menyspreu d'aquesta Cambra, sinó per intentar, com a qüestió prèvia, una breu digressió sobre la forma en què la majoria actual i el seu President acostumen a tractar l'ús estatutari del Parlament, de les seves diputades i dels seus diputats.

Jo estava temptat de fer-me la pregunta: «de què serveix aquest debat?», però correctament em varen dir: «millor fes la pregunta: "de què serveixen les resolucions?"», perquè jo sí que puc avançar que aquesta Resolució no va servir de res. El debat podria servir, però el President Pujol ens té acostumats a —i ho diu ell, i no canviarà— un discurs que o bé es refugia en l'agressor exterior —i aquest any li faig mercè que és el que menys ho ha practicat, excepte algunes vegades que ha ensenyat les orelles del finançament, o d'uns projectes cap al 91—, o aquesta tàctica tan hàbil de tirar cap al cistell dels socialistes qualsevol crítica que vingui de qualsevol altre rengle d'aquest hemicicle, i especialment, senyor President, amb un mètode, al meu entendre, molt poc elegant, que és, cada vegada que sent una crítica, dir: «és clar, vostès fan la seva funció, criticar-ho tot», i no només ho hem patit nosaltres, aquest matí ho ha patit algun altre grup; hi estem acostumats. Crec que la resta de grups parlamentaris potser poden dir algunes coses interessants, potser han elaborat propostes, potser poden oferir solucions a les problemàtiques del poble de Catalunya. No s'hi val, a presentar-se com a home de govern que o bé la responsabilitat és de fora, o bé la que pugui haver aquí dintre, «és clar, fan la seva feina», degradant la definició de la nostra feina, com si la nostra feina fos venir aquí al «pim-pam-pum» o a rebentar l'acció de govern, que aquesta no és la feina d'una oposició, com han demostrat a bastament tots, sense excepció, els grups parlamentaris d'aquesta Cambra —i en té proves— durant bastants anys, i el Grup d'Iniciativa per Catalunya li ho demostrarà encara amb més força durant aquesta legislatura, proposant coses que serviran i que la tossuderia acabarà imposant com les solucions més idònies als problemes de Catalunya.

Per tant, jo demanaria a la majoria i al seu President, al President de la Generalitat de Catalunya, que en el debat escoltem-nos tots i anem no només a aprendre, no només a fer audició —com s'ha fet aquest matí—, també a fer política i a sintetitzar propostes. Podria repassar, no la de l'any 87, la del 84, 85 i 86 —no es pensin que és només la de l'any 87—, i veuríem com hem anat, entre tots —perquè després resulta que són mandats del Parlament, no són mandats del Grup de Convergència i Unió; quan surten aprovats d'aquesta Cambra són del Parlament—, com hem anat devaluant el sentit de les resolucions que es prenen en aquest debat, per tant el mateix paper del Parlament, que aquí no fa ni impuls ni control. Si algú ha sentit, durant aquestes hores que hem anat assistint a aquest debat, vertaderament línies d'impuls o de control recollides en

aquest sentit pel Govern, nosaltres segurament devíem estar, en aquells moments, desorientats o distrets.

Iniciativa per Catalunya farà un nou intent de valorar el Parlament, la seva tasca política, i ho farà amb unes reflexions, amb unes orientacions i amb un farcell de propostes que connecten amb temes que avui són preocupació de primer rengle a escala internacional, i quan els fem aterrar a Catalunya serveixen per a diferenciar grups parlamentaris, ideologies, propostes, i per fer debat democràtic i buscar aquella síntesi del pluralisme. Orientacions, reflexions i propostes que nosaltres voldrem —ho intentarem, malgrat el temps— relacionar amb els corrents més progressistes que hi ha avui arreu del món: sobre el medi ambient i l'ecologia, sobre la política territorial, sobre la revolució que està havent-hi en tot el sistema productiu de la població, sobre el que són els nous valors de societat i sobre, també, la solidaritat, la pau i la distensió. I en parlarem amb propostes que tindran, al seu dia, la seva traducció pressupostària i també de vinculació parlamentària, perquè considerem —amb tota la nostra modèstia— que han de ser tingudes en compte per ser aprovades, esmenades o rebutjades per aquesta Cambra.

És una preocupació de primeríssim ordre, avui, de la majoria de governs —especialment dels de signe progressista a escala mundial— la conservació del territori, de la naturalesa, el que en diem ecologia, el que en diem medi ambient. El President de la Generalitat ha esmerçat en aquest tema, durant el seu discurs, 0,0 paraules. En el debat d'investidura igual, i en la resposta a algun diputat hi ha passat, al nostre entendre, en qüestions ben anecdòtiques, com fer una digressió sobre si funciona millor una direcció general o una comissió interdepartamental, o com dalt d'un helicòpter es pot arribar a contemplar el territori. Nosaltres considerem que seria hora que, d'acord amb les competències estatutàries de Catalunya, hi hagués un pla territorial de Catalunya, i no ho considera el Grup d'Iniciativa per Catalunya sols, ho va considerar el Parlament..., perdó, millor dit, a impuls del Parlament, el Consell Executiu de la Generalitat, quan el 18 de febrer de 1981, 1981, va aprovar les directrius per elaborar aquest pla, directrius on es deia: «evitar una estructura dual urbana-rural, potenciar territoris per a augmentar la qualitat de vida, un repartiment cultural, social i econòmic...», etcètera —els faig gràcia de tots aquests criteris. Deuen continuar elaborant aquest pla, que desconec i que, a set anys d'aquella data, continua essent una greu mancança que nosaltres posem per davant de totes. El que en uns moments de reactivació, de bafarada especulativa —com tots podem detectar—, d'un impacte claríssim en el nostre territori, d'un país que s'està degradant com feia molts anys no havia succeït, i —dit en termes ben clars— com està recordant algun quotidià el seu suplement dominical, com des del franquisme no passava, sota un govern nacionalista. I això des de l'helicòpter es deu veure molt bé, senyor Hortalà, molt millor que passejant, com es degrada aquest país —i estalvio tota la llista de casos de com es pot notar que es degrada—, i el Govern de Catalunya en aquest camp ha fet coses —i no vaig ara a entrar en el defecte de rebentar-ho tot—, però no n'ha fet en una de les preocupacions de primer rengle, com en té qualsevol govern progressista —i potser és lògic, perquè parlo de qualsevol govern progressista.

Reserves naturals, per exemple. Quina és la legislació?, com

s'aplica?, quins recursos s'apliquen? La societat de Catalunya sí que intenta —de vegades amb esforços molt minsos— defensar la degradació de reserves naturals. Al Prat de Llobregat, s'ha anunciat per part del Consell Executiu de la Generalitat que es retallará la reserva que hi havia allà. Perdó, hi ha un decret que en part està congelat —contestant una intervenció d'un diputat socialista. N'hi ha un altre que és ja vigent, però el que nosaltres ens temem és que encara es vagi més lluny, segons paraules del propi President de la Generalitat, això sí, perquè les aus posen en perill els avions. L'informe internacional sobre aeroports i aus diu que les aus que posen en perill els avions són els voltors africans o les àligues de mida gran —que jo sàpiga, al Prat de Llobregat encara no han anat a niar ni els voltors africans ni les àligues de mida gran. El Prat de Llobregat, que m'hi podria estendre, sobre el que significa un dels municipis més conflictius per les seves possibilitats especulatives o d'ordenació, on per exemple encara queden els darrers quilòmetres de platja verge prop de la ciutat de Barcelona, però que avui són de tots, encara, i que demà potser ja no ho seran. Podríem parlar del club de golf que es vol construir a l'estany de Banyoles, de com una llei de les Alberes dorm el somni dels justos en la seva aplicació —millor dit, l'agost del 88, vora dos anys després, s'ha nomenat una junta. Com l'any 83 aquí aprovem una comissió per al Montsec i com no hi ha hagut res de res realitzat al respecte. Com, en definitiva, es van reduint aquestes reserves i, sobretot, si volen una dada que potser val més que les meves paraules, com les tractem? Per a reserves naturals del Pressupost del 87, 57 milions, el del 88, 75 milions; un bon pressupost per a les reserves naturals de Catalunya. Hi ha algun ens local que té quatre vegades més pressupost per a les reserves naturals que el mateix Govern de Catalunya.

El President de la Generalitat, algunes vegades, ha respost aquest tema de l'ecologia: «Què es pensen vostès? Que anem a esmerçar milers de milions de pessetes perquè un nano jove amb uns binocles pugui veure com un ocellet aterra a la reserva?» Nosaltres considerem que aquest és un tema molt més important que el que es pugui caricaturitzar a través de la preocupació dels anomenats «ecologistes»; que gràcies a ells molt sovint s'han salvat zones del territori. Hi ha uns corrents potentíssims d'especulació i d'agressió al territori de Catalunya, que tenen noms i cognoms, i, de vegades, de personalitats destacades d'aquest país, que no solament volen agredir allà on anirà el petit ocell a aterrar, sinó que volen agredir zones molt properes d'aquest mateix Parlament.

Podríem parlar, en aquest sentit, que el tema del medi ambient no és exclusivament un tema de reserves naturals, i m'hauria agradat tenir temps de referir-me —ja que el President de la Generalitat s'hi ha referit aquest matí— als abocadors: dos milions i mig de tones de residus industrials s'abocuen a Catalunya, i segons la mateixa Generalitat n'hi ha 2,2 d'aquests milions de tones que no són controlats, que són il·legals; a les nuclears, al desinterès per la seguretat de la Petroleoquímica de Tarragona —ja varen crear una Comissió que va morir amb les eleccions, ara en creen una altra, veurem què farem; en parlarem després de les comissions parlamentàries—; de les aigües, per exemple; per no entrar en la llarga tirallonga de qüestions: a Reus, aquest any, s'han perdut tres milions de metres cúbics per la no-capacitat del pantà de Riudecanyes, perquè un projecte sobre el seu creixe-

ment està esperant també que algú l'arribi a realitzar —abans el MOPU, avui el Govern de la Generalitat. Sanejament: seria bo, senyor President, que llegíssim la llista dels rius que estan per sanejar, i per què ajuntaments de comarques senceres no passen les taxes a sanejament? Perquè saben que la Generalitat no actua, perquè hi ha, fins i tot, una certa situació com de rebel·lió davant de la normativa, perquè saben que la Generalitat no aplicarà ni actuarà en aquests casos; com manquen les inversions per a prevenir inundacions a l'àrea metropolitana de Barcelona. Tot això és medi ambient, també; no és només —que també ho és— l'ocellet que aterra a la reserva, això també és medi ambient.

Avui a Europa no es pot fer una obra pública..., hi ha una normativa que exigeix davant d'una obra pública un estudi d'impacte. Podríem fer una llarga llista d'obres que estan en marxa —algunes d'elles ben auspiades per la Generalitat— on no hi ha estudis seriosos d'impacte, i en podríem fer una altra on es posen en marxa aquestes obres amb fallàcies —o per no dir eufemismes— d'estudis d'impacte —i estalvio la llista, si de cas després en parlarem.

En un país que curiosament està mancat d'infraestructures, que no són només carreteres, però que també són carreteres. Senyor Cullell, vostè l'any 80 va prometre que la nacional 152 arribaria —era Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, aleshores— amb doble carril a Vic. Fantàstic! L'any 80 va dir que el 84 s'arribaria amb doble carril a Vic. Som a l'any 88. A la primera legislatura varen dir que vostès acabarien amb quatre anys l'eix transversal, avui ens han dit —ahir, millor dit, perdó— que s'iniciarà potser l'eix transversal abans del 91. És clar, si el debat ha de ser, quan entrem en terreny concret, com el de les carreteres o el territori, a promeses, obidant incompliments, aleshores comprendran que encara és més difícil que l'oposició intenti fer propostes elaborades, quan —com es va recordar durant la campanya electoral— el tema de les infraestructures són un vertader coll d'ampolla avui, tant les grans infraestructures com totes aquelles comarques on encara passen per la vergonya que pobles habitats i on hi ha producció ramadera s'hi arriba per camins que qui hi vagi amb un cotxe normal hi deixarà al cap d'un temps de passar-hi. I això no és una exageració ni demagògia, convido el senyor President, amb helicòpter o amb un altre vehicle, si pot ser un tot-terreny, que hi anem quan vulgui, i en veurem centenars i centenars d'aquests quilòmetres, per les comarques de Catalunya.

Política territorial és infraestructura, és medi ambient, és ecologia, és recuilibri del territori, i no, com es pot demostrar amb estadístiques a la mà, creixent desigualtat entre els territoris del país; manca de programació econòmica i territorial. Nosaltres demanàrem majors dotacions per als consells comarcals, perquè els vertaders protagonistes democràtics d'aquelles contrades fossin els que poguessin empenyer solucions a aquestes qüestions. Hi ha consells comarcals, no un ni dos, amb majoria de Convergència i Unió, que han retornat les propostes de pla comarcal que els ha fet el Govern de la Generalitat. Per exemple, per què? Perquè es preveïen unes inversions segurament no necessàries en aquella comarca, deu i cent vegades més diners que per a escoles o per a sanitat. Ho repeteixo: amb majoria absoluta de Convergència i Unió, perquè no es digui que són aquells que es manipulen des d'altres majories o orientacions polítiques.

Nosaltres apostem per un model territorial que, amb els instruments amb què ens han anat dotant, donin protagonisme a aquests subjectes democràtics, amb les corresponents dotacions; per afrontar aquest increment d'aquesta desigualtat o depressió, el despoblament —i no parlem només del Pallars o la Noguera Alta, i també en parlem—; no admetem, en absolut, aquesta falsa polèmica que s'ha instal·lat a Catalunya entre Barcelona i la Catalunya interior; a l'àrea metropolitana, a Sant Vicenç dels Horts, a Sant Cosme, a quantitat de zones de l'àrea metropolitana, avui hi ha vertaderes desigualtats que, de vegades, s'hi actua segurament encara amb mitjans desproporcionats, de vegades estem en la més absoluta desorientació, i en som responsables tots aquells que, d'una manera o altra, des del Govern o des de l'oposició, avui estem elegits per governar Catalunya, des d'un ajuntament, des d'un consell comarcal, des d'una entitat metropolitana o des del mateix Govern de la Generalitat. El cas més flagrant a què em podria referir amb extensió de despoblament, òbviament, és el del camp; el tema de l'agricultura, el tema de l'empresa familiar agrària, senyor Miró; llei de l'any 85 : Modernització de l'Empresa Familiar Agrària —modernització, gran concepte. Cap desplegament. Això sí, s'ha obert un registre; hi ha 2.000 registrats; al pressupost del 88, sis milions per a aquests, són 25.000 pessetes per casa per a ajut comptable —gran modernització de l'empresa familiar agrària. I després s'estranyen que quan un va amb helicòpter, a peu o amb cotxe, a una comarca, com a mi em va succeir a Tarragona, em digués una persona representant dels pagesos : «Els joves no volen treballar la terra, no hi veuen cap futur». Una frase que ja ens la podíem esperar, però que es diu centenars i centenars de vegades : empobriment i envelliment. Nosaltres proposem que de cara al 93 es faci un vertader programa de xoc per a la nostra agricultura, de vertadera modernització, de línies de foment i d'impuls; que els pagesos arribin a controlar de debò les matèries primeres i la comercialització dels seus productes; un programa d'ajut a cooperatives de segon grau —i ens disposem a entrar en aquesta Cambra mesures al respecte—, o d'industrialització del camp, del camp de Catalunya —no lluny de Catalunya, com succeeix sovint amb productes nostres, que han d'anar a ser industrialitzats lluny d'aquesta comunitat.

Perdonin si m'he estès excessivament en una temàtica que considerem importantíssima, que és : infraestructura, ecologia, medi ambient, equilibri territorial, però, com que és la nostra tasca, i anunciant un conjunt de propostes, és per reequilibrar la manca d'atenció, no només en el seu discurs, senyor Pujol, sinó en vuit anys de govern que ha tingut el Govern de la Generalitat de Catalunya, i els resultats, aquests sí, són ben visibles per a tothom.

Avui dia hi ha un debat arreu del món sobre què signifiquen els canvis de les forces productives i de l'ocupació, i per exemple, què significa això lligat amb Europa; en uns moments de reactivació, en uns moments de major riquesa per ser redistribuïda, en uns moments d'afirmació de sectors productius. Miri, jo fa cinc dies era a Sardenya reunit en un congrés, un *convegno*, per commemorar els quaranta anys de l'autonomia especial de Sardenya. Hi havia presidents de governs regionals, presidents de parlaments, i en el debat econòmic es feia un repàs dels sectors autòctons de l'economia, i mi em feia vergonya pensar en Catalunya, pensant en una pregunta que li

vàrem fer al President de la Generalitat en el debat d'investidura i que, òbviament no va respondre : ens pot repassar les grans empreses que han fet el desenvolupament capitalista de Catalunya i en mans de qui estan avui? Podem repassar els sectors financers autòctons de Catalunya i en mans de qui estan avui? No només, senyor Hortalà, les caixes, bancs i sectors importants de decisió, i repassàvem la Llombardia, i repassàvem una sèrie de regions que sovint el President ens cita —eren italianes, no hi havia Rhône-Alpes, però n'hi havia altres d'italianes que ell ens ha citat—, i ens adonàvem d'una diferència, no només quantitativa, «qualitativa» de les polítiques regionals per enfortir sectors autòctons propis. No podem caure en la demagògia de dir : «el país està en venda», com a vegades simplísticament s'ha dit; com el mateix Director d'Indústria actual de la Generalitat ha dit en unes declaracions, significant que ara del que es tracta és que nosaltres anem a comprar també a Europa. No, però hem de destriar quins tipus d'inversions vénen, però hi ha inversions que vénen aquí a Catalunya purament i simplement a especular, o d'altres que vénen —com va reconèixer el mateix President de la Generalitat, i ell està d'acord amb la seva filosofia, nosaltres no— purament i simplement a comprar quotes de mercat, com és el cas d'Electrolux, que m'agradaria entretenir-me sobre neveres i sobre carreteres, perquè n'hi hauria també per posar-hi cadires, en aquest sentit, en tot el que són precisions sobre l'acord que es va assolir en aquella empresa. La SEAT. La SEAT és l'exemple que va com anell al dit per a les carreteres per què s'han de dur les neveres. El pla de Volkswagen a SEAT camina a crear, en les diverses plantes de Catalunya, purament i simplement els muntatges d'automòbils : vindran per carretera les peces, se n'aniran per carretera els automòbils, i ja sabem aquella economia que purament i simplement servirà per muntar. Això està en els plans industrials de Volkswagen, no és un invent de qualsevol diputat, i és conegut per la Generalitat. Podríem citar la Maquinista —podríem citar Maquinista—, i vostè dirà : «Això és empresa pública»; en parlarem de com la Generalitat aposta per aquests sectors públics o privats de base autonòmica a Catalunya : Salvat i Hachette, dins d'una llarga llista, i cada cas seria diferent. Podríem citar la reconversió —ja que la va citar el President de la Generalitat—, la del tèxtil; no ha acabat, la reconversió del tèxtil no ha acabat. O què és el que passa a Puigneró? O què és el que passa en el conjunt d'empreses del cotó, que és evident que s'estan aprofitant d'aquells cabals públics que anaven per a reconversió, però avui estan servint per fer vertadera repressió sindical —vertadera repressió sindical— a comarques senceres per veure si així entra la por a la gent perquè no vagi a defensar els seus propis drets, i, de nou, podríem llegir una llarga llista d'empreses del tèxtil on hi ha aquesta reconversió, que, és clar, com que ja no està oficialment reconeguda, com si no hi fos.

M'ha fet gràcia —i no ho tenia apuntat a les nostres elaboracions— que aquest matí el President es referís, com una medalla, als 5.000 milions que es van pressupostar l'any 82 per al foment de l'ocupació. És clar, ara tornariem a entrar en aquella cantarella de què va passar amb els 5.000 milions l'any 83, que no és que va passar que els fessin desaparèixer, van anar a altres partides, però el 83 i el 84, per art de màgia, va desaparèixer el fons d'ocupació de 5.000 milions; no és exactament una medalla el fet d'aquests 5.000 milions, 2.700 dels

quals eren dels ens locals. És clar, tot això té molt a veure amb Europa, té molt a veure amb el discurs que avui les forces progressistes estan fent sobre la futura Europa del 93 —evidentment amb un altre contingut—, d'una Europa social, d'una Europa no només de lliure mercaderia, d'una Europa no només d'anar a veure on invertim per treure major benefici, sinó d'una Europa on els ciutadans d'Europa notin, amb aquella unitat, un conjunt d'avantatges. Jo li podria parlar de què passa a Europa en salut i higiene laboral, quan tenim el més alt índex d'accidents, he sentit —o he llegit— unes declaracions del Conseller de Treball, el nou Conseller de Treball, que ha dit que ara —ara— es dedicarà molt a fons en salut i higiene laboral; fem un acte de confiança, però fins avui alt índex d'accidents, condicions sense control als centres, manca d'aplicació a la normativa europea i manca d'acció de govern, i anunciem nosaltres una proposició de llei sobre salut i higiene laboral en aquesta Cambra.

És clar que Europa, en aquest Parlament, no existeix. Aquest matí el President ha dit —i és una pregunta que li faig molt específicament— que es crearà una comissió informativa d'aquest Parlament perquè el Patronat Català ens vingui a informar —si m'erro estaré molt content de poder rectificar—; he sentit un informatiu d'aquest migdia per una ràdio : «S'ha anunciat per boca del President Pujol que el Parlament ja participarà al Patronat Català Pro Europa». Ep!, comissions, en aquest Parlament, n'hem fet : una, a la primera legislatura —va servir per fer un viatge a Brussel·les, això sí, aquells que volen viatjar que sàpiguen que uns van anar a Brussel·les, punt; no va servir per a res més. A la segona legislatura, com que no servia per a res li van canviar el nom; molt bé, ara li tornem a canviar el nom; pregunta : serà purament i exclusivament una comissió informativa, o serà —com deia aquest informatiu del migdia—, de debò, l'entrada de tot l'arc parlamentari al Patronat Català Pro Europa? Recordo d'Europa que estem pendents del famós «observador» o institució similar, Govern del PSOE-Govern de Catalunya des del 86, per assegurar que les nostres competències siguin respectades a la Comunitat europea. I d'Europa no em puc estar de citar la nineta dels ulls del President Pujol, l'Assemblea Regional Europea. Vostè, senyor President, ha coquetejat amb un càrrec aquest estiu : «Que seré o no seré President, que em presentaré, no em presentaré» (*remor de veus*), quan vostè sabia —i, si no ho sabia, jo li passaré la informació— que tenia escassíssimes —per no dir nul·les— possibilitats de presidir-la. I aquest Grup parlamentari que jo represento hauria estat orgullós que un català fos el President de l'Assemblea Regional Europea, i no la menysté gens, malgrat que tingui càrrec de consultiu; el que sí que li sembla poc seriós —potser és perquè a l'estiu hi ha poques notícies— és que ens passem des de la més alta institució, de la Generalitat, jugant amb aquesta Presidència. Però encara és més greu que quan es presenta a Taormina —i vostè hi era— la Carta de les Regions —presentada per Francaccio de Pascuale, President de la Comissió Regional del Parlament Europeu—, el Grup Liberal, on s'incardinen els seus diputats al Parlament Europeu, Simone Veil, la seva portaveu, digui «no», i no també a tot el que significava una Europa de les regions, que —repassava les actes fil per randa— no obre boca el President de la Generalitat, i es presenta una esmena per part d'un diputat socialista, del PSOE, per bloquejar també la Carta

de les Regions, i el tema queda ajornat. Són corresponsables d'un graó concret que havia de pujar un tema important per a Europa : la Carta de les Regions a la famosa Assemblea de les Regions Europees.

I, per acabar aquesta temàtica socio-econòmica, conscient de la velocitat i de la síntesi excessiva, quan nosaltres diem en declaracions : «El President no ha parlat de treballadors», no estem dient : «Falta això, falta allò altre»; és que curiosament, any rere any, i no només en el debat de política general, fins i tot en l'acció de govern de la Generalitat, els sindicats no existeixen. El Consell de Treball, podríem repassar de què ha servit. El Consell Català de la Funció Pública, què? Algun dia funcionarà? Servirà? És que no són interlocutors? I ho són a Europa! Tenen una bona prova, ara : els dos sindicats majoritaris de Catalunya, UGT i Comissions, han demanat unes negociacions per concertar amb el Govern de la Generalitat, i esperen resposta, per concertar mesures que avui estan en discussió arreu d'Europa, connectades amb aquell conjunt de propostes que amb caire progressista serveixen per fer avançar d'una altra manera l'economia, valors de societat, valors de drets, de llibertats, de condicions de vida,... debats continus sobre la societat dels dos terços. Debats seriosos,... No parlar del benestar social lleugerament : debats seriosos sobre el que significa avui la modernització econòmica i la societat dels dos terços. No dir : "No, és que em trobo amb un o dos que em diuen "no som dels sis milions, perquè vostè no m'ha solucionat el meu problema". D'entrada, recordin tots vostès que un 45% de l'electorat no va anar a votar en les darreres eleccions, i va passar —va passar de les eleccions a aquesta Cambra—; recordin vostès que només a l'àrea metropolitana de Barcelona hi ha un 11,9 d'analfabets adults —això són estadístiques oficials—,... Podríem veure fins a quin punt atreiem aquests sectors amb un debat progressista, sobre una modernització real de la sanitat, de l'ensenyament, del servei català de la salut —presentat just abans de les eleccions, i ara no sé què passarà amb ell—, de la urgentíssima reforma dels centres d'assistència primària —sobre els quals anunciem propostes per part del nostre grup parlamentari—, sobre l'acord ciutadà que continuem demanant sobre el tema de l'ensenyament —no només perquè els mestres facin aflorar els problemes; molt abans que els mestres, els problemes ja hi eren—, un acord ciutadà sobre els pressupostos —vergonya per a l'Estat espanyol i per a Catalunya, la misèria que dediquem a ensenyament tots plegats, quan ens omplim la boca de modernització, i sobre la qualitat i l'enfocament de l'ensenyament—, sobre l'habitatge... Agafin un diari d'aquest matí i vegin el suplement de l'habitatge i comprovin quants ciutadans de Catalunya poden comprar avui un habitatge. Què significa avui el problema de l'habitatge, especialment per a la joventut? I quines mesures de govern es podrien fer des d'aquesta mateixa Cambra, com és un suport públic als lloguers o plans d'habitatges de protecció oficial? O fins i tot al cooperativisme —el miren una mica millor que als sindicats, però, vaja, tampoc és que siguin gaire bons als ulls de la Generalitat... del Consell Executiu, més ben dit.

De la cultura. Una cultura autocrítica, en part, per part del Govern de la Generalitat, del seu President, perquè l'espectacularitat ha eliminat l'eficiència; evidentment, amb els pressupostos que va tenir el senyor Ferrer, de cultura, poca eficiència podia tenir, el senyor Ferrer : pressupostos que no arribaven

de vegades ni a subvencionar centres importants de cultura com hi ha en algunes poblacions del cinturó industrial de Barcelona, amb centenars de milions gastats, i fent dansa, i fent música, i fent allò que el President reclamava a l'hora de l'eficiència.

Podríem parlar de TV3. Com ajuda a aquesta cultura? Perquè nosaltres voldríem assenyalar un altre defecte en el tema cultural, no només l'espectacularitat : el «papanatisme» davant d'un forani. *La casa dels famosos*, un programa fantàstic, que eleva el nivell cultural del país! Veure el conjunt de sèries, o com es reproduïxen als noticiaris, degradant la seva qualitat, aquests fenòmens de subcultura. I no entrem en la falsa polèmica de la cultura d'*élites* i la cultura de masses, sinó que vegin vostès a Europa com aquells governs progressistes eleven el nivell cultural a través d'un mitjà tan important com és la televisió.

Quant cinema català tenim avui? Quant teatre nacional —no només actor nacional : teatre nacional i teatre català— tenim avui?

Paraules del President de la Generalitat : «Els nanos saben els noms dels jugadors de l'NBA». D'aquí a uns anys, senyor President, els nanos no sabran els noms de cap cantant de la cançó catalana, perquè el dia que plegui el Raimon, la Maria del Mar, el Lluís Llach, la Marina i alguns més, s'haurà acabat la cançó catalana, amb un govern nacionalista, i serà *chapeau* per a tots nosaltres.

Televisions que..., evidentment, ahir vàrem sentir, amb un to molt categòric, que no hi havia acord, etcètera, i nosaltres ens prenguérem la molèstia, ahir al vespre, de tornar a apretar el canal 51, i vàrem continuar veient la guerra de canals. El més important no és veure la guerra de canals : és com hem estat setmanes i setmanes tots tranquil·lament assistint que amb diner públic, amb diner de tots, una televisió anés emetent i l'altre anés tapant —és una prova molt clara del gran consens i entesa que hi ha en aquest país—, amb diner públic, i a ningú se li ocorria que potser valdria la pena fer un estudi de les previsions i de les necessitats televisives que hi ha a Catalunya. I de retruc varen rebre els febles, el canal 08, la televisió local, que nosaltres, com ja vàrem intentar en l'anterior legislatura, i tornarem a intentar en aquesta, apostem decididament per la seva protecció i foment.

En els valors de societat ens agradaria entrar a fons sobre l'article de mossèn Ventosa, senyor Pujol, i sobre el que significa el quart món, i el que diu ell que el lèxic cultural incapacita a vegades a accedir, els més menystinguts, als recursos oferts per a tothom. Per exemple, la gent gran i els ajuts domiciliaris que li manquen a Barcelona, on hi ha un dèficit de sis mil places de residència i dues mil d'assistides, on l'Ajuntament ja ha començat a posar diners i la Generalitat encara brilla per la seva absència. Per exemple, a les converses que tinguérem al local d'Unió Democràtica sobre benestar social, i recordi quin grup va fer propostes damunt de la taula amb pressupostos a la mà, i que varen ser escombrades, i que les tornarem a presentar. Per exemple, la Conselleria que existeix, la de Benestar Social... i encara no sabem què fa vostè, senyor Conseller, perquè ni a la investidura, ni avui se'ns n'ha parlat : anem seguint el DOGC i veiem què li van passant. Però aquest debat —no riguem— està previst per a l'orientació política del Govern; vostè és l'únic nou, aquí; semblava que, en aquest,

ens anaven a explicar com s'orientava la seva conselleria : no. Presentarem una resolució demanant que vostè vagi a la corresponent comissió a explicar-ho, però no hi ha, realment, no hi ha un debat polític sobre el que significa benestar social sense caure en cap d'aquelles demagògies.

Menors. Els podria llegir el que aquest Parlament va aprovar el setembre del 87, un conjunt de recomanacions al Govern per combatre tots els maltractaments de menors : l'altre dia en una reunió solemne es va constatar des de tots els grups parlamentaris que estan totes elles per complir. Això és el que s'ha de fer en el debat de política general, aquest repàs, i veure de marcar línies d'acció per superar això, no per anar a rebentar el Govern, no per anar a veure qui queda més brillant i a veure com li responc : per marcar les línies d'acció durant l'any vinent en el curs parlamentari del curs governamental.

Una societat de ple respecte als drets de tothom, els drets de la dona, també, i per això deïem «no ha citat les dones», discriminades per un dret civil català encara per reformar, discriminades salarialment encara a molts centres de treball a Catalunya.

Un respecte als drets, amb en una societat que està muda, en silenci, quan Carles Castellanos està a la presó. El nostre Grup va intentar recórrer contra la Llei Antiterrorista, ho va intentar amb Esquerra Republicana; vàrem sentir arguments molt jurídicament armats, des del punt de vista formal, per no votar aquell recurs. Avui, aplicant aquella Llei, hi ha un cas sense processament, sense coneixement de causes, d'empresonament, i com diu el fiscal Moscoso —malauradament aplicat a un cas molt més vergonyós— : «En derecho, es una situación anómala estar en la cárcel sin haber sido procesado».

Podríem parlar, per últim, de pau i solidaritat, i en aquest sentit Catalunya, que ha estat sempre solidària, sempre ha estat en el combat per les llibertats, com s'ha demostrat avui amb el tema de Xile, com es demostra en els forats que hi ha en aquesta Mesa i en els escons parlamentaris, a la delegació, i que nosaltres ens afegim a totes aquelles veus que exigeixen un inici real del procés democràtic, del vertader procés democràtic, que pot ser garantit també des d'aquesta solidaritat internacional : no només manifestar el nostre agraïment al poble xilè —com aquí s'ha fet també aquest matí— per com va acollir exiliats l'any 39 o per com Pablo Neruda va fer aquella esplèndida oda a Lluís Companys, President de la Generalitat, sinó com hem de continuar amatents a aquesta tasca de solidaritat i de pau.

Se'n parla, de pau, pel món. I mentre se'n parla, de pau, pel món —i nosaltres presentarem una proposició de llei de cultura de la pau en aquesta Cambra, com n'hi ha a quantitats de governs estatals i substats d'arreu d'Europa—, quan se n'està parlant, el Govern del PSOE firma un conveni defensiu amb Estats Units que al nostre entendre vulnera directament les previsions que acompanyaren el referèndum de l'OTAN —que va guanyar el «no», a Catalunya— en termes de reserva sobre la possible autorització nuclear per part del Govern o la no-fiscalització de la càrrega d'avions o vaixells, i Minoria Catalana diu : «Acuerdo respecto al resultado del referéndum, este convenio acuerda respecto al resultado del referéndum». O sigui, amb tota sinceritat, volem manifestar la nostra protesta davant d'aquesta befa a l'expressió pacifista democràtica del poble de Catalunya per part dels dos grups majoritaris d'aquesta

Cambra.

Nord-sud. Una altra expressió de solidaritat i de valors de societat de Catalunya. L'any 85 es demana a la Generalitat una resposta al Fons Català de Cooperació; estan esperant aquesta resposta. Nosaltres també intentarem impulsar amb altres aquesta qüestió.

Amb quins instruments caldria dur a terme la nostra política autonòmica? Un conseller em demanava aquest matí: «Bé, ja sabem el que direu: la Llei de Bases del Règim Local, la Llei de la Funció Pública,...» Valdria la pena, perquè encara hi ha temes que cuegen, al respecte... El bloqueig autonòmic, que alguns ja en comencen a parlar, també, no solament nosaltres: presons, sanitat, finançament, la guerra dels canals, la seguretat, la guerra dels viatges, el caos de Barcelona —que si metro sí, metro no; mentrestant, dels vint mil milions que s'havien d'haver gastat l'any 88, només se n'han invertit cinc mil, afectant zones com el fons de Santa Coloma o com barris extraradis de Barcelona—, els cinturons... Si això no és bloqueig i enfrontament d'administracions, no sé com ho diríem. Cal coordinació entre les administracions, cal coordinació sobre programes concrets, amb instruments concrets. Quan nosaltres parlem d'un acord nacional sobre l'autogovern, no estem fent el discurs abrindament nacionalista d'Iniciativa per Catalunya. Hem estudiat a fons quines són les solucions a problemes com el de la seguretat, com el dels governs civils, com el de la perifèrica, i oferim solucions. Quan nosaltres parlem que la Comissió de Cooperació hauria de revertir sobre la de Traspassos, en són molt amatents, del que significa, o de que per què caldria potenciar els consells comarcals, o simplificar l'àrea de la regió I, o anar a institucionalitzar la Vall d'Aran, o anar a desbloquejar la Junta de Seguretat.

Senyor Gomis, amb tot el respecte, el senyor Bassols va cometre l'error que ja havien comès antecessors d'ell en el càrrec, d'anunciar un dia —com es diu, *a bombo y platillo*—: «S'ha desbloquejat la Junta de Seguretat», i al cap d'uns mesos, no gaires, va haver de rectificar. Avui no l'ha comès vostè, l'ha comès el President de la Generalitat: «S'ha desbloquejat la Junta de Seguretat». Bé, com que ja tantes vegades ens ho han anunciat, d'entrada, perdóni'ns, una certa malfiança... Tant de bo!

Sobre les propostes del 85? Preguntem i demanem respostes, sobre les que s'han llegit aquest matí a la Cambra, que varen ser votades per Esquerra Republicana també, i per Convergència, i aleshores pel Grup del PSUC, perquè recollien un model que acabava amb policies locals i policies autonòmiques, a Catalunya, per qüestions internes de seguretat. Però, és clar, que se'ns llegeixi la proposta del 85 arran de propostes nostres... Preguntem: ¿s'ha desbloquejat per anar cap a aquest model o no s'hi pot anar perquè un dia es va votar a Madrid la Llei de Cossos de Seguretat de l'Estat? I la va votar també Minoria Catalana, junt amb el PSOE! I, això, no seria transparent, reconèixer-ho? O s'ha desbloquejat per incloure els rurals, els «rurales», com a cos d'agents armats, també a la policia de Catalunya —que fins i tot s'ha intentat que serveis de la Conselleria d'Agricultura fessin funcions d'ordre públic—? O s'ha desbloquejat, com jo he vist aquest matí a dins d'aquesta casa, perquè entri policia privada que està guardant els aparells de TV3 a fora, i continuem amb la vergonya que institucions oficials, institucions públiques de Catalunya, són objecte de protec-

ció per la policia privada?

Nosaltres creiem que cal, de debò, una empenta institucional a través d'acords reals de coordinació, i que hi ha uns programes damunt la taula, i si algú —com li ha passat a algun dirigent polític— li escau que els proposin els petits, potser que s'hi avançi ell; els petits no busquem pas cap paternalisme ni busquem cap mena de marca de fàbrica en la proposta. Si hem estat elaborant a partir de realitats, i del Govern, a partir de realitats, veient quina és la solució, amb tota la força que tinguem la plantejarem i potser algun dia la farem avançar, com va succeir amb el finançament. Nosaltres reiterem la proposta de finançament, un altre exemple de proposta. Fixin-s'hi bé, senyores diputades i senyors diputats: en els pressupostos de l'any 89, de l'Estat, es preveu prop de 143.000 milions i escaig de participació de Catalunya als ingressos de l'Estat, fórmula pactada amb un sol vot en contra: el nostre. Si s'hagués aplicat la fórmula que vàrem elaborar tots i després vam deixar pel camí, serien, amb l'índex de mínims —el senyor Cullerell recordarà que hi havia un índex de mínims i un de màxims; jo m'agafo al de mínims—, 311.000 milions, 170.000 milions més que els que ens tocarà. No treguin les orelles del finançament per cobrir determinades responsabilitats. Siguin seriosos, si han signat per cinc anys, donin un exemple de seriositat i responsabilitat com a govern de Catalunya i continuem —nosaltres ens hi posarem els primers— en l'estudi de solucions per a desbloquejar això, però no juguïn tàcticament i partidísticament amb un tema tan important, que demana també coordinació i administracions.

I per acabar, senyor President, i agraint-li la seva benevolència, volíem citar un cas que ens ha alarmat del discurs del President de la Generalitat. Pot ser producte del seu estil; ell de vegades m'ha retret un defecte en què incorro sobretot en les rèpliques, de vegades l'apassionament, la forma de presentar les coses; però és que són formulacions, en aquest cas, i n'hi ha una que, al nostre entendre, és molt greu. Ahir es va dir: «Si això ens ajuda a tots plegats a reflexionar sobre la insinceritat que en bona part hi ha en el discurs polític en general, ja em dono per satisfet.» Podem posar-hi tota la sorra que vostès vulguin; per a nosaltres, serenament, és greu que el President del Govern de Catalunya digui: «la insinceritat que, en bona part, hi ha en el discurs polític en general». O això és un lapsus d'estil o sembla una frase adreçada a allò que de vegades ha estat en *vox populi*: «ja se sap, els polítics». Nosaltres pretenem ser molt sincers, i pretenem presentar aquí propostes i reivindicacions, i vehicular-les, i no hi juguem, amb la sinceritat. I de bell antuvi reconeixem la sinceritat de tots els grups parlamentaris, però fem un trist favor, si més no, a la pedagogia política, amb afirmacions com aquesta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, senyores i senyors diputats, Honorable senyor President, jo miraré de contestar tan bé com sàpiga i tan ordenadament com sàpiga i tan completament com sàpiga —em sembla que em deixaré algun punt— a tota la intervenció del senyor Ribó. Jo li volia demanar un favor al senyor Ribó: vostè em pot passar la Resolució amb la qual ha començat el seu discurs? (Pausa.) La té, no? (Pausa i remor de veus.)

Bé, la resolució que molt probablement proposarem al final d'aquest debat serà molt exactament la mateixa. I és lògic, és lògic, perquè aquesta tasca d'allò que en diem a vegades : «construir un país», i ara, en aquest sentit, doncs, entrarem en una política de modernitat, i convertir en una quadrícula de carreteres el territori de Catalunya, o bé, doncs, dotar Catalunya de tots els elements que necessita la competitivitat de la seva agricultura o de la seva indústria, o bé tantes i tantes coses, doncs, evidentment, és una cosa que no es fa ni en un any, ni en dos, ni en tres, ni en quatre, ni en cinc, ni en sis, ni en set ni en vuit. Per tant, en realitat, té molta lògica que des de fa vuit anys, més o menys, les resolucions d'aquests Parlament hagin estat les que han estat perquè la feina que havíem de fer no l'hem acabada, i, de fet, falta encara un bon tros per fer-ne. Ho dic perquè això no és cap motiu d'escàndol, al contrari; el que seria un motiu d'escàndol és que, conservant nosaltres la majoria absoluta aquest any féssim una resolució diferent de la que fèiem l'any passat o fa dos anys o fa tres anys. Aleshores sí que això resultaria un autèntic contrasentit.

Vull dir-li, senyor Ribó, una altra cosa. Miri, jo procuro en aquest debat, sempre que puc, però tinc la sensació que en aquest debat hauria de poder fer-ho, fer uns plantejaments al menys partidístics possible, sincerament, i al més dialogants possible. Vostè em parla que una vegada, per exemple, diu : «Ara aquest any no parla tant de l'agressió exterior...», sempre en parlo tan poc com puc, de l'agressió exterior; però, és clar, de vegades n'he de parlar i algunes vegades n'he hagut de parlar molt, i és que no n'he de parlar? És a dir, què s'ha de dir de la carta del senyor Rodríguez Colorado? Què se n'ha de dir, no? O d'això que explicava ahir, que hi ha una molt alta i experta personalitat de Madrid, que diu : «Oh, sí, sí, a vosaltres us tocaria 30 o 40.000 milions de pessetes —no té res a veure amb el que hem dit abans del finançament— del finançament de sanitat, però, mira, les coses són com són, i, a vosaltres, els 1.000 milions que demaneu no us els podem donar, seria un acte d'insolidaritat si insistíssiu demanant-ho, no? » I, com això, tantes altres coses. Què he de dir, davant d'això? Què ha de dir davant d'això el President de la Generalitat? Callar? No; ho ha de denunciar. Ja fem prou —i procuro fer-ho tant com puc— que aquestes disconformitats o aquests desacords profunds, en alguns casos, doncs els expressi de tal manera i miri de plantejar-nos en les meves relacions amb Madrid de tal manera que, per dir-ho així, no perjudiquin tota la resta de temes i tota la resta de sectors en els quals potser podrem discutir amb més exit; moltes vegades cal saber aïllar un tema que no funciona, per tal que la resta vagi endavant; de vegades cal fer-ho, altres cops, no.

Per altra banda, crec sincerament que vostè no em pot dir que jo no contesti, que fugi d'estudi. Jo pujo, podria perfectament donar una resposta global a tots els grups que intervenen, o podria fer això amb l'excepció del Partit Socialista de Catalunya, posem per cas, per considerar que és la principal força de l'oposició, i ningú podria dir que això és una desconsideració envers el Parlament ni envers els grups polítics. Jo surto en cada intervenció que hi ha, i que van, doncs, totes elles molt interessants, però moltes d'elles, realment, molt centrades en detalls i detallets, que és perfectament just, jo també en poso molts i, per tant, comprenc que vostès ho facin, però intentant contestar-ho tot. O sia que, de desconsideració, no n'hi ha cap.

I pel que dic de la crítica que pugui fer, vull dir-li, i fixi's bé que en aquest discurs, en aquest debat, jo he intentat tant com he pogut fer passar per davant aquells elements d'autocrítica, amb l'esperança —que ja li dic sincerament que en el cas de vostè crec que és absolutament vana— que algú pensi : «Home, potser jo també tinc alguna cosa que no faig prou bé, no? » Jo crec que vostè realment no ho entén, això, vull dir, aquest plantejament de pensar que la política, a part del que són les formulacions polítiques i a part del que són..., en fi, doncs, els balanços polítics, si és que es pot dir així, crec sincerament que vostè, en això, no hi entra, vostè, i no té cap obligació d'entrar-hi, però em veig bastant incapaç de fer-li entendre —cosa que no em veig tan incapaç de fer-ho entrar en altres sectors de la Cambra— que, en realitat, el que jo els proposo és que mirem, a través d'aquest debat, també fins i tot més enllà de la zona dels estrictes plantejaments polítics, d'aixecar el nivell del nostre debat.

Bé, dit això..., és clar, miraré de contestar, ho repeteixo, tan bé com sàpiga alguna de les coses que ha dit. Vostè diu : «Vostè no va parlar del medi ambient»; això veig que ha estat un tema que ha sortit cada vegada, no? Afortunadament, cada vegada que ha sortit ha pogut sortir amb un paperet nou, que explica una cosa, i és que jo no vaig parlar del medi ambient, però nosaltres fem coses en el medi ambient; nosaltres fem coses en el medi ambient. Fer coses és sempre més important que no pas parlar-ne; molt més. Primer he parlat del projecte que hi havia de la Direcció General, després he explicat..., és clar que vostè hi fa molta ironia sobre això de mirar-se si l'aigua està neta o no està neta, però, és clar, després resulta que la Comissió de Brusselles ens dóna o no ens dóna banderes blaves segons que l'aigua estigui neta o no estigui neta i la platja estigui neta o no estigui neta, i això té importància, això té importància. I ara, doncs, ja que vostè insisteix en això, em permetré donar-li més dades, a vostè i a tota la Cambra i a tots els partits que s'han interessat per l'ecologia sobre això, no? Per exemple, d'acord amb un estudi del MOPU que va publicar *La Vanguardia* —però que no sé quin dia ho va publicar; si ho vol, ja li buscaré—, Catalunya és la primera comunitat autònoma pels recursos que dedica al medi ambient.

Per altra banda, Catalunya és l'única comunitat autònoma que té un pla específic de lluita contra l'erosió. Per altra banda, prop del 8% de la superfície total de Catalunya té un tipus o un altre de protecció, i això és un percentatge alt, és un bon percentatge, bo, perfectament correcte a nivell de mitjana no espanyola, sinó europea.

Per altra banda, s'han creat durant aquests últims anys dotze reserves naturals, dotze reserves naturals. Ara no somriguin, per favor, no somriguin, però, en fi, vull dir, posats a parlar de l'ecologia i del medi ambient i de la protecció, en fi, em permetran que jo li doni una resposta detallada, no? Bé, la reserva de tortugues de l'Alt Empordà, una (*rialles i remor de veus*); la reserva d'aus estepàries, de les Garrigues; després, dues reserves —una al Pallars i una altra a la Vall d'Aran— de protecció de l'ós (*remor de veus*); dues reserves al delta del Llobregat; una reserva aquí a Collserola, i després cinc diversos trams de rius —no em faci dir quins, no arribo a tant—, de protecció de les llúdries.

Bé, poden somriure tant com vulguin, però això és política de protecció del medi ambient; és això la protecció del medi

ambient, entre altres coses.

Després, hem creat cinc parcs naturals : un d'ells, el del Cadí-Moixeró, el de Montserrat, el de les Alberes, un de molt important, que és el del delta de l'Ebre, i després el parc natural dels aiguamolls de l'Empordà. Per cert, jo no recordo, i li agrairé molt que em digui on ho vaig dir, quan ho vaig dir, on ho he escrit, això dels binocles, que jo deia que no ens podem anar a gastar diners...; en fi, si ho he dit, doncs, mal dit, no per res, però, en fi, m'agradarà que em digui tal lloc i tal dia. Si ho he dit, mal dit; si ho he dit, mal dit, entre altres coses perquè entro en contradicció amb mi mateix, perquè, és clar, dir això i després gastar-se 1.300 milions de pessetes pels aiguamolls de l'Empordà, com ens vàrem gastar, doncs..., i que no sé si tota la Cambra avui qualificaria com d'absoluta i prioritària necessitat, però, en tot cas, ho vàrem fer i s'ha fet. Per tant, seria un contrasentit que jo digués això del xicotet amb els binocles, i que, al mateix temps, el Govern que presideixo es gastés 1.300 milions de pessetes. Però la frase, pot ser una frase; els 1.300 milions de pessetes, trinco-trinco, estan gastats, entèn? (*Remor de veus.*)

Bé, o sia que en aquest tema de l'ecologia podríem..., no sé si caldrà encara reservar-me més rocs a la faixa per a d'altres possibles intervencions, però, de tota manera, posats a fer, com que vostè li ha donat tanta importància —cosa que li agracixo—, hi continuaré, no? Per exemple..., bé, nosaltres som, amb molta diferència, la comunitat autònoma que ha fet més normatives sobre això : la Llei d'Espais Naturals, la Llei de Depuració d'Aigües, la Llei de Protecció dels Animals, la Llei Forestal; això són lleis que són dintre del tema ecològic. S'ha creat un institut de recerca ecològica dins de l'IRTA, conjuntament amb la Universitat Autònoma i amb l'Institut d'Estudis Catalans. Tot això s'ha fet. Ja els he parlat abans del tema del Foc Verd i de la repercussió molt positiva que ha tingut sobre els boscos de Catalunya; evidentment això és ecologia i això és medi ambient. Després li voldria dir una cosa, una mica el que he dit abans : fóra bo que el respecte que mútuament ens devem faci que el que un diu que ha dit l'altre sigui, exactament, el que l'altre ha dit, i que no es miri de ridiculitzar la gent. No sóc jo que..., és a dir, vostè; concretament, ha parlat de la reserva del Prat de Llobregat i que s'hi ha introduït una —com vostès saben— molt petita modificació, és cert. Però no sóc jo que dic que els avions..., que els ocells posen en perill els avions, és la Direcció de l'Aviació Civil i és l'aeroport del Prat i és l'Òrgan autònom de tot Espanya d'aeroports, són aquestes tres institucions que ens demanen això. No sóc jo. Jo no dic que els ocellets posen en dificultat els avions. Jo no ho sé si els hi posen o no els hi posen, però, en tot cas, no ho dic (*remor de veus*). Però aquests organismes sí que ho diuen, i aquests organismes, de cara a això, em mereixen —perdoni'm— més confiança que vostè. I, aleshores, de cara a això, no de cara a altres coses, de cara a això, em mereixen més confiança. I si aquests tres organismes em diuen : «Escoltin, nosaltres volem que retallin això», per la raó que ells expliquen, doncs, nosaltres ho fem, ho hem fet, i crec que hem fet santament.

Bé, pel que fa al Pla Territorial de Catalunya li puc dir quina és la seva situació. S'ha acabat el procés de confecció interna i ara hi ha convocada una reunió, per a aquest mes d'octubre, de presentació a la Comissió de Política Territorial del Pla, tal com està en aquest moment, se n'ha de fer l'aprovació provisi-

onal, després ha de venir la informació de les institucions, la informació institucional i, finalment, s'ha de presentar al Parlament, que l'ha d'aprovar. Això és llarg, no ens fem il·lusions, això és una cosa que requereix, a partir d'aquest moment i en l'estat actual del tema, uns quinze mesos de temps. Aquesta és la situació.

També puc informar... No recordo, francament, si n'ha parlat o no n'ha parlat, però, tant li fa, com que realment és un tema... No, no hi ha cap to pejoratiu al «tant li fa», vull dir que, si no n'ha parlat, és igual, igualment em sembla que és una informació que al Parlament li pot interessar.

Hi ha una cosa que ens preocupa —i estic segur que a vostè el preocupa i, ja dic, no recordo si n'ha parlat o no—, que és el Pla de negaments del Delta del Llobregat. Saben, aquest és un tema que ens té preocupats a tots, no? Bé, aleshores, sobre això, li he de dir que l'Ens Metropolità Hidràulic, un dels organismes que ha substituït la Corporació, que l'Ens Metropolità ha de presentar un pla de negaments, no l'ha presentat encara, però hem d'esperar que ho faci aviat. I, aleshores, el que s'ha fet és començar a estudiar el que seran aquestes inversions que, realment, són inversions importants. Per una banda hi ha d'haver 10.000 milions de pessetes per a pluvials; dels quals —n'ha d'aportar un 30% l'Ens Metropolità i un 70% la Junta d'Aigües, 10.000 milions de pessetes més d'aigües mixtes, que ha d'aportar la Junta de Sanejament, i després 10.000 milions de pessetes, que entenem nosaltres que els hauria d'aportar el MOPU perquè, de fet, són per resoldre un tema que va quedar pendent —o mal resolt— quan el MOPU va fer —fa un temps— les obres de defensa del Llobregat.

Sí que em sembla que ha parlat, en un moment determinat, de l'Empresa Familiar Agrària. Miri, en això de l'Empresa Familiar Agrària nosaltres hem procurat treure el màxim profit —i em sembla que hem fet bé— el màxim de profit possible de, concretament, de la Comissió de Brusselles. Per tant, és cert que la major part del diner que hem aconseguit és diner que hem invertit, és diner que hem aconseguit a través de la Comissió de Brusselles. Hi ha diner de la Generalitat, que no són 30 milions —com em sembla recordar que vostè ha dit—, però, en canvi, el que sí que hi ha, evidentment, és una quantitat molt més grossa, que no pas la que ha posat la Generalitat, per part de la Comissió. Suposo que tots vostès aplaudiran que haguem aconseguit aquests ajuts, però, en total, el que s'ha invertit, el que s'ha posat a disposició a través de la Generalitat, de l'Empresa Familiar Agrària, a Catalunya, durant l'any 87, han estat 1.824 milions, 1.824 milions. I el que s'ha posat a disposició d'ell durant el període 84-87 han estat 6.743, dels quals 3.142 han estat en forma de subvenció.

No és cert, almenys no és el propòsit que hi ha, o no és el que ens expliquen —i crec que no ens enganyen—, que la SEAT vulgui convertir les seves fàbriques que té a Catalunya, tant la de Martorell com la de la Zona Franca, en fàbriques purament de muntatge. Precisament, ahir vaig dir que podria molt ben passar, naturalment l'acord no és segur i, evidentment, no depèn del Govern de la Generalitat, però podria molt ben passar que, justament, la SEAT, perdó, que la Volkswagen, que troba certes dificultats de cara a incrementar el seu desenvolupament a la zona nord d'Alemanya, desplaçés cap a l'Estat espanyol i, d'una manera molt particular, cap a Catalunya, algunes de les seves cadenes de producció i no només

—ho repeteixo— des del punt de vista de muntatge sinó, precisament, amb coses de més entitat o de més gruix tècnic. De fet, si el Govern de la Generalitat —com ahir vaig anunciar— estudia i, de fet, ha decidit —sempre tenim aquest problema a sobre dels diners però crec que, en aquest cas, li haurem de donar una certa preferència— ha decidit dur a terme un institut sobre tecnologia automobilística i, si, per altra banda, també ha decidit crear una pista de proves automobilístiques és, precisament, perquè tenim bones impressions, hem notat una actitud molt receptiva i hem notat una actitud molt positiva de cara al futur per part de SEAT i per part de Volkswagen. Nosaltres pensem que, efectivament, per exemple, una pista d'aquestes al sud d'Europa, ells estan acostumats a aquelles pistes seves alemanyes que tenen certs avantatges, però també tenen alguns greus inconvenients i, això, ho agrairien. El que vull dir, doncs, simplement, perquè veig que vostè ha fet una referència al cas de SEAT, és que jo crec que SEAT ens ho podem mirar amb molta més confiança que no pas vostè ho ha plantejat.

Suposant que jo, bé, em presentés pel tema aquest de la presidència de l'ARE, el que sento molt —i ho sento molt, perquè estic segur que vostès em votarien— és que vostès no em poden ajudar gaire. «El nostre Grup faria...» No, és que el seu Grup no pot fer res, o gairebé res. Vull dir, la relació de forces, concretament, és una altra. De tota manera li agraeixo molt el que vostè m'acaba de dir. Ara bé, això és bastant secundari —ja ho vaig dir ahir mateix—, en canvi, el que sí que vull que quedi clar és una cosa i és que a Taormina ningú, ni cap diputat socialista, ni jo mateix, no vàrem boicotejar el document del diputat al Parlament d'Estrasburg, el senyor Pascuale, que, efectivament li he de dir, és un magnífic document.

Al contrari, justament, és un document que el que ens temem —això sí— és que no passi —això sí que li ho reconec— que no passi a Estrasburg, perquè és un document que fa un reconeixement —i, fins i tot, fa una definició— del que ha de ser una regió europea que, a nosaltres —per exemple, fins i tot des de la nostra perspectiva, no regionalista, sinó nacionalista—, ens convé perfectament. Per tant, coincideixo amb vostè i, a més, el felicito i li ho agraeixo, perquè en Pascuale és un Diputat comunista, que, realment, aquest és un document que marca un progrés molt important; i això ens ho vàrem dir, ho vàrem dir tots, no solament jo, també altres diputats espanyols i estic segur —ara no ho recordo exactament— però, almenys, sí que recordo que no hi va haver cap actitud hostil per part dels diputats socialistes que estaven allí presents.

Sobre la concertació. Vostè ja coneix la nostra opinió, que no hem modificat, i és que l'acord salarial, l'acord sobre condicions de treball, etcètera, nosaltres preferim, realment, que es faci a través d'una negociació directa entre els sindicats i les empreses.

Hi ha un altre tema que aquest sí que vostè ha tocat, i ha tocat bé, ha tocat amb molta raó, que ja hem dit —i el Conseller ho ha dit, el Conseller Farreras ho ha dit i jo mateix també n'he parlat alguna vegada, em sembla que en vaig parlar al debat d'investidura—, que hem de tocar ràpidament, que és el tema de la sinistralitat. Un tema greu, un tema important aquí, la seva observació, senyor Ribó, a mi em sembla cent per cent encertada i, en fi, que cal destacar aquest programa ràpidament i,

evidentment, en parlarem amb els sindicats.

Ara, pel que fa a la concertació en general, ja li he dit quina ha estat sempre la nostra opinió. Una altra cosa és que estiguem disposats a intervenir i a assumir la responsabilitat que calgui i, fins i tot, el risc polític que calgui, cada vegada que, realment, convingui que nosaltres intervinguem. Ho hem demostrat fa molt poc, ho hem demostrat fa molt poc en aquell laude que... No sé ben bé per què, perquè és desconèixer una mica la nostra mentalitat, hi havia persones que es pensaven que la Generalitat, per dir-ho així, miraria, diguem-ne, de fer aigües, miraria de fugir d'estudi per no fer el laude, i, no solament no vàrem fugir d'estudi sinó que el vàrem fer en vint-i-quatre hores i que crec que haurà tingut un efecte molt positiu des de molts punts de vista. Per tant, nosaltres assumirem totes les responsabilitats que realment ens pertoquin, però entenem que la negociació s'ha de fer entre les empreses i els sindicats.

Vostè ha parlat —només és també per precisar les coses—, perquè vostè puja aquí, diu moltes coses, en deixa anar moltes, moltes són exactes, senyor Ribó, jo, doncs, simplement, perquè no quedi constància d'aquesta inexactitud, encara que sigui introduint també una certa pressa en el debat, doncs, les he de contestar.

La Generalitat, justament, aquests últims temps, ha fet una feina important a Barcelona i a la seva àrea en el terreny de les residències per a gent gran, de la qual cosa vostè ha parlat. Per exemple, durant l'any passat i aquest any se n'han inaugurat tres, de residències noves. Una, concretament, al barri de la Trinitat, una altra al barri de Gràcia —al carrer de Siracusa— i una altra s'està acabant ara —deu estar molt a punt d'acabar— a les Drassanes d'aquí, a l'àrea de les Drassanes de Barcelona.

Però, és clar, si de Barcelona anem a l'àrea entorn de Barcelona, n'haurem d'afegir dues més a Badalona —si no recordo malament, estic parlant de memòria—, una al barri de Llefia i una altra més dintre de Badalona; una a l'Hospitalet, sense oblidar, doncs, uns ajuts absolutament decisius, que hem fet per a tres residències privades, però que no haurien pogut anar endavant sense l'ajut de la Generalitat, concretament, a l'Hospitalet.

Estic dient-li això de memòria, però amb això em sembla que n'hi ha prou perquè, per rectificar aquella afirmació seva que no hi havia hagut una actuació suficient en aquest cas. Suficient no ho és mai, això és cert, però, en tot cas, ha estat una actuació important i que continuarem.

Dues últimes coses, per acabar. Vostè diu : «Les forces progressistes diem que a Europa farem això i allò i el de més enllà.» Bé, però qui són les forces progressistes, vejam. Són vostès, els comunistes, les forces progressistes? No dic que no, no dic que no, però, qui sap, perquè, després de tot, vostès eren contraris a la unitat Europea, per tant, si havien estat contraris a la unitat europea durant tants i tants anys i s'havien mobilitzat i havien fet tantes manifestacions contra la Comissió de Brussel·les doncs, en fi, tampoc compregui que allò que se'n diu una gran credibilitat, per dir-nos que vostès són les forces progressistes europees, no tenim perquè donar-los-la, així, tan gratuïtament, vistos els antecedents.

Nosaltres tenim un punt de referència del que ens fa l'efecte que és el progrés d'Europa, que és la Comissió de Brussel·les i és el seu president. Política d'unificació europea en tots els terrenys : les capitals, les persones, les mercaderies, els productes

culturals, per entendre'ns. Crear allò que dèiem, no solament un gran mercat, sinó un gran espai. Desenvolupar un patriotisme europeu. Fer, a més, que Catalunya, perdó, que Europa, sigui no únicament un gran mercat tancat, autàrquic, molt gros, però autàrquic igualment, sinó obert, obert com vostè, justament, ha reclamat també als països tercers, pobres. En aquest sentit nosaltres sempre tenim aquest problema de mirar d'introduir la temàtica sud-americana, amb no gaire èxit —per cert—, però ho hem de continuar intentant. I després, una Europa marcada per la no-discriminació, en cap terreny, i allò que se'n diu també una Europa amb un objectiu que és fer no solament l'Europa econòmica, ni solament l'Europa tecnològica sinó, a més, l'Europa social. Per ser més precís, perquè vostè entengui el que a mi, personalment, i al Govern de la Generalitat, és el nostre punt de referència, naturalment el que vaig a dir ara és massa senzill, massa simple, massa simplificat, la cosa és més complexa, però ja que li dic que, a mi, vostè no em serveix de punt de referència com a força progressista europea, sí que li vull dir el que serveix de referència com a força progressista europea, i ho centraré en una persona : a mi, en principi, el que digui el President Delors, per a mi, em serveix, perquè aquesta política de no-discriminació, d'Europa social, d'unificació, aquesta política d'una Europa generosa ell, i evidentment la Comissió, l'encarna. Per tant, per a mi, el progressisme a Europa, per a nosaltres, per a Catalunya, perdó, per al Govern de la Generalitat —dispensin—, (*remor de veus*) per al Govern de la Generalitat, el progressisme a Europa és això.

I finalment acabaré..., vull dir, vostè diu que li sap molt de greu que jo digui que —jo vaig dir-ho, i pot repassar els textos—, amb totes les reserves del cas, en primer lloc per prudència, però, a més, per convicció, i una mica intentant, bé, intentant això que vostè ara diu, intentant provocar una mica la reacció de vostè, de vostè i d'altres, en el sentit positiu, no... —escolti, que a mi, avui, realment m'agradaria ser amic de tothom, a veure si m'explico... (*Fortes rialles*) Però ja vaig parlar, vaig parlar que hi havia una certa insinceritat, i no es molesti si ho repeteixo. Després de tot, diran : «això no s'ha de dir, aquí, què dirà la gent?» Que digui el que vulgui la gent, la gent ja diu. Per tant, una invitació a pensar si no és veritat això, doncs sí que els la vull fer. I dic això a fi que sortim al pas d'una cosa que sí que s'està produint. Diu : «Oh, la gent dirà, aleshores, encara dirà més "ja se sap, els polítics..."» Doncs sí, perquè la gent no pugui dir : «Ja se sap, els polítics...», val la pena que un polític amb autoritat digui : «Escoltin, i si penséssim si no és una mica veritat, això? I si analitzéssim els nostres discursos, les nostres actituds i les nostres poses davant el fotògraf per saber si no és una mica veritat, tot això?» Diran : «I home, això és molt poc polític». És que jo sóc un polític atípic i, per tant, ho dic, amb tota rotunditat, els ho dic, sí : jo crec que, això, val la pena que ho analitzem. Per què? Per aixecar el nostre nivell. És a dir, la política és tècnica, la política són eleccions, la política és gestió, la política és obra de govern, la política és obra d'oposició..., la política és moltes coses, però la política també ha de ser, sempre, una exigència ètica, i jo, de vegades, tinc por que aquest últim aspecte de la política no vagi quedant una mica soterrat, i per això, imprudentment, he dit : «Pensem si no val la pena que fem una mica de reflexió, tots plegats, sobre això.»

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor President. El senyor

Ribó té dret a deu minuts de rèplica.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, amb sinceritat, vostè ha tornat a utilitzar la tàctica de «desqualifica, que quelcom queda». «El seu Grup no pot fer res», ha dit, per exemple. Som un Parlament, hi ha un Reglament que regula els drets dels grups : podem presentar proposicions de llei, esmenes als projectes..., i vostè les pot rebutjar amb una majoria absoluta. «El seu Grup, a què es refereix quan parla de progressisme?» I ha tornat a treure —feia molts anys que no el treia— l'espantall de la guerra freda sobre els comunistes, eh?, és un argument, però és un argument «carca». Avui, a Europa, aquest argument, avui, a aquesta Europa on vostè es passeja, aquest argument no val, i vostè mateix, uns moments abans, ha parlat d'en De Pasquale, i ha fet un elogi a la seva tasca, com un punt de referència. Vostè sap perfectament que nosaltres —i ho sap perquè més d'una vegada jo he estat al Palau de la Generalitat acompanyant representants de les forces progressistes europees, no solament comunistes, a entrevistes amb vostè— què és el que entenem per forces progressistes, ho sap, no li cal la caricatura de guerra freda, i ho sap per aquí i ho sap per fora, pel que proposa. Però aquí li cal per sortir al pas de la crítica.

Senyor Pujol, parlem de fets i no de caricatures o d'arguments tan llunyans. La Simone Veil, presidenta del Grup Liberal, en el qual està inscrit el senyor Gasòliba i altres diputats de Convergència, s'ha oposat o no, en declaracions solemnes, a l'Europa de les Regions, sí o no? Ben senzill : escolti'm, això són fets. Això és progressisme o no és progressisme? Són forces progressistes en el tema de l'organització del futur d'Europa? Per a nosaltres, gens ni mica. Per a vostès no ho sé. I estan en el mateix grup parlamentari.

Desqualifica i de vegades utilitza una altra tècnica, que és fer veure que s'ha tret un argument per anar a respondre : en la seva resposta ha tret diverses qüestions a què jo no he fet ni un sol esment, que han sortit en altres debats, i així ha pogut anar, per altres viaranyes, a la resposta. Bé, tothom, més o menys, utilitza els mètodes que li sembla.

Entrem en matèria : on vaig dir el que vostè diu que jo vaig dir? Doncs, miri, en aquesta Cambra, l'any 85, aquí mateix, en passadissos, a diversos diputats i diputades —que, si em fa, després, la gràcia ens podem trobar amb ells—, parlant, precisament, dels aiguamolls de l'Alt Empordà, i parlant del que li dolia que ens haguéssim gastat 1.300 milions de pessetes. Com vostè va dir —i escolti'm, tothom es pot contradir—, vostè va dir que apellar al perill d'accident que poden comportar els ocells..., «Pujol va apellar al perill d'accidents que poden comportar els ocells per justificar la reducció de 67,7 hectàrees de les reserves naturals del Prat de Llobregat». Amb una Direcció General d'Aviació Civil, diguem-ho tot, diguem-ho tot, que, a part que es podia equivocar, també —autoritats més importants que jo, que és fàcil trobar-les, i que vostè, que ja ens costaria més—, es poden equivocar. La Direcció General d'Aviació Civil mai no va demanar ni va presentar recurs contra el Decret del 87 que regulava l'àrea amb una delimitació determinada; si després, en reduir-la, resulta que hi havia perill, seria un contrasentit per part d'aquesta Direcció argumentar a posteriori sobre el mateix.

Senyor President, vostè pot parlar tot el que vulgui —i riurem una altra vegada—, sobre les tortugues, les espècies, tot allò que hem de protegir, fins i tot els óssos que poden

venir a fer turisme a la Vall d'Aran, però en el pressupost de l'any 88 hi ha 75 milions de pessetes per a reserves naturals. Algú, seriosament, creu que a Catalunya es poden protegir les reserves naturals amb 75 milions de pessetes, quan hi ha altres institucions, de caràcter local, que gasten cinc, sis i set vegades més? Però és més senzill encara —a part que el medi ambient no és només reserva natural, com jo he dit diverses vegades en el meu discurs— : senyor Pujol, jo el convido i li torno a fer la prova més fàcil, veure què passa al territori de Catalunya, anar amb barca de Cervera fins ben bé al port de Barcelona i comprovar quants quilòmetres de costa queden avui per no exposar, per exemple, i quines amenaces tornen a haver-hi, serioses, sobre aquests quilòmetres; anar a determinades comarques —Cervera, del que en diuen la Catalunya Nord, per a alguns diputats de la majoria que s'ho demanen—, anar per algunes comarques interiors i veure les desenes d'abocadors que fumegen i que són incontrolats... Bé, podria continuar —només tinc deu minuts— però vostè sap que la prova és aquesta. No parlem de xifres —vostè ens ho ha dit moltes vegades—, passem per Catalunya. Catalunya està en un perill greu de degradació, i això ho diuen des dels savis que estudien el tema natural fins als nanos que s'adonen de quina terra els estem deixant. Podríem parlar de tècniques europees al respecte : quan hi ha hagut estudis d'impacte? L'autopista del Garraf, senyor Molins, podríem parlar de l'estudi d'impactes de l'autopista del Garraf i discutir-ho d'acord amb els arguments que s'han donat.

De tota manera, passant ja a altres temàtiques plantejades, vull dir-li que les xifres que ens ha llegit sobre les explotacions familiars agràries, respecte al problema que hem plantejat, nosaltres no les sabem ubicar al pressupost de la Generalitat —devem ser uns ignorants, segurament; devem ser uns ignorants respecte a això. Però, a més, de les vora quasi cent mil explotacions familiars agràries que hi ha a Catalunya, pregunta : quantes n'hi ha al registre creat per la Generalitat? Passen de les dues mil cinc-centes, senyor Conseller? Passen de les dues mil cinc-centes, senyor Conseller? Pregunta, molt senzilla : actuen vostès sobre més d'aquestes dues mil cinc-centes, d'acord amb l'instrument de què es van dotar per a actuar, d'acord amb la Llei? Pregunta molt senzilla, des de la nostra ignorància.

SEAT : reunió d'UGT i Comissions amb la direcció. Els anuncien trasllat —i ho dic en castellà, perquè no se m'ocorre la traducció, en aquests moments— : «mazos de cables a Portugal, armazón asientos Polo Classic, montaje de neumáticos con llanta de ruedas, y se les informó del próximo traslado de elaboraciones al exterior», la qual cosa provoca —i vostè ho deu conèixer— un escrit al Ministeri, on es plantegen per part del comitè d'empresa i dels sindicats una sèrie de demandes pel flagrant incompliment que fa Volkswagen del que s'havia afirmat en el programa de producció industrial. Això no ens ho hem inventat ni són informacions estranyes, són informacions donades per l'empresa als representants sindicals. Si, a vostè, l'empresa l'informa en altres termes, és el seu problema, però potser valdria la pena saber qui és el que està millor informat en el cas del futur de SEAT.

Senyor President, a l'assemblea de Taormina no es va presentar l'esmena del senyor Cabezón —per dir el nom exacte, i quin nom!, de la persona que va plantejar l'esmena correspo-

nent. A l'assemblea de Taormina es va votar i es va acordar, de fet, el mateix que es plantejava a l'esmena número 30, que es deixar en via morta el projecte. Pregunta, senyor President : per què en totes les actes de l'assemblea de Taormina no consta ni un mot del President de la Generalitat de Catalunya en contra del bloqueig del tema de la Carta de les Regions? Pregunta. Consta en altres membres de l'assemblea. Per què vostè no va alçar ni una veu contra el bloqueig de la Carta de les Regions? Li ho demanem amb sinceritat, amb una sinceritat que algú podria dir que vostès no han practicat, ni en la informació sobre l'Assemblea de les Regions, ni en el referèndum de l'OTAN —ni en el posicionament aleshores ni en el posicionament actual—, ni amb les excuses sobre les coses de seguretat —quan voten altres coses a Madrid—, ni en el finançament —quan l'acorden avui i dos mesos després ja es queixen. Jo vull fer-li una reserva, que això no és insinceritat : és la lògica tàctica política, però no som nosaltres que hem volgut crear ni per jocs de paraules ni per tornar a fer una finta com ha fet vostè en la seva resposta, un circumloqui —que nosaltres no deixem de subratllar que el tenim per perillós— sobre la sinceritat.

Vostè em diu que som imprecisos. Miri, senyor President, jo tinc, amb la benevolència del President, quaranta i escaig de minuts en el primer torn i deu en el segon; vostè ahir va disposar d'una hora i cinquanta. El convido demà o demà passat, quan vulgui, a fer un exercici : qui ha parlat de temes més precisos en les seves intervencions en aquest debat?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ribó. Té la paraula el representant del Grup parlamentari Socialista, l'Illustre Diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, potser caldria començar recordant que ens trobem en un debat d'orientació política general —i insistiria en l'adjectiu : orientació política general. Que fem aquest debat pràcticament, com se'ns ha dit en diverses ocasions, a poc temps del darrer debat d'investidura, i que, per tant, aquest debat havia de prendre forçosament un cert caràcter no un caràcter de poc interès —atenció!, no un caràcter de poc interès—, un cert caràcter, i m'explicaré : crec que un debat d'investidura sempre, en certa mesura, clou una campanya electoral. És un resum de les posicions i de les confrontacions d'una campanya electoral, i vam fer aquest debat —i, per cert, que va ser un debat que va resultar particularment il·lustratiu de les posicions i de les confrontacions. Jo em vaig alegrar quan vaig veure entrar el President Pujol sense maleta en el debat d'orientació política general, perquè recordo com va acabar aquell debat d'investidura, amb el senyor Pujol pujant i baixant de la tribuna per treure papers de la maleta, per discutir, no el seu programa de govern, sinó les xifres del programa de govern de l'oposició, les xifres del programa de govern dels socialistes. En tot cas, en aquell debat crec que van restar clares les nostres prioritats —les nostres prioritats—, amb objectius i amb quantificació dels objectius; les línies generals d'inspiració de l'alternativa que nosaltres representem com a força de govern a Catalunya van quedar clares. En primer lloc, la cooperació enfront de la confrontació, com a filosofia política; cooperació entre les administracions a Catalunya, cooperació sobre la base del diàleg i de la negociació amb el Govern de l'Estat,

amb la Comunitat Europea. En segon lloc, un caràcter igualitari i redistribuïdor. Jo no entraré en discussions o en casuístiques semàntiques sobre què vol dir progressisme o no; en tot cas, unes orientacions molt precises, quantificades, de caràcter igualitari i redistribuïdor per a una acció de govern des de la Generalitat. En tercer lloc, un accent aprofundit sobre el rigor en la gestió contra la incompetència. I orientacions clares —si en volen dir «progressistes», diguin-ne «progressistes», si en volen dir d'una altra manera, d'una altra manera—, amb uns propòsits, uns compromisos concrets i viables —com vam demostrar— d'increment de la despesa en el quadrienni 1988-1992, orientada d'una manera molt precisa cap a programes d'ocupació juvenil, amb 20.000 milions de pessetes; cap a mesures d'integració de la formació professional en els sectors empresarials, amb 8.000 milions de pessetes; amb un programa no genèricament de benestar social, sinó un programa que aportés, des de l'Administració de la Generalitat, recursos importants, que xifràvem en uns 40.000 milions de pessetes, a l'establiment d'un sistema de mínims socials garantits a Catalunya per lluitar d'una manera eficient contra les bosses de pobresa; amb una proposta d'ampliació del Pacte Cultural, que xifràvem en 4.000 milions de pessetes, etcètera. Tot això va quedar clar. És discutible, naturalment, i el senyor President va intentar discutir sobre la base de dir: «D'on treuran aquestes pessetes?», i crec que nosaltres vam demostrar que aquestes pessetes es podien treure perfectament sobre la base d'establir una prioritat diferent en l'obra de govern per als propers quatre anys.

En tot cas, no cal, em sembla, tornar a repetir la discussió. I com que no cal tornar a repetir la discussió —crec, perquè em sembla que va quedar prou clara—, jo els anuncio d'entrada que la meua intervenció aquí serà molt poc una intervenció d'oposició. Fonamentalment no serà una intervenció d'oposició. Només introduiré elements de valoració crítica —o autocrítica també, per seguir una saludable normativa que, de fet, ha instaurat de nou el senyor Pujol, com a portaveu del Consell Executiu—, quan aquests elements de valoració crítica, o autocrítica, puguin semblar-me necessaris per descriure la situació aquí a Catalunya. Això em sembla que és ineludible, perquè no podríem fer, a l'hora de fer un balanç de la situació i de discutir sobre l'orientació política general, una abstracció del que s'està fent des del Govern de la Generalitat davant d'aquesta situació. Però —hi insisteixo— no faré una intervenció fonamentalment d'oposició. Valgui dir que no vegin en això un afebliment del nostre tarannà o de la nostra actitud; nosaltres pensem exercir, durant aquesta legislatura, una oposició tan dura com sigui necessari, sense descartar res, naturalment, dins del respecte escrupolós, filosofia democràtica, però sense descartar, fins i tot, la moció de censura si arribem, en un moment determinat, a considerar irreversible una situació que ens preocupa.

Però faré aquesta intervenció, avui no massa d'oposició, no fonamentalment d'oposició per dues raons fonamentals: primer, perquè el moment em sembla que és un moment, a Catalunya, realment molt important, potser el més important que hem tingut en molts i molts anys, en dècades, i aquest moment requereix més diàleg que discussió, requereix més reflexió que polèmica, requereix més profunditat que dialèctica superficial i, sobretot, requereix més claredat que no confusió.

És un moment molt important per a Catalunya, el dels propers anys, de cara al 92 i, més enllà, de cara al 93, de cara al llindar del segle XX o el segle XXI, que ens implica a tots, que ens responsabilitza a tots, i crec que hem de fer tots els esforços necessaris per donar l'exemple d'una reflexió i d'un diàleg autèntic a l'entorn dels problemes del país, de les seves perspectives, més enllà de la fàcil temptació de la casuística política o de l'esgrima parlamentària. Quan convé, cal fer-la; quan no s'ha de fer, no s'ha de fer. I ja la vam fer en el debat d'investidura. I la segona raó és que el propi discurs del senyor President, més enllà de les seves característiques formals, va ser un discurs llarg, un discurs d'aquells —si em permeten una broma absolutament benèvola— que, quan ha passat una hora de discurs, mires el rellotge i t'adones que només han passat deu minuts. Però, més enllà d'aquestes característiques formals, malgrat també l'absència de concrecions, en relació amb els compromisos d'obra de govern, que no n'hi van haver; en aquest sentit es podria dir que allò que faran el senyor Pujol i el seu Govern durant el proper any, puix que es tracta de l'orientació política general de cara a un any, va romandre com un misteri envoltat per un enigma —per utilitzar una frase de Winston Churchill—; ens hem quedat davant d'un misteri envoltat en un enigma en relació amb allò que concretament pensa fer el Govern de Convergència i Unió. Però, més enllà d'aquestes característiques formals i de la imprecisió —d'altra banda, respectable—, el Govern no té per què anunciar concretament dates, terminis, objectius i quantitats del que pensa fer. Jo crec que és millor que ho faci; però si no ho vol fer, jo crec que està en el seu dret de fer-ho. Més enllà d'això, d'aquestes dues característiques —una característica formal i una altra d'inconcreció de tasca de govern—, crec que el discurs del senyor Pujol, el senyor President, pels qui el seguien amb l'atenció necessària, tenia elements, nous elements, des del meu punt de vista, encara que ell va encarregar-se de dir: «La nostra política serà la política de sempre, continuarem amb la nostra política», etcètera, contenia, des de la meua anàlisi, des del meu punt de vista, nous elements, que em semblen positius i que comentaré més endavant.

Jo vull fer, en primer lloc, una descripció del país, un panorama del país des de la nostra òptica, per veure si coincideix o no coincideix amb les posicions dels diferents grups parlamentaris. Una reflexió, després, a propòsit d'aquesta descripció del panorama del país, i, finalment, una proposta. El panorama, jo, potser per tarannà, el faré més matisat que el senyor Pujol. El senyor President va dir —no ho recordo..., sí, potser aquest matí, em sembla que aquest matí—: «Vostès saben» —cito de memòria; per tant m'excusaran si no sóc exactament precís, però crec que la idea anava clarament per aquí— «que, tant en la vida de les persones com en la vida de les collectivitats, hi ha un moment que tots els factors van a favor, i, en canvi, tant en la vida de les persones com en la vida de les collectivitats, hi ha moments que tots els factors semblen anar en contra». Bé, jo no faré una descripció d'aquesta naturalesa. Portant la cosa a l'extrem, des d'una posició de liderat o de direcció política, accentuar una anàlisi o una descripció de la realitat sobre la base d'afirmar aquesta posició prèvia, hi ha moments que tot sembla que va a favor i moments que tot sembla que va en contra, pot portar, sens dubte, sectors de l'opinió pública a reaccions —per dir-ho així— un xic ciclotímiques. És el típic me-

canisme maníaco-depressiu : de vegades tot sembla que va bé, i de vegades tot sembla que va malament. Però, de veritat, tant el que fa referència a la vida de les persones com el que fa referència a la vida de les col·lectivitats, mai és aquesta, mai és aquesta; hi ha factors que van a favor i factors que van en contra. Però és molt difícil, estadísticament, en un pur joc aleatori, que tots els factors vagin a favor o que tots els factors vagin en contra. Jo em baso en aquest intent de descripció. Evidentment, hi ha factors a favor, molt bons, molt importants; per això jo insisteixo —i en això coincidim— que estem en un moment realment molt important, on cal emfasitzar els aspectes de coincidència, de col·laboració, de reflexió en comú, per aprofitar una situació que és una bona situació; és un bon moment econòmic, per exemple. No entraré en la casuística a què es degut, si al descens del preu del cru de petroli, la política general que s'ha portat per institucions financeres internacionals, la Comunitat, el Govern de l'Estat o qui sigui. Jo crec que ens podem estalviar aquesta discussió perquè crec que l'opinió pública té una imatge molt precisa a què és degut fonamentalment el fet que a Catalunya hi hagi en aquest moment, com en el conjunt de l'Estat, com en el conjunt d'Europa, una bona situació econòmica, que cal aprofitar.

Hi ha també fites importants, simbòliques però també molt reals. La fita del 92, per exemple, que és una fita de mobilització molt important. Els Jocs Olímpics, per una banda, i la plena incorporació a l'Europa de l'acta única, del mercat plenament unificat, d'una Europa que, d'altra banda, d'una manera contradictòria però irreversible es va unificant políticament.

Hi ha també una tercera dada clarament positiva : és la vitalitat del país; el país està en un bon moment, la societat del país. Vital d'una manera inqüestionable, gairebé —sobretot en alguns camps concrets— en una situació d'ebullició d'idees, d'iniciatives, d'empenta, de ganes de fer coses, etcètera. Això és un..., potser la part més important, la que ens ha d'interessar més del panorama, de la situació a Catalunya. Però crec que, més enllà d'una discussió sobre la sinceritat o no sinceritat del discurs polític, el que cal demanar dels polítics i dels governants és veracitat; naturalment, també sinceritat, però sobretot veracitat : que es digui exactament una cosa que s'ajusti a la realitat. Es pot ser sincer i inexacte; es pot ser sincer i dir una cosa que no és veritat. El que es demana des de l'opinió pública és que els polítics, naturalment —i en general les persones—, siguin sincers, però també que diguin coses que s'ajusten a la veritat, sobretot quan aquests polítics tenen responsabilitat, quan tenen més informació que el comú de la gent, quan veuen les coses des d'una perspectiva en general més informada. I aquí el que cal és estar extraordinàriament atent a no dir coses que no siguin veritat, no parlo de mentir, en absolut; parlo que cal fer sempre l'esforç per penetrar en la realitat sobre la base de la informació i veure exactament què és el que està passant, quin és el panorama real, el verídic, del país. I hem vist una faceta, que és la que va emfasitzar el senyor President en el seu discurs i que ha tornat a repetir en les seves rèpliques avui. Mirem també —si m'ho permeten— l'altra cara de la moneda : els aspectes que preocupen, els aspectes que realment, verídicament, més enllà de la sinceritat o no sinceritat, més enllà d'això estan passant realment en el país. El país s'està desequilibrant territorialment —el país s'està desequilibrant territorialment—, i cal impedir-ho. És una peculiaritat

d'aquesta sortida de la mutació o de la crisi econòmica que hem viscut, d'aquest procés de reajustament econòmic, de represa del creixement, i no és característic només de Catalunya, afecta altres països; potser, en altres països, amb més gravetat —vegi's la situació a la Gran Bretanya, per exemple. Però el país se'ns està desequilibrant territorialment; cal dir-ho, senyor President, cal dir-ho per afrontar-ho, per dir : «Està passant això i ens preocupa, i hem de lluitar tots plegats per impedir això, i lluitar contra això», i significa complir uns determinats requisits. Un requisit és voler fer-ho; dono per suposat que això es vol fer. Un altre requisit és que la política concreta que es fa en allò que correspon, des del punt de vista de competències i de recursos, s'adeqüi a aquesta voluntat de fer-ho. Jo he assenyalat en alguna ocasió —i introdueixo aquest element, em permetran, perquè crec que com a element de valoració del que està passant és imprescindible, no per la pruitja d'exercir d'oposició, sinó per assenyalar exactament què és el que s'està produint a Catalunya en aquest moment —, he assenyalat en diverses ocasions —i torno a assenyalar-ho aquí—, que la política d'inversió real de la Generalitat en els darrers anys sobre les comarques, sobre el territori, ha tingut una peculiaritat inqüestionable : ha estat que ha invertit més a les comarques amb renda superior a la mitjana —amb una mitjana que nosaltres estimem d'unes 24.000 pessetes per habitant/any— i, en canvi, ha invertit menys en les àrees amb renda per càpita inferior a la mitjana, amb una mitjana que nosaltres estimem en unes 19.000 pessetes per habitant/any.

Això no és una opinió. Això no és una petició de principis, no és una valoració que fem nosaltres per a la polèmica política, són dades concretes, que estan aquí, i que cal modificar si, realment, es vol fer una política que s'adigui amb els objectius que es proclamen —com parlava ahir d'equilibri territorial i també de cohesió social—, quan la realitat concreta de les coses va en direcció contrària a allò que es preconitza.

Per equilibrar també, o per lluitar contra el desequilibri territorial del país, aquesta tendència a la divisió entre una Catalunya més pròspera i una Catalunya més pobre, no sols entre una Catalunya urbana i una Catalunya rural, perquè el problema de la pobresa, o de l'augment de les distàncies en la qualitat de vida, en el nivell de renda dels habitants, en el nivell d'equipaments, etcètera, afecta tant les comarques com afecta amplis sectors de zones metropolitanes, de zones urbanes, cal també una actitud decidida cap a lluitar per més recursos per als ajuntaments, com a tercer requisit. He dit, primer, tenir consciència del problema i voler-lo resoldre; segon, adequar la política d'inversions a aquesta voluntat; tercer, lluitar per més recursos per als ajuntaments. Em sembla que l'explicació d'això és òbvia i me l'estalvio. Qualsevol de vostès —si parla amb la sinceritat que se'ns recomana, i ha visitat, com la major part de vostès han visitat, països europeus—, saben, perfectament, que ja no els països del centre Europa, del nord d'Europa, sinó països amb un nivell de renda més equiparable al nostre, tenen uns ajuntaments incomparablement més rics, més potents, financerament, que els ajuntaments de Catalunya i del conjunt de l'Estat.

Cal també, si es vol portar una política d'equilibri territorial, realment, fer comarcalisme real, no fictici. Cal dotar les comarques de capacitat d'actuació sobre el territori. I he dit que volia limitar al màxim les notes crítiques, però, alguna cosa s'hauria

de dir en relació amb el que està passant, com a dada també preocupant en relació amb aquest tema del desequilibri territorial, pel que fa referència a la instauració dels consells comarcals; una pinzellada, si em permeten, molt ràpida.

Algunes de les cartes que reben els membres dels consells comarcals d'aquests dies : «Benvolgut conseller, per la present et comunico l'ajornament del ple que, com bé saps, estava previst celebrar l'últim dimarts d'aquest mes, dia 27, ja que alguns dels senyors consellers així m'ho han demanat i també per l'absència del senyor secretari.». Una altra carta : «Benvolgut conseller, diversos són els motius que em fan decidir no convocar el ple del Consell Comarcal per al dilluns dia 3 d'octubre. Primer, el secretari tenia concedit el període de vacances el mes de setembre i no hem pogut tenir l'acta del darrer Ple ni el despatx amb ell a qui no culpo, ja que tothom té dret a les vacances reglamentàries. Segon. Els grups polítics no m'han fet arribar cap esmena ni consentiment al reglament orgànic comarcal, tema central del Ple. A partir de dilluns em posaré en contacte amb els portaveus per veure quan ens reunim,» etcètera, etcètera. En podria llegir més, pràcticament, tots els consells comarcals estan en aquesta situació. Hi ha un risc de frustració, extraordinàriament greu, del meu punt de vista, en relació amb tot el que ha estat el capital/bagatge del comarcalisme a Catalunya, si aquest problema no es resol d'una manera ràpida i expeditiva.

Caldria també «optimitzar» la incidència sobre les inversions i els recursos de l'Estat i de la Comunitat sobre el territori, els que s'apliquen a Catalunya. En tot cas —primera constatació—, el país s'està desequilibrant territorialment i cal que reflexionem i veiem com podem lluitar d'una manera eficaç contra aquest problema.

Segon, les diferències socials de Catalunya es mantenen i, en un cert nombre de casos, s'estan accentuant. S'ha parlat aquí de política de benestar social. Vostès saben que aquí tenim —els sectors de l'esquerra d'aquesta Cambra i vostès— una diferència. Nosaltres voldríem que aquesta lluita contra la pobresa tingués una traducció pressupostària més eficient, però, en fi, cal parlar, cal mirar de posar-se d'acord i, en aquest sentit, jo haig de constatar que hi va haver una iniciativa, la iniciativa va sortir d'una personalitat de la majoria —en aquell moment, almenys, i, en fi, que continua formant part d'un dels partits de la majoria— de convocar aquella taula contra la pobresa, que evocava l'amic Ribó. Per què desapareix aquesta taula de partits? Per què no es manté? Per què no ens comprometem a continuar en aquell esforç? Jo faré una reflexió sobre aquest tema, que deixo aparcada, perquè em sembla que fa referència a la situació política general del país i val la pena que hi reflexionem.

Tercer, a Catalunya, és cert, és cert, els desequilibris medioambientals, la qualitat medioambiental, a Catalunya, està empitjorant. Qui s'atreveix a dir que està millorant? Siguem seriosos, està empitjorant; està empitjorant. El senyor Pujol, el senyor President, cada cop que ha sortit a aquesta tribuna a parlar de l'espai medioambiental sembla que li ha fet molta gràcia el tema, perquè ha estat rient tota l'estona. Però, la veritat és que el tema no fa gaire gràcia, perquè el tema és francament greu i francament preocupant, la qualitat de l'entorn està baixant, a Catalunya; els problemes de contaminació s'estan agreujant, d'aigua, d'atmosfera, però també hi ha tota l'herèn-

cia d'un passat, que hem de tractar d'anar superant, que té una inèrcia que ens està arrossegant, d'absència d'òrgans democràtics, eficients i responsables en el planejament i la qüestió del territori; la passivitat davant de la degradació del territori. No és simplement un tema —que ja ho és, i molt breument, no de preservació d'unes àrees amb un conservacionisme que nosaltres compartim, sinó de gestió del medi natural d'una manera eficient. Com es pot somriure davant d'una situació on se'ns diu que només una ínfima part dels abocadors, dels productes dels abocadors industrials, a Catalunya, estan en una situació de legalitat? Quan, davant de milers de milions de tones, es diu : «Només una petita fracció està sotmesa a control», no és per ironitzar. És un tema realment molt greu si tenim en compte que Catalunya, probablement, té el trist privilegi de ser una de les àrees —potser l'àrea— de tot Europa occidental amb un medi més agredit. Això és real, no és una opinió. Es pot veure amb helicòpter, es pot veure, simplement, anant amb cotxe o caminant.

Vostè, senyor Pujol, que ens recomana tant que viatgem, jo li recomanaria que fes algun viatge, de manera immediata, sobre alguns punts de Catalunya; amb helicòpter —si vol—, l'acompanyo, jo no em marejo, amb helicòpter, a mi el que em mareja és que no es faci una acció eficient davant d'aquests problemes. Però, anem amb helicòpter, o amb cotxe o com vulgui a Salou, anem a Cambrils, anem a Torredembarra, anem a Palamós, anem a Pals, anem a Blanes, anem a l'Ametlla de Mar, anem a Sant Carles de la Ràpita, anem a Colera, anem a Calafell, anem a Mont-roig, anem a Cadaqués, senyor Pujol, anem a Roda de Berà i veurem com una sèrie de circumstàncies, un relançament de la situació econòmica, l'impuls que en aquesta nova situació econòmica ha generat el capitalisme especulatiu, està produint, en aquest moment, a Catalunya, una segona fase de destrucció del litoral, d'una gravetat perfectament equiparable al procés que es va viure en aquest país els anys 50 i 60.

Jo recordo, en les darreres intervencions d'aquell català universal, que es deia Josep Lluís Sert, l'arquitecte, a la televisió, quan li deien : «davant del desastre que ha passat a la dècada dels seixanta a la Costa Brava, vostè, quina solució preconitzaria», i deia : «molt fàcil, tècnicament. Hi ha empreses, avui, que dinamiten un edifici sense que la vaixella de l'edifici del costat se'n ressentixi», però vostès saben, com sabem nosaltres, que aquesta solució que, tècnicament és viable, socialment, no ho és; políticament no ho és. Aquests fenòmens de destrucció del nostre litoral són fenòmens irreversibles, absolutament irreversibles, i, per tant, tot el que es faci des de les diverses administracions i, en primer lloc, des de l'Administració de la Generalitat per oposar-se a l'ús de la legalitat per afrontar aquest fenomen d'especulació que s'està desenvolupant amb la passivitat, en molts casos, d'administracions, a Catalunya s'impedeixi, per no haver de passar la vergonya d'haver estat els sectors dirigents de la política d'aquest país que hem tolerat, passivament, com venia una segona onada d'especulació immobiliària i de destrucció del litoral, que ens ha acabat de fer malbé una de les costes més belles del Mediterrani. En fi, en tot cas, la tendència general és negativa, és alarmant. A la costa és d'emergència.

Quart aspecte. El sistema educatiu de Catalunya no està funcionant com hauria de funcionar si volem afrontar el repte dels

canvis tecnològics i econòmics i el repte de la integració a Europa. No entro tampoc a valorar si la gestió és bona o dolenta; no vull fer d'oposició, vull, aquí, simplement, aixecar acta notarial del que, em sembla, sincerament, que és la realitat i que crec que vostès també estan d'acord amb mi.

El sistema educatiu a Catalunya, des de l'escola bressol, però, fonamentalment en la formació professional i tècnica i a la universitat, fem-ne la valoració que vulguem, però coincidim, almenys, que no està a l'alçada d'allò que és requerible com a repte per als propers anys en la perspectiva del canvi tecnològic i econòmic i de la plena integració a Europa. Estem, en molt mala situació, en aquest sentit. Això requereix també, crec jo, una reflexió en profunditat i acords sobre el particular per tractar de millorar aquesta situació.

Cinquè punt. Vostè, senyor Pujol, ho va remarcar ahir. Nosaltres compartim totalment aquest punt de vista. Catalunya s'ha adequat, s'ha anat adequant a la integració d'Europa —l'Europa de l'acta única—, però aquesta adequació és encara insuficient. És cert, estem d'acord amb el que vostè assenyala. El que es tracta —des del nostre àmbit de responsabilitat, el de tots plegats— és de tractar d'avançar, de millorar en aquesta situació.

Jo em voldria referir en aquest aspecte concret a una qüestió que ha sortit ja, la qüestió del Patronat Català Pro Europa i, en general, dels instruments dels quals Catalunya s'ha de dotar per «optimitzar» la seva presència a Europa.

Bé, Catalunya és plural, té la riquesa de la seva pluralitat; Europa també. Catalunya no pot tenir, per tant, una presència, una connexió monocolor amb Europa, és un disbarat, no és una qüestió de rivalitat partidista, és una qüestió d'eficàcia. A Europa hi ha molts sectors —a l'anècdota concreta d'aquesta reunió de Taormina s'ha vist clarament, per exemple, com a element il·lustratiu—, al Parlament d'Europa el grup socialista i socialdemòcrata és el grup més nombrós, amb distància bastant considerable dels altres grups. Sembla lògic, per tant, que, des d'una òptica nacional, s'ha d'aprofitar la pluralitat de Catalunya en el seu sistema polític, la pluralitat de la Generalitat —aquí és representada— per tractar de tenir una presència que optimitzi aquesta pluralitat. No es dona, ni crec que es doni sobre la base d'aquesta proposta que ens ha fet el senyor Pujol de dir: «modificarem, després d'uns anys de funcionament, el Patronat sobre la base de fer entrar un representant de cada grup parlamentari al consell assessor del Patronat Català Pro Europa.» No, ni de crear una comissió mixta entre el Parlament i el Patronat, no. Es tracta, sincerament, es tracta, concretament, de veure si es vol o no es vol una autèntica corresponsabilització pluralista, dins dels instruments de la Generalitat en la seva projecció a Europa, si es vol o no es vol. I quan parlem de corresponsabilització no parlem d'equiparació, perquè som respectuosos amb la correlació de forces, però sí que parlem de corresponsabilització. I corresponsabilització vol dir quelcom més seriós, que no pas una presència en un consell assessor, que, segons la meva informació, no s'ha reunit mai, s'ha reunit molt escadusserament— o, en una Comissió Mixta que també tindria aquest tipus de funcionament.

Cinquè tema, molt ràpidament, per fer aquesta descripció panoràmica —forçosament molt esquemàtica— de balanç de la situació avui a Catalunya. Des del punt de vista de l'Administració, Catalunya, avui, apareix en una situació de gran con-

fusió. He fet una evocació molt ràpida del tema dels consells comarcals com a gran risc de frustració dels anhels comarcalistes d'aquest país, i crec que és un toc d'atenció que hauríem d'escoltar amb atenció —valgui la redundància. Però hi ha una gran confusió, hi ha, sobretot a l'àrea metropolitana i, en general, la gent ja no sap de quina administració depèn, pràcticament. Es tracta aquí de fer, sí, una autocrítica. El joc d'accions i reaccions dins del sistema polític entre els partits ha produït uns resultats que han estat uns resultats de distorsió. Cal replantejar-se amb seriositat, amb rigor, amb profunditat aquesta qüestió i veure si som capaços de tirar endavant una proposta de conjunt de consens per millorar això. Però això no va. Veig que el senyor Conseller de Governació està d'acord amb mi, almenys en la valoració que això no va; el que caldria, aleshores, és discutir com afrontar un problema que no va. Si, a aquesta confusió, hi afegim la confusió addicional de convertir aquest problema —que és un problema real, un problema del qual som corresponsables tots— en un motiu de brega política; si durant les properes setmanes i els propers mesos assistim en aquesta Cambra a un procés, d'un grup o d'un altre, de dir: «jo tinc la solució per a aquesta àrea o per a l'altra, o jo proposo que es faci això i es faci allò», si tornem a repetir un procés de casuística i d'enfrontament entre nosaltres al voltant d'aquesta qüestió, afegirem a la confusió real que ja existeix la confusió política d'una discussió interminable sobre la base de l'arbitrisme o de les propostes raonables d'un grup o d'un altre. Vull dir amb això que aquests temes de racionalització del nostre esquema administratiu, o s'aborden per la via de la taula de partits parlamentaris amb una decidida i sincera voluntat de consens, o no avançaran. No és que no avancin, és que es complicaran encara més, i a Catalunya, a l'àrea metropolitana, a les comarques, aquesta complicació, sumada a la confusió de l'enfrontament entre partits, pot generar una situació de distanciament creixent entre la ciutadania i el sector públic de Catalunya, i aquest és un risc real que correm tots, vostès i nosaltres també.

Sisè punt: Vostè, senyor President, va parlar —i, en això, també hi estem d'acord— que un dels trets absolutament bàsics de la nostra nació és la nostra identitat cultural i lingüística. Aquí nosaltres fem un balanç en clar-obscur, en clar-obscur. Vol dir que hi ha fets positius, però també hi ha fets negatius, i, hi insisteixo, no vulguin veure en això un retret des d'una perspectiva de partit o des d'una perspectiva d'oposició, es tracta d'afrontar la realitat i veure el que s'ha de fer. Per exemple, hi ha un tema d'una gran perplexitat en aquest moment entre nosaltres mateixos i també en el món de la cultura. Poc abans de les eleccions hi va haver noranta personalitats de primer rengle, de molt primer rengle de la cultura catalana, que va fer pública una declaració sota el títol «Restablir i ampliar el pacte cultural», entre ells, gent molt diversa, des d'en Lluís Llach, Núria Espert, Antoni Ros-Marbà, Victòria del Àngels, Vázquez Montalbán, Josep Maria Castellet, Antoni Badia i Margarit, Oriol Martorell, Xavier Montsalvatge, Joan Brossa, etcètera. Fan un document, dient: «Avui, en portes del tercer aniversari del pacte cultural, hem de constatar amb molta preocupació com continuen inalterats els principals problemes que aleshores ja cremaven i que el pacte havia de resoldre. Volem fer una crida a les principals forces polítiques que es reclamen del catalanisme perquè abans de les

eleccions es pronunciïn d'una manera clara a favor del pacte cultural, del seu restabliment i de la seva ampliació.» Finalment, proposen quelcom que té molt a veure en l'aspecte de reflexió que els volia fer per cloure la meua intervenció; proposen la constitució a Catalunya d'un Consell Català de les Arts i de la Cultura. Poden dir, bé, no és aquest el moment potser de parlar si això és o no és una solució; en tot cas, jo voldria dir-los dues coses —i enllaço ja amb una reflexió general que els volia fer— : primer, que nosaltres som —com és públic i notori— absolutament decidits partidaris del restabliment i de l'ampliació del pacte cultural, i, segon —i aquí entro en la reflexió—, som partidaris que hi hagi un viratge, un viratge, no d'opció o de partit, un viratge d'estil o un viratge de normativa, si vostès volen, pel que fa referència al necessari esforç normatiu que tota força política en el Govern de la Generalitat hauria de desenvolupar. S'ha parlat avui de Carles Riba i s'ha parlat d'Eugeni D'Ors; doncs, bé, es podria parlar de Pompeu Fabra, del que va ser tan rotundament eficaç des del punt de vista de la normalització, de la normativització de determinats aspectes, un tan essencial com la llengua. El restabliment de l'autogovern a Catalunya havia de comportar, ha de comportar encara un esforç molt gran de creació de normes per a la nació, un esforç normatiu. Si no es desenvolupa aquest esforç normatiu no ens entendrem, no és que no ens entenguem vostès i nosaltres, és que el país no s'entendrà a si mateix. És que el país es perdrà en la disputa partidista.

Per exemple, si no hi ha normes clares que separin clarament el que és la Generalitat amb el seu pluralisme —avui representat democràticament en aquesta Cambra— del que és el Consell Executiu de la Generalitat; si qualsevol crítica a un consell executiu d'un color es confon, interessadament o involuntàriament, amb una crítica a la Generalitat, és que no hem establert una norma essencial de la nostra nació, que és dir la institució nacional del nostre autogovern és la Generalitat, que ens aplega a tots, a tots els partits, i dins d'aquesta institució general, democràticament, dins del Parlament, es generen majories i minories i un consell executiu, però una cosa és la Generalitat de tots, plural, institucional, i l'altra cosa és l'opció d'una majoria programàtica o de partit, per exemple, una normativa clara, democràtica de relació entre les administracions públiques catalanes; per exemple, una normativa, un esforç normatiu clar pel que fa al desplegament de l'Administració autonòmica; quina ocasió perduda de dinamisme, de rigor, de prestigi, quan es va abandonar l'ideal del President Tarradellas o dels seus consellers de Governació, Ortínez o Bricall, de convertir l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en quelcom d'exemplar, que pogués ser equiparable al que és, salvant totes les distàncies de volum, la NA a França. Quin desenfocament, quin error històric no haver concebut la necessitat d'un esforç normatiu que construis un cos d'alts funcionaris, si vostès volen una *élite*, com s'ha dit aquí, no em fa res utilitzar la paraula, de servidors de la Generalitat, no d'una opció de partit, no d'una opció de dreta o d'una opció d'esquerra; de servidors, de *public servants*, d'*haut commis*, com diuen a França, al servei d'una Generalitat plural, per tant, al servei de les opcions plurals de tot el poble de Catalunya, no d'una opció partidista determinada. Mirin quin és l'estat de l'Escola d'Administració Pública on s'han produït canvis darrerament, i estarem expectants, però són uns anys que s'han perdut en aquesta direcció.

Un esforç normatiu també pel que fa referència a les relacions entre la Generalitat i l'Estat. També aquí estem encara en un terreny de confusió; hi ha confusió, i no solament confusió operativa quan es parla, per una banda, de l'establiment d'un acord en una reunió a Madrid i aquí es diu que l'acord no s'ha produït, etcètera, no sols per compliment del que les nostres mateixes lleis diuen, i diuen que, per descomptat, un acord d'aquesta naturalesa no és el President de la Generalitat ni tan sols el Consell Executiu el que l'ha de realitzar, sinó una cosa teòricament autònoma, que es diu Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Sinó que també hi ha confusió a l'entorn de la mateixa figura del senyor Roca, com a figura governamental o política, com a figura de Consell Executiu o figura de partit. Tampoc no hi ha un esforç normatiu pel que fa referència —ja he alludit a aquesta qüestió— a la projecció exterior de Catalunya, i molt en particular a la presència de Catalunya dins la Comunitat Europea.

I aquí la proposta —i acabo— : hi ha molts elements comuns, en aquesta Cambra; molts elements comuns. La voluntat de reforçament del nostre autogovern; la voluntat de moure's dins del respecte democràtic, el que el poble ha decidit : un marc institucional i un marc estatutari; la voluntat que el país vagi endavant, que els aspectes positius —que hi són molt clarament, molt especialment en aquests anys— tirin endavant i que els aspectes negatius, les taques negres, els problemes d'aquest país es vagin resolent. Com fer-ho? Avantposant opcions polítiques, ideològiques, interessos, o avantposant una política de país? Nosaltres creiem que aquests anys, de cara al 92, més enllà, en primer lloc, objectius de país, i, per tant, diàleg i col·laboració, naturalment —naturalment— dins del marc democràtic i del joc de majories i minories, i del joc de govern i oposició. Nosaltres no prometem avui aquí que atenuarem el nostre *rôle*, que és el *rôle* obligat democràtic, el que ens han encomanat els nostres electors i les nostres electores, de control i d'impuls de la seva acció de govern. El que sí que diem —i fem una oferta clara en aquest sentit— és que volem, estem disposats, creiem que és necessari per al país més diàleg i més col·laboració. Sobre la base dels pronòstics que nosaltres fem —vostès en poden fer uns altres, no?; els pronòstics per a nosaltres són clars, el país té un repte molt important al davant, aquests tres, quatre, cinc propers anys i s'ha de treballar, s'ha de treballar, s'ha de tirar endavant, no s'han de perdre i malbaratar energies, i treballar vol dir sumar més que restar, vol dir afegir més que dividir, i, per tant, tot el que sigui avançar en la línia d'una major col·laboració entre les administracions, d'un major diàleg entre els partits a Catalunya, creiem que és indispensable, no positiu, sinó indispensable per a aprofitar l'etapa que ve al davant.

Segon pronòstic. Nosaltres fem un pronòstic clar —i introdueixo ja aquí, naturalment, una perspectiva de partit— : Espanya tindrà una ona llarga de govern socialista, pot agradar més o pot desagradar, però cal ser realistes, cal fer pronòstics realistes i moure's en funció d'aquests pronòstics realistes, i del que es tracta, si aquest pronòstic és compartible —jo crec que és compartible perquè és raonable, perquè no hi ha una altra opció en la política espanyola en aquest moment, malgrat esforços que s'hagin pogut fer a Espanya i a Catalunya, no hi ha una altra opció—, aleshores, el que cal és, amb realisme, veure com Catalunya pot aconseguir el màxim des de la perspectiva

de l'enfortiment del seu autogovern i del progrés de la seva societat, del reforçament de la seva identitat nacional, del seu progrés com a poble, en aquest pronòstic i en aquesta situació. I això jo crec que requereix també diàleg a Catalunya. Vull dir amb això que el socialisme català no sols està disposat a treballar en aquesta direcció, sinó que té la consciència clara que pot ser extraordinàriament útil en aquesta direcció.

Els proposo un viratge clar cap al diàleg; jo sé que avui no obtindrà una resposta precisa d'això, ni tampoc la demano, però demano que reflexionin sobre això. Catalunya ho necessita vitalment, necessita que vostès canviïn, no totalment, naturalment —seria absurd demanar això—, que canviïn una mica, que s'obrin una mica cap a la institucionalització, cap a una relació amb l'Estat que deixi de banda aspectes de partit i interessos de part i busqui acords a Catalunya per reforçar aquest diàleg i aquesta relació, cap a una acció plural dins de la Comunitat Europea, amb l'eficàcia de la suma de tots plegats, cap a una simplificació de l'Administració catalana sobre la base d'acords.

I és en aquest sentit, senyores diputades i senyors diputats, que mourem nosaltres les propostes que farem de resolució en la sessió de demà del Parlament per buscar aquest viratge, per buscar un reforçament de la política medioambiental a Catalunya, per buscar un reforçament del *rôle* que en aquest viratge, en aquest canvi, pot jugar el Parlament i ha de jugar el Parlament, com a institució eminentment representativa del pluralisme de la Generalitat, cap a la constitució de comissions al Parlament que treballin en els aspectes més crítics de la situació actual, per exemple, els temes de la formació professional i de la participació social, de la concertació social a Catalunya; cap a l'obertura de les institucions que relacionen Catalunya amb Europa i cap a la col·laboració entre les administracions en la perspectiva dels propers anys, i en particular, en la perspectiva dels Jocs Olímpics de l'any 92.

Senyores i senyors diputats, res més. He dit al principi que volia obviar al màxim els elements de crítica, potser en alguns moments aquests elements han sortit, m'ha semblat indispensable per caracteritzar la situació, però vulguin creure que el nostre tarannà i la nostra actitud està avui molt fonamentalment orientada cap a aquest prec que ens feia el President en una de les seves darreres intervencions: «A veure si podem veritablement parlar més que sumar monòlegs en aquesta Cambra.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Obiols ha començat el seu discurs fent una referència, fent una referència al que va ser el debat d'investidura, per tant em sembla que serà justificat que jo també la hi faci, per manifestar el meu desacord amb el que ell ha dit, perquè, és clar, el que el Govern de la Generalitat no pot, diguem-ne, deixar passar sense rebatre és que continuï insistint en allò que a mi em sembla que va quedar ben rebut —i vull dir-li al senyor Obiols que no hi va haver resposta, o si no es pot llegir l'acta d'aquella sessió—, que aquella oferta de 139.000 milions de pessetes a repartir en quatre anys, això sí, en quatre anys dedicar 139.000 milions de pessetes a afers socials no tenia absolutament cap base, i que no tenia cap base econòmica; és a dir,

que no sortien per enlloc aquests 139.000 milions de pessetes, ni tan sols encara que s'haguessin volgut alterar radicalment les prioritats. Perquè aquest matí ja ho hem dit, que les prioritats són limitades i que el marge —millor dit, ho hem dit d'una altra manera més exacta—, que el marge de maniobra que té el nostre Pressupost per dedicar tot d'una 139.000 milions de pessetes, doncs, a un concepte nou, de més a més, evidentment el nostre Pressupost no el dona, encara que sigui repartit en quatre anys. Aquell dia en vàrem parlar, jo potser em vaig excedir amb una resposta molt detallada, però és que de cap manera no podia deixar, doncs, que això continués, diguem-ne, surant en l'ambient; comprenc que aquella intervenció devia ser inútil, perquè avui el senyor Obiols hi ha tornat a insistir, exactament amb els mateixos termes, però jo també, per tant —i sense voler-hi tornar a insistir—, després de recordar, els he de demanar que llegeixin l'acta del debat del dia 22, no del dia 21, sinó del dia 22 de juny, perquè jo entenc que va quedar molt ben reflectit.

Entrant ara en els altres temes més puntuals que ha tocat el senyor Obiols, he de dir que la preocupació pel risc de desequilibri territorial del país nosaltres, justament, l'hem tingut sempre, i hem estat precisament sovint acusats per això, i acusats precisament pel partit Socialista o pels representants, sobretot pels representants del partit Socialista, molt acusats en aquest sentit; acusats —si vostès volen— per després l'endemà, doncs, anar, no ho sé, a qualsevol població, doncs, i dir exactament el revés —d'això n'hem tingut alguns exemples, però hem estat acusats en aquest sentit. Nosaltres hem lluitat sempre contra el desequilibri territorial i crec que ho estem fent eficaçment. Naturalment, he d'introduir la següent reflexió, que realment —com diu l'adagi català— sempre plou sobre mullat i, per tant, quan ja hi ha d'entrada un desequilibri no és fàcil lluitar contra el desequilibri o contra l'accentuació d'aquest desequilibri, en som ben conscients. Però si ara jo —només mentalment—, doncs, repasso el que és la política de la Generalitat no solament en una ciutat, no ho sé, en tota una àrea com la de Lleida, o com la de les terres de l'Ebre, a Tortosa, a Amposta, etcètera, o com per exemple a Reus i a Tarragona, i en general a tot el triangle Reus-Tarragona-Valls, i com això tantes altres coses, crec sincerament que ni amb números ni amb el que és la vivència directa dels fets —quan es trepitja el terreny—, aquesta afirmació, que no es lluita contra el risc que existeix, certament, de desequilibri territorial, no es pot fer.

Torno a dir —ja sé que s'hi fa una certa brometa—, doncs, sobre la llista de carreteres..., torno a referir-me a la llista de carreteres d'ahir. S'hi pot fer molta brometa, i jo sabia que es faria aquesta brometa, però precisament la vaig posar aquesta llista, perquè preveient aquest tipus de crítiques, aquella llista, només aquella llista demostra que la voluntat de repartir per tot el territori les possibilitats de creixement i les inversions és evident. Però és que si ho féssim amb els hospitals passaria el mateix, vull dir, l'últim hospital que hem inaugurat és a Móra d'Ebre, no?, i ara els que hem de fer són a Blanes i a Tremp, si no ho recordo malament a Valls, i alguns més, però tots en zones de l'interior de Catalunya. També aquí; ja vaig parlar del que ara s'ha d'iniciar a Terrassa, de la Mancomunitat de Terrassa... Bé, i com això, doncs, tantes altres coses sobre les quals podria insistir. Crec, sincerament, que la lluita contra el dese-

quilibrí s'està duent a terme.

Vostès saben, vostès m'han sentit dir més d'un cop, i més de dos..., en fi, o ho han llegit, però jo en aquesta tribuna ho he dit més d'un cop, he parlat de l'atenció que el Govern de la Generalitat dedica a part d'àrees més llunyanes i sobre les quals s'arriba més en funció de taca, d'una taca concreta, però, per exemple, tot l'esforç que estem posant per tal de reforçar aquest segon cinturó, que va, doncs, de Vilanova a Vilafranca, de Vilafranca a Igualada, d'Igualada a Manresa, de Manresa a Vic, de Vic..., perdó, sí, de Manresa a Vic, de Vic cap a Granollers, cap a la costa, Mataró, etcètera, i si vostès repassen, per exemple, la llista de carreteres d'ahir veuran que algunes d'elles precisament tendeixen a donar més fluïdesa a aquest possible segon cinturó.

O sigui que crec, sincerament, és a dir, admetent que estem amenaçats de desequilibri —i això és un fet objectiu que, a més, ve de molt lluny—, però crec que la lluita contra aquest desequilibri es fa i, a més, jo penso, sincerament, que amb uns resultats prou apreciables, que són fruit, òbviament, en part de l'acció de Govern de la Generalitat, però que ho són també de molts ajuntaments, i després ho són també del fet que en molts indrets de Catalunya —afortunadament— existeix avui allò que el senyor Obiols ha dit, una societat civil forta, existeix. No existeix només aquesta societat civil forta a Barcelona i als entorns de Barcelona, sinó també en molts altres indrets de Catalunya.

Respecte al que ha dit dels ajuntaments, jo, senyor Obiols, ja ho sé que els ajuntaments de fora de Catalunya i de fora d'Espanya són molt més rics que els d'aquí, però en això ni vostè ni jo, durant molt de temps, hi podem fer res, no; perquè el que és molt més ric fora d'aquí són..., ho és tot. El senyor President del Parlament, i no sé si..., acaba d'arribar d'haver estat invitat, va ser convidat a la inauguració de l'edifici del Parlament de Nordrhein-Westfalen, i aquest edifici costa uns 20.000 milions de pessetes. És a dir, el senyor Rau i el Parlament, el partit majoritari, o bé tots els partits —no sé com ho van decidir, si d'una forma consensuada o no—, han decidit fer un parlament nou que costa 20.000 milions de pessetes, i ningú s'escandalitza, entre altres coses perquè, realment, doncs, Nordrhein-Westfalen, Renània del Nord-Westfàlia, doncs, és un país molt i molt ric, molt més que nosaltres, nosaltres estem contents de com ens van les coses, del creixement que hi ha, diguem-ne que treiem una mica el pit enfora, i realment som un país —ahir ho deia—, doncs, fins i tot amb una possibilitat de difondre un missatge arreu d'Europa i amb unes possibilitats de creixement —tot el que vostès vulguin—, però el camí que ens falta recórrer per arribar a aquests nivells és encara molt i molt gran. Els ajuntaments, els governs autònoms, el Govern de l'Estat, tot, les universitats, tot és diferent. Bé, i ho dic només simplement perquè, de fet, aquesta situació que el senyor Obiols denuncia dels ajuntaments la podem denunciar més o menys a tota l'administració, començant òbviament pel mateix Govern de la Generalitat.

Que els consells comarcals tenen una engegada lenta, això és cert i, per altra banda, és lògic i, per altra banda, era previsible. Ara, de tota manera, a mi m'agradaria..., ara faig..., ara demostri, diguéssim, que ironitzo d'una manera frívola, però deixin-me dir que ja m'agradaria que a mi m'arribessin més aviat notícies del tipus de les que diu el senyor Obiols, perquè a

mi me n'arriben exactament d'altres, i me n'arriben moltes; un gavadal de peticions o de protestes —no és el cas— dels consells comarcals. Miri, els consells comarcals no sé si es reuneixen o no, senyor Obiols, o no sé quants n'hi ha que no es reuneixen —segons el que vostè acaba d'explicar—, però reunits o no jo li asseguro que com a màquina de reivindicació, com a màquina d'estudi, com a màquina, diguem-ne, de definició d'objectius, com a màquina, diguem-ne, impulsora de determinades il·lusions, li asseguro que ja actua, no sé si d'una manera orgànicament prou ben establerta, però actuen. Aquest consell comarcal que se'm dirigeix protestant perquè diuen que es vol posar una fàbrica contaminada en un poble de la comarca; l'altre que —i això és greu, perquè en un cas concret s'ha donat— es dirigeix a l'Honorable President de la Generalitat perquè el Govern de la Generalitat decideixi —això ho ha de fer el consell comarcal— on s'ha de localitzar un determinat abocador comarcal; l'altre, més d'un, que en aquest tema de la quarta universitat es belluguen, i alguns d'ells s'havien..., si els ho expliqués, algunes consells comarcals ben, diguem-ne, sorprenents, de cara a la reclamació de la quarta universitat; per exemple, n'hi ha més d'un, més de dos i més de tres que s'han bellugat en aquest sentit.

Per tant, jo estic d'acord que l'engegada és lenta —per altra banda, no podria ser d'altra manera. Si volen que els sigui sincer, si ara engegéssim segons de quina manera a mi personalment m'alarmaria una mica, perquè crec que val la pena que això es faci, doncs, posant un peu davant de l'altre, un primer i l'altre després, sense entrebancar-se massa, però de tota manera —li ho torno a dir— no estan tan aturats com vostè, senyor Obiols, es pensa.

De passada, deixi'm dir-li una cosa, lligant amb el que deïem abans : s'està discutint la Llei Reguladora d'Hisendes Locals. Em temo que, almenys per a la gran majoria dels ajuntaments, no serà pas una llei bona —dic «per a la gran majoria», potser per a alguns sí—, i no alterarà el que ha estat una tendència d'aquests últims anys, que ha estat regressiva en conjunt, amb alts i baixos, però en conjunt en aquests últims anys regressiva pel que fa a la participació en els Pressupostos Generals de l'Estat de les hisendes municipals. És a dir, aquesta havia estat justament una de les claus, una de les grans esperances que hi havia hagut anys enrere : que una nova situació política podria canviar això. No ha estat així, ben al contrari; més aviat hi ha hagut una regressió. Però li volia fer notar una cosa que a mi em sembla molt negativa i que en aquesta línia que vostè diu de les coses que hauríem de fer plegats, aquesta en podria ser una, per exemple : el Govern, concretament, pretén que, quan parla de «comarcas y otras entidades supra-municipales», i la veritat és que hem fet algunes aproximacions i hem estat, en fi, hem tingut una resposta molt negativa, diu el següent : «las comarcas no podrán exigir ninguno de los impuestos y recargos regulados en la presente Ley ni percibir participación en los tributos del Estado». Les comarques estan legalment reconegudes, legalment també a nivell espanyol com a ens local, i, per tant, semblaria lògic que tinguessin una possibilitat de participar en el finançament local. Bé, de cap manera; és simplement un comentari, en el qual ara no insistiré, però que em sembla que té..., que és significatiu.

Jo no vaig ironitzar, no sé si vaig somriure o no vaig somriure, sobre els abocadors, perquè vostès m'han sentit dir fa

molt, molt de temps, que aquest és un dels grans problemes que tenim, i vostès saben que és un problema del qual jo mateix dic que el que s'ha fet fins ara és insuficient i, en fi, que s'ha de fer molt més. Però el Govern de la Generalitat, amb això, s'hi ha enfrontat i, a més, s'hi ha enfrontat acceptant tot el desgast polític que comporta això; no s'ha fet enrere. Bé, en tot cas, el que sí que és cert, el que sí que és cert, senyor Obiols, és que aquest és un tema al qual hem de donar un especial relleu. Forma part d'aquelles coses que a vegades hem de vigilar, perquè, és clar, els abocats a primera vista, a primera vista són poc agraïts i no els reclama ningú, però el Govern de la Generalitat òbviament d'això no n'ha de fer cas, ha de fer allò que convé al país, encara que sigui —allò que deïem ahir— a vegades menys espectacular que altres coses. Vostè té raó quan parla dels abocats.

Pel que fa a les bosses de pobresa, li volia dir, senyor Obiols, que la Comissió aquesta a la qual vostè ha fet referència, aquesta Comissió d'Estudi sobre les Bosses de Pobresa es va extingir en acabar la legislatura i que actualment hi ha un escrit de petició de crear novament aquesta comissió, presentat per Convergència i Unió, que està des de fa dies a la disposició de tots els grups, perquè desitjaríem que fos signada per tothom. I amb això contesto aquest aspecte concret.

I pel que fa a l'organització territorial, també, li volia dir que, com ja he anunciat aquest matí —aquest matí o ahir, no ho recordo bé—, teníem el propòsit de presentar tota aquesta temàtica a nivell de la ponència conjunta. Em sembla que, per definició, aquesta és una manera d'entrar en aquella línia que deia vostè de parlar-ne de les coses, de mirar de trobar un consens, etcètera. No és segur que es trobi, en tenim l'experiència amb les lleis d'organització territorial, que es van portar per ponència conjunta, que s'hi van estar més d'un any, però, de tota manera, si més no, amb això el Govern demostra la seva voluntat d'intentar de fer tots els possibles per aconseguir aquesta entesa.

I pel que fa a la col·laboració cultural entre les institucions, jo el que li vull dir és que el Conseller Guitart, el nou Conseller de Cultura, té la consigna de fer tot el que pugui, de tenir una actitud ben oberta amb totes les institucions, de cara al treball conjunt en el camp cultural. Hi ha hagut algunes interpretacions del pacte cultural, del qual vostè sap, senyor Obiols, que no hi estem genys d'acord —i continuem no estant-hi d'acord—, però la col·laboració que es pugui fer, tot el que es pugui fer, sí que mirarem de tenir-la.

Miri, a mi em sembla que no costa gaire, no costa gaire esforç d'objectivitat acceptar que aquests darrers anys, per mèrit de la Generalitat i per mèrit dels ajuntaments, almenys per mèrit de molts ajuntaments, hi ha hagut un urbanisme molt millor que no el que hi havia abans; això no costa gaire d'acceptar. I podríem fer una llarga llista i si vostès volen un dia podem entrar-hi, en això, sobretot de les actuacions de fre que hi ha hagut durant els últims deu o cinc, o tres, o dos anys, el que vostès vulguin. Com més ençà millor, potser, perquè efectivament el problema que hi ha ara no es presentava fa set o vuit anys, quan hi havia una gran paràlisi de tot; és ara quan les coses tornen a ser, en aquest sentit, en aquest camp, tornen a ser perilloses —no fa pas gaires dies que hem hagut d'intervenir en un cas concret que ha cridat una mica l'atenció. Jo el que li puc dir són dues coses, no?, potser entrant en un terreny

molt personal, i és que si alguna vegada per part de gent que té ganes de construir una mica més m'ha arribat alguna queixa, sempre el que m'ha arribat són queixes, no?, perquè, afortunadament, hem tingut no solament uns consellers molt atents en aquest sentit, sinó un Director General, el senyor Solans, molt inflexible, i, per tant, entre els consellers que hem tingut i el senyor Solans, que, ho repeteixo, si per alguna cosa es distingeix és per la seva capacitat professional, per la seva honestat personal i per la força del seu caràcter, doncs, bé, si alguna cosa hi ha hagut és una voluntat clara d'actuar contra qualsevol intent d'abús en aquest camp. El que passa és que amb això sembla que aquests últims dies hi hagi com una certa consigna de voler fer atacs en aquest sentit, una mica contradictoris, diuen: «aquesta gent ha deixat fer no sé quantes coses», ara resulta que nosaltres tenim un Director General molt bo que plega, com plega tanta gent de l'Administració, que torna a l'empresa privada, com passa, no ho sé, a Inicatives, SA, posem per cas, sense que això tingui cap significat especial, simplement la gent torna a l'empresa privada, entre altres coses perquè, això el país també ho ha de saber, ja que jo abans m'he referit als aspectes negatius que pot tenir l'acció política, el país també ha de saber que l'Administració està molt mal pagada. Aquesta imatge que de vegades pot tenir l'home del carrer respecte al que són els guanys de la gent de l'Administració i dels polítics, és absolutament errònia, i aquesta..., amb la mateixa rotunditat que abans m'he referit a possibles riscos que podien ser culpa nostra, també ara s'ha de dir això. Bé, la gent torna a l'empresa privada; passa aquí i, com vostès saben, també crea greus dificultats al Govern central, a l'Administració central. Doncs, bé, curiosament, ara se'n diu d'aquest senyor que era tan rígid, que era tan rigorós, que era tan progressista, etcètera, ara se'n va; en què quedem? Doncs si durant set anys el Govern de la Generalitat ha tingut un senyor rigorós, progressista i rígid, per què ens diuen que, de fet, no hem estat vigilants? Hem tingut justament gent que, per la seva formació professional i per la seva formació política, perquè, evidentment, també, algun d'ells va fer els seus estudis precisament més que la formació política podria dir la formació de política urbanística en un clima d'una gran exigència, i ha estat molt bo que els tinguéssim i procurarem seguir les línies que aquests homes han estat marcant. Però, per tant, tota aquesta campanya que jo, senyor Obiols, amb el mateix tarannà positiu que vostè ha dit, deixi'm-li dir que jo tinc la impressió que vostès estan fent, per tal de justificar..., és a dir, per tal de contrarestar la nostra decidida voluntat d'oposar-nos a la Llei de Costes, i que tenen, per tant, un interès a presentar-nos com gent que ha deixat fer vulneracions, la qual cosa no és certa i tot això que els he estat explicant ho demostra, però vull que quedi clar que l'urbanisme que s'ha fet és molt millor gràcies al Govern de la Generalitat, gràcies a aquesta mena d'homes i gràcies també a molts ajuntaments.

Jo voldria dir una cosa a través de la qual no solament el contesto a vostè, senyor Obiols, sinó que una mica a tot el país. Sempre es diu: «Tenim un mal ensenyament», i és, per dir-ho així, ja no ho discuteix ningú, tothom: «Tenim un mal ensenyament». Doncs no és veritat... (*remor de veus*), bé, doncs, aleshores, ho he entès malament, però... (*remor de veus*), doncs no el contesto a vostè però em permetrà que continuï... (*remor de veus*), no, perdoni'm, sí. Hi ha una certa idea

que nosaltres no tenim un bon ensenyament, que tenim un mal ensenyament o que no el tenim bo o que no el tenim posat al dia des d'un punt de vista europeu. M'ha semblat que alguna cosa d'aquestes havia dit; doncs no és veritat, senyor Obiols. I consti que comprenc que vostè ho digui perquè ho diu tothom, i, al final, s'arriba a crear una mica aquest ambient. Home!, és que tenim el millor ensenyament d'Europa? No. El millor ensenyament d'Europa el tenen, doncs, per exemple, els alemanys, en formació professional almenys, i en altres coses també. Els alemanys tenen un dels millors ensenyaments d'Europa; per cert, que els alemanys fa molts anys que no fan cap reforma de l'ensenyament. Ho dic perquè sempre diem: «Ara que hi ha la reforma de l'ensenyament s'arreglarà», no; els ensenyaments no s'arreglen a través de la reforma de l'ensenyament, sinó a través de l'actitud bàsica que la societat i els mestres i els pares i els governs i tothom té davant l'ensenyament, però, en fi..., però el nostre no és tan dolent com això. Jo quan vaig a visitar —vostès ara em diran que torno a un dels temes meus de sempre, però...— una empresa, bàsicament estrangera —perquè, és clar, em serveix molt més l'opinió d'un empresari estranger que la d'un empresari del país, de cara a això—, sempre tinc unes quantes preguntes, diguem-ne, podríem dir gairebé tòpiques, no?, i una d'elles és aquesta. Escolti, la gent, sobretot la gent jove que entra a treballar a la seva fàbrica... —no somriuguin, ni cal fer cap referència a KIO, que no hi té res a veure, senyor Hortalà; l'altre dia a KAO—, la gent jove que entra a treballar aquí, com va? Això afecta, normalment, formació professional, però també, doncs, enginyers, personal titulat superior i després personal administratiu; escoltin —ho dic perquè estic segur que n'estaran contents també—, la resposta de l'empresariat estranger que treballa a Catalunya és que aquesta gent és bona. O sigui que aniria bé que no ens tiréssim tanta sorra a sobre, tanta terra a sobre; no és tan dolent, ni és tan, diguem-ne, no posat al dia, el nostre ensenyament. I cert que en això hi té un mèrit el Govern de la Generalitat, però no només, i que ja que a més això és vàlid per a l'escola privada i és vàlid per a l'escola pública, i encara no fa gaires dies —i amb això acabo aquest capítol de respostes molt concretes al senyor Obiols—, en aquesta conversa que vaig tenir amb el President de SEAT, de la qual vaig treure unes conclusions molt més favorables que no pas..., per exemple, abans s'ha dit aquí; per exemple SEAT farà grans inversions, és veritat que farà grans inversions a Martorell, és possible que això s'hagi retardat una mica, perquè encara que els alemanys siguin grans planificadors, també es retarden, no és només el Govern de la Generalitat que de vegades es retarda o no pot dir exactament si això es farà el dia tal, doncs els alemanys també, també canvien de vegades de criteri. Però deixant de banda aquest aspecte, jo veig que ara SEAT agafa dos-cents nois joves, dos-cents nous llocs de treball, joves; és clar, aquest no és d'Alemanya, és asturià, però, de tota manera, és el President de SEAT i, per tant, el responsable davant de Volkswagen, que això vagi bé. Com són aquests dos-cents? Doncs, són bons. I, per tant, aquests dos-cents vénen de l'escola. La nostra escola és millor del que de vegades tots nosaltres mateixos l'hem pintada.

I jo, per acabar, em veig obligat..., vaja, em veig obligat, entenc que he de donar resposta a l'última part del discurs del senyor Obiols... —m'ha de perdonar si no trobo els papers, ara podran dir que el President va perdre els papers. (Pausa.)

Diu el senyor Obiols, diu una cosa que jo li agraeixo i que jo em voldria posar, a més, exactament en la seva mateixa longitud d'ona; diu: «Jo faig un discurs amb un tarannà diguem-ne positiu», jo també; ho intento, si més no. Espero que reïxi. L'única diferència, senyor Obiols, és que jo no puc introduir una òptica de partit en aquest Parlament, jo no puc introduir una òptica de partit, ja que m'he de mantenir —i després veurà per què— al marge, el Govern de la Generalitat, de qualsevol òptica de partit. Si això que diu que si el PSOE, etcètera..., potser sí, potser no, en tot cas, jo això no ho puc introduir. Ara, això que vostè diu «hem d'anar en la línia del diàleg i de la col·laboració», és clar que sí, «fem un viratge», aquí és on jo necessito dir-li, senyor Obiols, que no és cert, això, i el tarannà dialogant i col·laborador que vostè defensa i que jo defenso i que amb tota seguretat serà bo per al país, de tota manera m'obliga a dir alguna cosa, que espero que vostè em pugui acceptar. Nosaltres tenim ganes de tenir un tarannà dialogant i col·laborador amb Madrid i amb els partits d'aquí, amb Madrid i amb els partits d'aquí. I deixi'm-li dir una cosa, que espero que no molesti cap altre partit de la Cambra, que naturalment a qui a mi, com a President, i al Grup de Convergència i Unió, i al Govern de la Generalitat l'interessa més tenir una bona relació és amb el Partit Socialista de Catalunya, sobretot tenint majoria absoluta; una de les coses per les quals jo reclamava i demanava la majoria absoluta a les darreres eleccions, precisament, és perquè en la nostra negociació amb Madrid no tinguéssim cap condicionament, més condicionaments dels que ens posés el mateix Govern central o el Partit Socialista, o dins de Catalunya el que ens posin vostès, és clar. Però, de fet, tenint majoria absoluta, això ens dóna unes possibilitats d'aproximar-nos sense condicionaments de ningú, tampoc de vostès, tampoc del Partit Socialista de Catalunya, amb Madrid. Si no tinguéssim majoria absoluta, evidentment la primera aproximació que hauríem de fer seria amb algun partit, que probablement seria políticament més proper a nosaltres que no pas vostès, per tal de poder governar Catalunya; però tenim majoria absoluta, i, per tant, nosaltres podem governar amb tranquil·litat, i nosaltres podem anar al Parlament i on sigui amb tranquil·litat; després es podrà fer bé o malament, tindrem més o menys diners, tindrem més o menys condicionants d'altra cosa, tothom en té, fins i tot les grans potències, però, de fet, nosaltres podem actuar amb molta llibertat de maniobra a partir del moment que tenim aquesta majoria, i, dit això, i amb tot el respecte envers els altres partits, alguns dels quals —com acabo de dir— podria ser que fossin més propers, o, amb tota seguretat són més propers, políticament parlant, a nosaltres, que no el Partit Socialista, però, indubtablement, si amb algú ha d'intentar tenir un bon diàleg el Govern de la Generalitat és: primer, amb el Govern de Madrid i, evidentment, amb la segona gran força política de Catalunya.

Amb el Govern de Madrid, i aquí hi ha, quan vostè diu un viratge clar, no, el viratge l'han fet vostès. Nosaltres sempre hem dit: quina és la primera obligació, quin és el primer objectiu del Govern de la Generalitat, sigui quin sigui el govern, el color del govern de la Generalitat? Entendre's amb el Govern central. Això vostès m'ho han sentit dir, i ho han llegit escrit per mi des de fa molts anys, com a mínim des de l'any 80, perquè, certament —això sí que és cert—, això que val per a l'actual Govern central, valia per al Govern d'UCD, òbviam-

ment que valia, i podria explicar alguna de les actituds polítiques nostres a les quals es van buscar, doncs, moltes explicacions, molt fora de to sovint, i només es responia això: el Govern de la Generalitat, el primer que ha d'intentar és entendre's amb el Govern central, sigui quin sigui el color polític del Govern central. I afegeixo una altra cosa: el Govern central té l'obligació de fer tot el possible per entendre's amb el Govern de la Generalitat, sigui quin sigui el color polític del Govern de la Generalitat.

Per tant, en aquesta línia de diàleg, nosaltres hi hem estat sempre. Bé, el que pot haver passat en algun moment és que ens hagi estat difícil l'aplicació d'aquest esperit de diàleg i que, en canvi, potser ara, si tot va bé, no tindrem desagradables sorpreses que ho facin molt difícil. Això ho vam intentar l'any 80, i l'any 81, i l'any 82, abans i després del mes d'octubre, és a dir, abans i després de les eleccions, i, sobretot, a mi em feia la il·lusió de poder-ho intentar l'any 84 i durant divuit dies vaig pensar que ho podríem fer, i la sinceritat que he de tenir amb vostès, òbviament amb un aspecte constructiu que requereix una mútua sinceritat, m'ha de fer dir que aquest intent d'idili, seria només intent d'idili per part meva, com es va veure, es va veure dolorosament tallat en sec per actes, la paternitat i la qualificació moral dels quals ja vaig fer en el seu moment i que, per tant, no cal que avui —que vull posar l'accent en els aspectes positius— repeteixi. Però això forma part de la història, però jo li he de recordar perquè, de fet, aquesta voluntat hi ha estat sempre i fins i tot en els pitjors moments vàrem aconseguir una cosa que no era fàcil, i és mantenir el conflicte polític, que en el moment arribava a ser molt greu, al marge de les possibilitats d'acció global del país i d'acció del Govern de la Generalitat. Els he de dir amb sinceritat —i perdonin que ara, aquest cop, sigui modest— que una de les coses de les quals jo personalment em sento més satisfet i gratificat és d'haver aconseguit això. De vegades, les bones batalles d'un general són les defensives, i són les que, de fet, finalment permeten guanyar tota una contesa, tota una guerra: jo, d'això, n'estic —perdonin— molt orgullós.

Bé, i ara estem en un altre moment, en el qual em sembla a mi que aquesta voluntat de diàleg amb totes les forces polítiques —amb totes les forces polítiques—, i aquesta voluntat, òbviament, de diàleg amb el Partit Socialista de Catalunya i, naturalment —i principalment, en un cert sentit; en un cert sentit, només—, de diàleg amb el Govern central, nosaltres ho tornem a posar sobre la taula. Li he de dir una cosa, senyor Obiols, li he de dir una cosa: això ho vaig posar sobre la taula en el discurs d'investidura, no és avui, que diu «Sembla que hi ha un llenguatge diferent», no, ha estat sempre així, el 80, el 82, el 84, sempre que hem pogut, i en el discurs d'investidura. El discurs d'investidura, que, de fet, no feia res més que recollir tota una sèrie de gestions que jo ja havia iniciat durant el mes de juny, abans del discurs d'investidura; no vaig esperar al discurs d'investidura per iniciar aquesta política de mà estesa. Me la donaran, la mà, o no me la donaran? La mà està estesa: me la donaran o no me la donaran? En algun moment no me l'han donada; fins avui tampoc, encara, tot i que tampoc no se n'han anat. Però, en fi, aquest és el nostre plantejament, la nostra política, i no canviarem de política; allò que hem dit abans —que vaig dir ahir, millor dit—: nosaltres continuarem aquesta política i espero que aquest cop això pugui reeixir. No

s'estranyi, senyor Obiols, que nosaltres, fidels al que entenem que ha de ser la posició del grup majoritari en un debat com aquest, només votem les nostres resolucions; no interpreti, ni vostè ni el seu grup polític, no interpreti això com un rebuig de coses que es puguin parlar respecte a alguns dels temes que ha plantejat, però avui... demà, nosaltres continuarem el que és la nostra manera de fer-ho —que, per altra banda, és la de tots els partits majoritaris: la del PSOE a Madrid, per entendre'ns. Doncs, bé, nosaltres votarem les nostres resolucions. Però li vull dir que la nostra voluntat és la que jo he intentat posar molt de manifest aquests dies, precisament dirigint-me a tots vostès i dirigint-me també al Govern central: tenim la necessitat, dèiem, que la moderació triomfi, la necessitat que el diàleg triomfi, tenim la necessitat que aquest cop el Govern central entengui que no solament la nostra actitud és sincera, sinó que no estaria a l'altura de la seva responsabilitat històrica, ell, si, una vegada més, deixés passar aquesta oportunitat positiva.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor President. Senyor Obiols, té dret a deu minuts de rèplica.

El Sr. OBIOLS: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, em sembla que, com tothom, hem escoltat amb atenció les paraules del President. Jo haig de dir que, així com havia de confessar molt francament, pel que feia referència a la presentació d'uns objectius d'acció de govern per al proper any, més enllà dels propers anys m'havia semblat que això es movia, he dit, en el camp del misteri envoltat per l'enigma, en relació amb la manera com vostè portarà les coses de la política general, des del Consell de la Generalitat durant el proper període, em sembla que l'expressió es pot aplicar, també: «No l'he entès». I tinc la impressió que els membres d'aquesta Cambra i l'opinió pública tampoc l'entendran. Interpretacions possibles? Un moment de perplexitat, de dubte respecte a la política que s'ha de dur, deixar obertes diverses possibilitats, un càlcul —d'altra banda, legítim—, ... Però si jo m'he sabut explicar bé —i no sé si hi he reeixit—, en tot cas, la meua intenció era marcar fins a quin punt això ja no serveix a Catalunya en aquest moment, de cara als reptes que tenim plantejats; ja ara, i en els propers temps, això no serveix, la continuació d'aquesta política ja no serveix. No hi vegin un to de crítica: un to de reflexió cordial, pensant en els interessos del país. I quan jo he plantejat la necessitat d'un viratge em referia a això, fonamentalment; un viratge que no és vostès, solament, que l'han fet: és tot el sistema polític i, fonamentalment, els dos principals protagonistes del sistema polític a Catalunya —sense marginalar, naturalment, els altres partits, però vostès i els socialistes—, i fent referència a un ventall de qüestions que he plantejat, des d'una valoració de conjunt sobre el sistema educatiu fins al tema de les desigualtats socials, dels desequilibris territorials, de la relació entre les administracions, de la simplificació de l'esquema administratiu de Catalunya, ... naturalment, també com a tema molt important, el doble tema de la relació amb l'Estat i de la relació amb la Comunitat Europea.

Ara, hi ha un mètode de rèplica que és de respondre allò que interessa respondre i obviar allò que interessa obviar. Poc m'escandalitzaré, naturalment; estem fent un debat polític entre polítics i, per tant, és de bona guerra que un polític vulgui dir: «Parlo d'això i no parlo d'allò», i, fins i tot:

«Dono una rèplica de temes que l'altre no ha plantejat». Perquè jo m'he estalviat de parlar de carreteres, no he parlat de carreteres —tampoc, és cert, he parlat de neveres, però, per descomptat, de carreteres no he parlat—; per contra, hem escoltat durant cinc minuts una rèplica del President a la meua intervenció sobre carreteres que no existia. Jo dono per bons els seus projectes i les seves idees respecte a la construcció de carreteres : com més carreteres construeixi, més ràpidament el país anirà endavant. No tinc res a dir sobre aquest particular : el que m'interessen són uns altres problemes que he posat al damunt de la taula i davant dels quals jo crec que és necessari avançar sobre la reflexió.

La nostra posició... Vostè diu : «Jo no he variat, des del 80, i no penso variar». Enhorabona, senyor Pujol! El problema és qui en pateix les conseqüències. Jo crec que en pateixen les conseqüències la Generalitat —en primer lloc— i Catalunya —en primer lloc, també—; vostè potser no, el seu partit potser tampoc —no ho sé : jo crec que en certa mesura sí, i crec que, com més passi, això es reflectirà concretament en la realitat de les coses en el país. Però no m'interessa això, en aquest moment no m'interessa això, no m'interessen unes properes eleccions : m'interessa allò que està passant avui a Catalunya i allò que caldria fer a Catalunya avui i no es fa, des del punt de vista no d'opció de govern... Jo ja sé perfectament que vostès no faran al govern el que fariem nosaltres... Entre parèntesis, li haig de dir que vostè ha donat una versió equivocada del debat d'investidura. Jo vaig replicar. Quan vostè em va dir : «Bé, aquestes prioritats per al proper quadrienni, aquests 20.000 milions de pessetes per als programes d'ocupació juvenil, aquests 8.000 milions per a noves mesures d'integració de la Formació Professional en l'àmbit de les empreses, aquests 40.000 milions per a programes de mínims socials garantits,... » —que això són, en definitiva, els que marquen opcions diferents entre governs—, vostè em diu : «D'on trauran aquests diners?». Jo li vaig raonar exactament, minuciosament; li vaig dir : «Els nostres càlculs són per al quadrienni 1988-1992, que hi haurà a la Generalitat un nou finançament disponible de 302.000 milions de pessetes, que hi ha un increment estimat dels ingressos com a hipòtesi mínima per al quadrienni 1988-1992 de 250.000 milions de pessetes», i que, per tant, això era un marge de maniobra més que suficient per donar unes altres prioritats a l'acció de govern. Diguin vostès que vostès no volen donar aquestes prioritats. I nosaltres ho entenem : cada partit té els seus programes i les seves prioritats, uns més cap a posicions conservadores, més cap a la dreta, i els altres més cap a l'esquerra —la política ha estat sempre això—, però no donem una versió errònia del que va ser un debat on va restar en el *Diari de Sessions*, a les actes del *Diari de Sessions*, que nosaltres havíem fet els números i que els havíem fet bé.

El que jo he plantejat avui aquí no és aquesta qüestió. L'opinió política sap que un govern de centre o centre-dreta no fa la mateixa política que un govern de progrés o un govern socialista; no cal discutir això, avui, aquí : el que cal és discutir si, no al voltant de les prioritats de pressupost, de programes, sinó al voltant de les grans qüestions nacionals, hi ha possibilitat o no hi ha possibilitat que coincidim en alguns aspectes per reforçar el país i per reforçar la Generalitat —aquesta és la qüestió. Jo deixo la qüestió damunt de la taula, perquè és la gran qüestió de Catalunya, en aquest moment. Jo comprenc la incomoditat

del President Pujol davant d'això : ell, en definitiva, parla —i ho ha dit— potser amb un llast de responsabilitat de govern que jo no tinc; jo puc parlar amb més franquesa, potser, no amb més sinceritat, perquè jo crec en la seva sinceritat, però potser més francament, aportant més les coses «a bulto», no?, més directament.

Catalunya es reforçarà si hi ha més consens, a Catalunya, i quan jo demano un viratge, demano un viratge que per a mi és consens a Catalunya. No hi és, aquest consens —vostè ho sap perfectament, com jo. Responsabilitats? Donem per suposat que són compartides, cadascú pot creure de qui són les responsabilitats, però aquest consens, avui, mínim, indispensable per al desenvolupament de la nostra Administració, per a una política eficaç de col·laboració entre les institucions catalanes, per lluitar contra els problemes del país —desequilibri territorial, pobresa, formació, educació...—, no hi és, aquest acord. I vostè pot donar a tot això les voltes que vulgui i fer tota la casuística que vulgui, però el problema roman, continua essent-hi i requereix un viratge si volem solucionar el problema.

Jo no he dit que el sistema d'ensenyament a Catalunya fos dolent, senyor Pujol. Diu : «Bé, li dic per si de cas, vostè no ho ha dit, però per si de cas», amb la qual cosa comet una cosa que no és acceptable en un debat parlamentari, que és fer la pressuposició que l'altre ha dit una cosa que no ha dit, i crear falses imatges; això no és acceptable, crec, i s'ha de denunciar, i jo ho denuncio molt correctament. Jo no he dit això : jo he dit que el sistema educatiu, a Catalunya —i cal ser molt cec per no adonar-se'n!—, no és que sigui més bo o més dolent, sinó que encara, encara, és inadequat a les necessitats que Catalunya té per incorporar-se bé a Europa i per afrontar el canvi tecnològic, industrial, econòmic que tenim al damunt! Si no estan d'acord amb aquesta obvietat, aleshores jo faig una crida a la solvència, faig una crida a la solvència i a la serietat, perquè això és obvi, això és elemental, i si vostè s'accontenta dient : «Oh!, surt gent ben preparada per a la SEAT», aleshores vostè està fent un flac servei al país, perquè no diu la veritat al país. I si no fa res per corregir aquesta situació, negant aquesta situació, fa un flac servei al país, no solament negant aquesta situació, sinó no fent res per corregir aquesta situació! Perdoni una certa duresa que no volia emprar, però és que crec que una tendència a trivialitzar les qüestions és negativa i crec que l'opinió pública s'ha d'adonar que estem parlant entre persones serioses i de problemes que són, realment, problemes molt seriosos.

Vostè ha fet, senyor President, també, una altra suposició, que caldria acompanyar de dades concretes. Vostè ha dit : «Oh!, vostès parlen de desequilibris territorials, però els socialistes diuen una cosa en un lloc i una altra cosa en un altre lloc diferent». No és cert. I quan es fan insinuacions d'aquesta naturalesa, quan es fan al·lusions d'aquesta naturalesa, s'han de concretar. Jo no voldria portar el debat a un terreny de polèmica, ni l'hi vull portar ara; per tant, freno. Vull simplement resumir el que és la nostra proposta. No els demanem que canviïn de política de govern; apliquin el seu programa : no creiem que sigui el programa adequat per al país —és lògic que sigui aquest el nostre pensament—, però facin. Ens referim a un altre àmbit de qüestions molt vitals per al país, l'àmbit del sistema polític i de l'esforç normatiu que Catalunya encara necessita avui, deu anys després de restablerta la Generalitat i vuit anys

després del seu Govern; un esforç de clarificació normativa per deixar ben clar què és la Generalitat, què és el Consell Executiu, quin és el marc de relacions entre les forces polítiques de Catalunya, quin és el rol que ha de jugar aquest Parlament —que encara vostès no tenen clar—, quin és el tipus de relacions que cal portar amb l'Estat i amb Europa. I, davant d'això, una tesi, una tesi contundent: si hi ha consens i hi ha acord a Catalunya, en tots aquests camps s'avança; si no n'hi ha, en tots aquests camps les coses queden aturades o poden retrocedir. La cosa és així de simple, i em sembla que és suficientment important, senyor President, perquè hi reflexionem tots plegats una mica.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Obiols. El Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió vol intervenir? Té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en les moltes ocasions que he pujat a aquesta tribuna per a la intervenció que correspon al Grup del Govern, sempre he fet un advertiment sobre la naturalesa d'aquesta intervenció, comprensiblement menys atractiva que les dels grups de l'oposició, i consti que, de vegades, he tingut la temptació d'entrar en polèmica —naturalment, no amb el nostre Govern—, sinó entrar en una cosa que el Reglament del Parlament no m'autoritza, que és en polèmica sobre, per exemple, si és pertinent o no parlar de carreteres quan s'ha parlat de desequilibris territorials i la seva possible solució, o parlar dels repetits intents de consens que en aquest Parlament s'han donat, o parlar, per exemple, de quin és el significat exacte, i precisar-lo —intentar precisar-lo— d'això que es diu «clarificació normativa» i que es carrega a la nostra part fer-ho o poder-ho fer.

Algun cop —però no ho faré, perquè el Reglament no m'ho permet—, i evidentment tindrem amplíssimes oportunitats de fer-ho al llarg d'aquesta legislatura, si el clima que s'estableix i es continua cultivant és el d'avui. Algun cop, referint-me a la meua intervenció —i ara torno al que el Reglament m'autoritza a fer—, jo he qualificat aquesta intervenció de *faena de aliño*, fent servir aquesta expressió taurina que, segurament, hauria agradat al Molt Honorable President d'aquest Parlament senyor Joan Casanovas i Maristany.

Tot el que altres vegades he dit com a introducció a aquesta intervenció és vàlid, i també ho és la meua intenció, que en circumstàncies similars he reiterat —i que la compliré avui també—, de ser breu, molt breu. Però mai he deixat de fer-la, aquesta intervenció, perquè..., sí, bé, és cert que en alguns altres Parlaments el grup del Govern de vegades no intervé al final de debat generals, però no he volgut deixar de fer-la, aquesta intervenció, perquè dona al Grup l'oportunitat de subratllar la intervenció o les intervencions del President en aquells punts que, des del punt de vista, des de l'òptica del Grup parlamentari, no de la del Govern, són més importants, especialment i específicament per a la tasca parlamentària.

En primer lloc, m'agradaria remarcar, com fa avui un editorialista de casa nostra, que ahir vàrem assistir a una autèntica reflexió política que va tenir invitacions clares i exemplificades a la reflexió ètica. Per a mi això és especialment important, perquè no només de vegades la immediatesa del combat polític fa oblidar, a uns i altres, determinats punts de referència necessaris, sinó també perquè, de vegades, hom s'omple la boca d'ètica només com a instrument del debat polític. I, si dolenta és

la primera cosa —oblidar determinats punts de referència necessaris—, encara ho és més instrumentalitzar les consideracions ètiques.

Les reflexions del President —que algú ha qualificat d'autocrítiques— i que probablement ho són, són molt rellevants per a nosaltres, per al Grup de Convergència i Unió, que es proposa actuar en conseqüència; és a dir, intentarem evitar molt seriosament i molt sincerament que es frivolitzi o s'instrumentalitzi cap qüestió important.

Celebrem i concordem plenament amb l'anàlisi d'oportunitats i riscos que va fer el President en relació amb els quatre anys que vénen; riscos i oportunitats de cara a aquest final de segle que configuren un període transcendental per al nostre país, per a Catalunya. I en aquest context volem remarcar i recollir una certa actitud anticíclica en el discurs del President; m'explicaré: quan estàvem submergits en la crisi, el President Pujol era aquí, predicava optimisme —segurament era la seva obligació, però ho feia, i ho feia eficaçment; altres també ho haurien d'haver fet, potser, i no ho van fer. Ara som en un moment de salt endavant, de riscos i d'esperances, però, en últim terme, en un moment optimista i vital. I és ara quan el President ens diu: «aprofitem-ho i preparem-nos per quan no tot sigui tan favorable», i ens proposa accions i actituds per no solament fugir d'un darwinisme social incipient —darwinisme, que vol dir, senyories, no la discussió de si els nostres avantpassats eren més o menys simis, sinó que es refereix a l'eliminació del més feble—, sinó aprofitar, precisament, aquesta situació favorable per resoldre o, almenys, pal·liar els *handicaps* més punyents. Creiem que aquesta actitud anticíclica és la que pertoca, i també informará l'acció del Grup parlamentari.

Se'ns proposa també aprofundir en el liderat de Catalunya, en aquesta característica de ser creatius en el plantejament d'una Catalunya amb arrels i moderna, amb identitat i oberta al món. Ara, senyores i senyors diputats, podria citar-los Arnold Toynbee, però no ho faré, i, en lloc de fer-ho, el que faré serà invitar-los que el rellegeixin, per recordar fins a quin punt és necessari que una societat se senti capaç de projectar-se i de dir coses significatives per a altres; que, en definitiva, noti, aquesta societat, que és generadora d'un plantejament positiu i engrescador per poder mantenir una cosa tan important com la seva pròpia cohesió interna, la seva pròpia cohesió interna.

Això també guiarà l'acció del nostre Grup, i, finalment —he dit que no m'allargaria i ho compleixo—, hi ha una constel·lació, formada per les idees de diàleg, comprensió, moderació, fermesa i no-claudicació, referides al fer de Catalunya, a ser Catalunya cada vegada més ella mateixa, i a l'enfortiment del seu autogovern, que seran l'eix central de la nostra actuació com a grup; diàleg comprensiu i franc, que no voldrà dir feblesa, i moderació, que no voldrà dir claudicació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà.

Acabat el debat, i abans de suspendre la sessió, exposaré els tràmits següents d'aquest Ple.

A les nou hores de demà, s'obrirà un termini d'una hora per presentar propostes de resolució per part dels grups; aquest termini finirà a les deu del matí. A continuació, la Mesa, immediatament després, es reunirà per admetre a tràmit les propostes

que siguin congruents amb el debat i les comunicarà als grups. A les deu quinze s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals; aquest termini acabarà a les onze quinze, i la sessió plenà-

ria es reprendrà a les onze trenta.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i nou minuts.)